

NẾU
MƯA RƠI
VÀO ĐÊM
GIÁNG SINH

GIA ĐOÀN
PLOY
NICK D

MỤC LỤC

Gia Đoàn

Anh là Giáng Sinh, anh là cuối năm

Giáng sinh năm này, tình yêu năm ấy

Ploy

Noel Trắng Trên Vịnh Victoria

Đóa hồng nhung trụi gai

Cảng Cũ, Tình Xưa, Noel Nay

Nick D

Kẻ cắp Giáng Sinh

Bởi vì tuyết không rơi đêm Noel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Gia Đoàn

Anh là Giáng Sinh, anh là cuối năm

- Anh ơi, em muốn mua quà tặng cho cô giáo.

Cậu bé khoảng chừng chín tuổi, gương mặt vô cùng kháu khỉnh nhưng lấm lem, ăn mặc gọn gàng nhưng quần áo đã có thể nhìn thấy màu phai. Trung nhìn thẳng nhóc đang cố gắng nhón chân lên để cao bằng quầy tính tiền, đáng yêu đến mức bật cười. Anh đi vòng qua quầy, khom người ngồi xuống để cao bằng cậu bé:

- Em muốn mua quà gì cho cô giáo?

- Em muốn mua quà Giáng sinh cho cô Yên ạ. - Cậu bé trả lời.

- Anh có thiệp, hoa, gấu bông, và cả mấy thứ linh tinh nữa. Em muốn cô sẽ nhận được quà gì trong đêm Giáng Sinh?

- Em muốn cô Yên nhận được món quà bất ngờ nhất. - Cậu bé nói bằng giọng rất quả quyết. - Nhưng...

- Nhưng thế nào hả nhóc?

- Nhưng tụi em chỉ có chừng này tiền thôi. - Cậu bé chìa ra một xấp tiền lẻ trong tay, mặt hướng ra ngoài cửa sổ kính trang trí của cửa tiệm.

Trung nhìn đồng tiền trong tay cậu bé, chắc chỉ chừng khoảng sáu hoặc bảy mươi nghìn. Trung đưa mắt nhìn lại gương mặt cậu đang hồi hộp chờ đợi anh trả lời, rồi anh xoay sang hướng nhìn của nó, ở bên ngoài có hai cô cậu nhóc khác đang đứng lóng ngóng nhìn vào cửa tiệm. Thật ra chính xác hơn là đang nhìn chăm chăm vào cuộc đối thoại của cả hai, bộ dạng như thể nuốt hết can đảm vào trong. Trung có cảm giác mình như một người khổng lồ đang đứng trước cậu bé Jack và đám bạn của cậu, mọi cử chỉ của anh bây giờ vô cùng có trọng lượng.

- Này nhóc, em tên gì?

Cậu bé này giờ đang đợi phản ứng của Trung, bị hỏi một câu bất ngờ không như suy nghĩ nên có một chút giật mình.

- Em tên Gia Lâm ạ.

- Okay, Gia Lâm. - Trung cố gắng nhỏ nhẹ. - Anh tên là Trung, và trước hết anh Trung muốn biết được số tiền này ở đâu mà em có?

- Dạ ba tụi em đập ống heo để dành từ Tết đến bây giờ ạ. - Gia Lâm lấy ngón tay nhỏ xíu chỉ vào mình và hai người bạn đang đứng ngoài, gương mặt hốt hoảng hơn bao giờ hết do cách một lớp kính, không thể đoán được điều gì xảy ra giữa kẻ khổng lồ và bằng hữu Jack của mình.

- Anh không nghĩ rằng cô Yên của em sẽ vui khi biết ba đưa em dùng hết gia tài của mình để tặng quà cho mình đâu. Em hiểu không Gia Lâm? - Trung nheo mắt dừng lại trước hai chiếc má phúng phính từ từ xệ xuống thất vọng đối diện mình. - Với lại, số tiền này em chỉ có thể đủ mua một vài tấm thiệp thôi. Hay như thế này, anh cho ba đưa em chọn ba tấm thiệp đẹp nhất trong cửa hàng để tặng cô Yên? Anh nghĩ cô chỉ cần như...

- Không. - Gia Lâm lắc đầu nguầy nguậy, mặt lại còn có vẻ ngấn nước. - Ba đưa tụi em muốn tặng cho cô Yên một đóa hoa hồng hình trái tim và phải chính tay ông già Nô-en tặng cho cô cơ...

Hai đứa trẻ ở ngoài có vẻ quá sốt ruột, nên lúc này đã quyết định mở cửa len lỏi vào tiệm, bước tới đứng cạnh Gia Lâm tiếp thêm sức mạnh cho cậu nhóc, dù đến nhịp thở của Trung bây

giờ cũng đủ làm gương mặt cả ba đứa thấp thỏm. Trung không nhìn được vẻ đáng yêu mà bật cười, phải lấy tay xoa đầu Gia Lâm.

- Nhưng anh không nghĩ anh có thể làm theo nguyện vọng của cả ba đứa chỉ với số tiền này được. - Trung cố gắng giữ giọng mình ở giữa nghiêm nghị và buồn cười.

- Anh có thể bán chịu cho tụi em không? - Cô bé gái duy nhất trong nhóm nhanh trí thốt ra một lời đề nghị. - Ba đứa em sẽ cố gắng trả hết trước Giáng Sinh năm sau ạ.

- Đây mấy nhóc. Như anh đã nói với Gia Lâm, anh nghĩ cô Yên hiểu được tấm lòng của ba đứa. Thật ra quà tặng cũng chỉ là một cách để biểu thị mong muốn người nhận được hạnh phúc từ người tặng quà mà thôi, món quà không phải là điều quan trọng nhất đâu. - Trung nhìn ba đứa nhóc, suy nghĩ thật ra có lẽ cô Yên cũng chỉ như Trung, trước mặt anh bây giờ đã là món quà cảm động nhất cho đêm Giáng Sinh mất rồi.

- Tụi em năn nỉ đấy. Cho tụi em mua chịu đi. - Gia Lâm lên giọng năn nỉ, người nhún nhún một cách vô cùng quyết tâm và hy vọng. - Em muốn cô Yên nhận được món quà thật cơ. Em muốn cô biết chúng em rất biết ơn cô...

Nói đến đoạn này, nước mắt của Gia Lâm đã tràn ra thật. Trung bất giác cảm thấy lòng mình mềm ra một đoạn, anh làm sao có đủ sức mạnh để đứng trước nước mắt của cậu bé kháu khỉnh vừa vài phút trước còn láo táo đầy ngây thơ chứ!?

- Cô Yên đã dạy ba đứa tụi em không lấy tiền hai năm nay. Tụi em có cho cô cái gì cô cũng không nhận. - Gia Lâm tiếp tục. - Em muốn cô biết được cả ba đứa em rất biết ơn những bài học...

- Với chữ nữa. - Cô bé gái cắt lời chêm vào.

- Với cách làm toán nữa. - Cậu bé im lặng nhất nhóm cũng chịu đánh liều mở miệng.

- Mà có chịu học đâu, toàn làm cô Yên không vui. Có bảng cửu chương cả tháng vẫn chưa thuộc! - Gia Lâm đang mếu máo nghe tới đây liền xoay sang bạn đầy nghiêm nghị.

- Tại tao ngu chứ bộ... - Cậu bé kia bị điểm trúng huyết, thỏ thẻ trả lời.

Trung bật cười, anh chính thức không thể chịu được sự “gây cản” như vậy trong nội bộ của các cô cậu nhóc chỉ mấy tuổi đầu thế này, anh đưa tay xoa đầu hết cả ba đứa trẻ.

- Anh chịu thua rồi. - Trung giơ tay lên đầu hàng. - Anh thật sự đã chịu thua ba đứa. Anh sẽ điều ông già Nô-en đến tặng một đóa hoa hồng hình trái tim và bắt ông ấy đem bắt nạt của mấy đứa đến cho cô Yên nữa. Chịu chưa?

Ba đứa nhóc trố to mắt ra nhìn, như không thể tin vào lời Trung nói. Gia Lâm đang nhảy cẫng rầm rú lên với hai người bạn của mình, chợt dừng lại dúi xấp tiền lẻ được xếp gọn gàng trong tay của mình cho Trung và lại nhảy tung tung lên khi Trung nhận lấy. Như kiểu tiền đã trao vào tay, mọi thứ không thể rút lại vậy.

- Nhưng anh sẽ phải cho em tờ giấy để chứng minh anh sẽ giao quà cho cô Yên nhé? - Cậu nhóc thứ ba chợt nhớ ra, chạy lại nắm lấy tay Trung.

- Dĩ nhiên rồi. Anh còn cần cả tên đầy đủ của cô Yên và địa chỉ, cũng như thời gian để báo với ông già Nô-en nữa. - Trung nháy mắt.

Trung đưa hóa đơn anh vừa điền ra. Cả ba đứa cùng quỳ dưới sàn của tiệm, vừa năn nít ghi hí hoáy, vừa chí chóc cãi nhau. Khoảng mười phút trôi qua, Gia Lâm cầm lấy tờ phiếu giao hàng đưa lại tận tay cho Trung, cúi đầu cảm ơn anh, rồi chào tạm biệt.

Nhìn ba đứa trẻ mở cửa bước đi với nụ cười tươi rói trên môi, Trung cảm giác như mọi tâm nguyện của mình từng ước ao khi quyết định mở cửa hàng quà tặng này như thể vừa mới hoàn thành. Từ lúc bé như Gia Lâm và “đồng bọn” của mình, Trung luôn ao ước có được cho mình một cửa hàng như bây giờ. Anh luôn yêu thích việc thấy người tặng quà cẩn tâm, tỉ mỉ chọn cho

bằng được món quà thể hiện được niềm hạnh phúc vô hình luôn nằm trong tim mình và muốn người nhận thấy được. Nhưng anh yêu thích hơn nữa công việc đi giao quà đến tận tay người nhận, để nhìn được niềm hạnh phúc của họ lúc giữ hạnh phúc của người khác bên mình. Sau bao năm, Trung nhận thấy cho dù món quà có là gì đi nữa, miễn là họ biết được người làm nên hạnh phúc của mình, hóa ra cũng muốn mình hạnh phúc, thì mọi thứ lúc đó đã là quá đủ.

Tờ giấy giao hàng với nét chữ nguệch ngoạc Trung đang cầm trên tay. Nét chữ trẻ con được viết cẩn thận họ và tên cô giáo: Phạm Huỳnh Khánh Yên.

- Trung suy nghĩ, không hiểu vì sao mình lại thấy cái tên này rất quen thuộc. Khánh Yên đúng là một cái tên đẹp, đọc vào đã khiến người ta phải ngẫm nghĩ về ý nghĩa phía sau. Anh có cảm giác người mang cái tên này sẽ là một người con gái hoặc phụ nữ đẹp, và anh tin rằng hẳn cũng nhiều người như anh cảm giác bản thân thành công khi thấy được hạnh phúc ba đứa trẻ gửi gắm trong món quà này, cô Yên cũng sẽ thấy cuộc đời mình ý nghĩa thế nào khi chẳng những mang được những con chữ, và kiến thức đến cho ba cuộc đời... Cô Yên còn mang đến cho ba cuộc đời niềm tin vào tình cảm của những con người với nhau, sự yêu thương và cả niềm hy vọng cho người mình yêu thương nữa.

Trung không biết có phải vì niềm vui vừa có quá nhiều hay không, mà Sài Gòn từ bên trong cửa tiệm nhìn ra hôm nay lại uớt mình trong cái nắng quá ươm vàng của tiết trời cuối năm. Tiệm của Trung nằm ở góc đường nhỏ ở giữa trung tâm thành phố, không quá đông đúc, lại còn dưới những tán cây cổ thụ rộng lớn có tuổi hơn cả anh. Tháng Mười vừa qua, mỗi năm đều ươm mùi hoa sữa. Tháng Mười hai đến, năm nào cũng thừa thoáng dăng để anh cảm thấy đủ quên đi những con đường xung quanh cửa tiệm đang mỗi ngày trôi qua lại bị thêm nhiều đổi thay. Trung luôn buồn phiền việc thành phố này có thể chỉ một chớp mắt vài mùa Giáng Sinh qua sẽ không còn là Sài Gòn năm xưa, nhưng bỗng dưng không hiểu có sao ngay tại lúc này, anh lại thấy mình đang thật sự ở Sài Gòn hơn bao giờ hết - khi có những con người trẻ tuổi lớn lên biết quan tâm thêm những con người khác ngoài bản thân mình.

Mười một giờ sáng. Ngày mai nữa là đã đến Giáng Sinh, công việc trong cửa hàng bận bịu đến mức Trung thỉnh thoảng rơi vào tình trạng không biết mình cần phải làm điều gì trước. Mọi năm anh đều phải tự mình giao gần như phân nửa số lượng đơn hàng, vì nhân viên nào cũng cần nghỉ trước nửa đêm, mà quà tặng thì đa phần được yêu cầu giao đến đúng thời điểm hoặc sau khoảnh khắc Chúa sinh ra đời. Trung đang mải mê gói phần quà tặng của một cậu trai gửi đến cô gái mình thầm yêu, một trái tim bằng bông màu trắng với dòng chữ I Love You đỏ liếm đội nón Nô-en.

Trung thầm nghĩ hóa ra những đứa con trai trên đời này đều như nhau, sau vẻ ngang tàng, bất cần mọi thứ đều là một tâm hồn luôn cần một thứ duy nhất: Trái tim của người con gái. Nên món quà đầu tiên cho mỗi tình đầu của gần như mọi khách hàng là các cậu bé trung học thông thường đều liên quan đến trái tim: trái tim nhồi bông, khung ảnh trái tim, dây chuyền trái tim, đóa hoa hồng xếp hình trái tim... Cho ý nghĩa mà không phải đứa con trai nào cũng đủ gan dạ để có thể nói ra trọn vẹn với người con gái họ thích: "Tớ cho cậu trái tim duy nhất của mình để được quyền giữ trái tim của cậu cho riêng tớ!" - Ngốc nghếch vô cùng những điều lãng mạn không bao giờ được thốt nên lời.

Cửa tiệm mở ra. Lần này khách hàng là một chàng trai ăn mặc bảnh bao. Trung đưa mắt ra hiệu cho nhân viên ra đón khách, còn mình thì lẳng lặng gói tiếp món quà đang dang dở trong tay.

Anh thanh niên muốn mua một món quà và gói một món quà khác anh đem đến, cả hai đều dùng dịch vụ chuyển phát bởi ông già Nô-en trong đêm Giáng Sinh. Anh ta có vẻ đang rất gấp, chọn đại một món gần quầy hàng và ghi nhanh thông tin người nhận lên giấy giao hàng trong lúc nhân viên cầm thẻ thanh toán, và quay lưng đi ngay sau khi nhận được hóa đơn từ tay nhân viên. Trung thở phào khi nhìn theo vị khách mở cửa bước lên xe vội vã, khi cũng may là đã kêu nhân viên ra tiếp thay anh. Trung luôn không thích phải tiếp xúc với những người khách như vậy trong chính cửa hàng mình, dù nhân viên luôn hay trêu đùa rằng anh phải sống thực tế hơn

nữ chứ kinh doanh không thể mãi khó chịu về khách hàng như vậy. Nhưng như cách Trung quan niệm về ý nghĩa của những món quà phải là mỗi một tấm lòng của người này gửi đến cho người kia, nên anh không làm khác được ngoài việc luôn phải để tình cảm lẫn lút mỗi khi gặp khách hàng có những biểu hiện mua đại một món gì đó đắt tiền, hay chỉ với mục đích là có tặng quà đã là may mắn cho người nhận.

Trung buông tay ra, đi lại quầy khi nhân viên tìm mãi không ra chiếc hộp nào vừa vặn với hai món quà của anh thanh niên vừa rời khỏi cửa hàng.

- Một món tặng vợ. Một món tặng bồ. - Nhân viên ngược mặt qua Trung. - Phải chi mình cũng tốt số để một tay hai cô như người ta ha sếp!?

- Lo mà làm việc đi ông tướng. Nếu thích một tay hai cô thì anh để em giao hai món này luôn nhé. Rồi một tay mà đưa quà cho hai cô! - Trung trêu đùa.

Cậu nhân viên lè lưỡi xin khiếu. Trung bỏ món quà của khách mua tại cửa hàng vào hộp, kèm một phong thư có đề "Gửi vợ iu!" - và so cỡ của phong thư còn lại với những hộp hàng hóa còn lại trong cửa hàng. Chiếc váy màu vàng, size S, khuôn dáng dành cho các cô gái đôi mươi mỏng manh, cao ráo của nhãn hiệu Thủy Design House không quá lớn, nhưng phong thư đề "Gửi em thương." - kèm theo món quà lại có chiều dài hơi quá cỡ. Cái khó nhất là làm sao tìm được một hộp quà có thể để vừa mà lại không quá to để người dùng mở ra lại hụt hẫng với kích thước của món quà bên trong.

- Anh Trung vừa nhập người nhận Phạm Huỳnh Khánh Yên vào à? - Nhân viên xoay sang Trung.

- Ừ. - Trung gật đầu. - Khách hàng của anh. Anh đã để tiền bù vào tủ tiền rồi. Cứ việc làm theo như những món bình thường thôi!

- Khách hàng hay bạn gái?

- Khách hàng. - Trung ngẫm nghĩ. - Thật ra anh còn chưa...

- Cũng may cho anh Trung xem là khách hàng đấy. - Nhân viên cắt lời anh nói bằng vẻ mặt rất gian. - Không thôi là anh đang yêu-người-yêu người- ta mất rồi.

- Ờ? - Trung bất ngờ, bỏ dở công việc đang làm. - Em quen cô Yên này sao lại nói vậy?

- Đâu. Anh khách vừa lại gửi cho vợ và cô người yêu. Cô vợ thì cùng địa chỉ khách để lại đề phòng quà không giao được, còn cô người yêu thì cùng tên và cùng địa chỉ với khách hàng của anh đây.

- Đâu, cho anh xem.

Trung cầm tờ giấy giao hàng từ nhân viên. Đúng là người nhận là Phạm Huỳnh Khánh Yên, ở lớp học đêm trường Nguyễn Thái Bình. Lại còn dẫn đúng vào khoảng tám giờ tối như lời tui nhóc là lúc cô Yên đang dạy cho mấy đứa nó nữa. Trung suy nghĩ, rồi đoạn quay lại chỗ mình vừa đứng. Dù anh biết quan tâm đến chuyện của khách hàng như thế này là không được phép, hay thậm chí còn không phải là chuyện của mình, nhưng nếu cô Yên của ba đứa nhóc đang vướng vào thứ tình cảm tay ba thì quả thật không ổn chút nào. Trung thấy lòng mình tự dưng không đâu đi trĩu nặng một suy nghĩ cho một người dung.

Bản thân Trung từng làm một người thứ ba, xen vào tình cảm của hai người, Trung phải thừa nhận rằng không có gì đớn đau hơn chuyện đến sau. Cái khó khi yêu người yêu người ta là thứ tình yêu quá chân thành mình có cho người ấy. Thứ mình mong chờ càng chỉ là được yêu người ta, thấy được hạnh phúc của người ấy, thì thứ mình cần phải bỏ ra càng phải thêm nhiều thương tâm. Nên mỗi khi nghe hay thấy ai đó chấp nhận, nguyện lòng hay vô tình vướng vào một cuộc tình tay ba, anh đều nhớ lại nỗi đau khổ năm ấy trong tình yêu và không mong muốn họ tiếp tục đi tiếp đoạn đường đầy sỏi đá mình từng cố gắng rất lâu để có thể bước qua.

Rồi cả ngày trôi qua, Trung cứ để đầu mình hòa vào những nỗi đau đã qua và những tưởng

tượng về một người con gái xa lạ tên Yên. Cô ta đã biết hay cô ta vốn chưa từng biết chuyện người yêu mình đã và vẫn đang có vợ? Liệu cô Yên rốt cuộc giống như một chú chim làm lỡ một lúc mỗi cánh rơi vào bẫy ác của anh khách hàng bánh bao khi sáng, hay cô Yên là con chim nhỏ ngoan cố tự mình bay thẳng vào cửa lồng đang mở?

Cửa hàng đã qua giờ cao điểm, gần chín giờ tối luôn là khoảng thời gian vắng vẻ nhất trong ngày. Mọi công việc lúc này cũng thường đã xong, Trung tranh thủ bật phần mềm kiểm kê đơn hàng trong ngày lên trong khi mấy nhân viên đang dọn dẹp lại và kiểm kê hàng để sáng mai xuất kho thêm một số sản phẩm đã bán hết. Cứ mỗi khi lướt ngang hai đơn hàng giao đến Khánh Yên, Trung lại phải dừng lại mà xuất hiện một vài đắn đo trong lòng mình. Mỗi lần như vậy anh nhớ đến gương mặt của ba đứa trẻ con và câu nói đồng dục của Gia Lâm, rằng thứ em muốn chỉ là ông già Nô-en trao một món quà bất ngờ lớn như tấm lòng của các cô cậu nhóc dành đến cô Yên. Khi ấy Trung cứ tưởng tận tay mình có thể trao cho cô Yên một hạnh phúc, ai ngờ đầu mình phải tiện tay mà còn phải vút cả nỗi đau vào cô gái này ngay trong đêm Giáng Sinh.

“Không được.” - Trung nghĩ thầm. - “Mình phải tìm hiểu ngọn ngành. Bất quá thì chỉ giao món quà của mấy đứa nhóc thôi vậy!” - Trung đưa tay lên xem thời gian, bây giờ đã hơn chín giờ tối. Có thể nếu lớp bắt đầu lúc tám giờ thì vẫn còn kịp. Trung nghĩ một lần cuối quyết định của mình rồi tắt máy tính, anh xoay người định bước ra sau kêu một nhân viên ra trông cửa hàng hộ để mình đi nhanh đến lớp học, thì cửa kính bất ngờ mở ra.

- Xin lỗi tôi có việc gấp nên đến cửa hàng hơi muộn.

Trung ngược lên nhìn cô gái đang vừa nói, vừa tiến về phía mình. Trong một giây phút anh đứng sững người lại, mở to mắt như không thể tin vào điều mình đang nhìn thấy đang xảy ra.

- Khánh Yên... - Trung kêu lên, chỉ tay về phía cô gái. - Ôi trời. Đúng thật là Yên rồi!

Yên cũng đang nhìn Trung ngờ ngợ, rồi bất ngờ chạy nhanh về phía Trung khi nghe thấy giọng anh kêu tên mình.

- Anh Trung. Sao anh lại ở đây???

Yên đưa tay ôm chầm lấy Trung. Đã sáu năm từ ngày cuối cùng Yên gặp mặt Trung. Lần nào họp lớp đại học, Yên cũng thăm dò về tình hình của Trung, mong sẽ được gặp lại nhưng không ai nghe được tin tức gì chính xác về Trung. Có bạn nói anh đã định cư ở Mỹ với gia đình, có người nói anh ra Hà Nội mở công ty, không một lần nào ai biết được thông tin cụ thể nào của anh. Ai ngờ lại gặp anh ở đây, trong cửa hàng quà tặng ngày nào cô cũng đi ngang khi đến lớp học tình thương mà mình phụ trách dạy mỗi đêm.

- Yên. Trái đất quả thật là hình tròn rồi!

Trung bật cười trước sự xuất hiện bất ngờ của Yên. Đây là lần đầu tiên cả hai gặp lại nhau sau khi tốt nghiệp. Trung và Yên quen nhau trong một dịp tình cờ, nếu có ai đó biết rõ thế nào là khổ đau khi phải yêu thầm một người thì anh nghĩ trong câu chuyện của mình, ngoài anh ra, Yên phải là người đứng hạng hai.

Khi bắt đầu năm ba đại học, Trung yêu thầm cô bạn cùng khóa cạnh lớp tên Linh trong hai năm trời rong rã. Vì khi ấy Linh đã có bạn trai, nên hai năm yêu thầm, Trung không thể đường đường chính chính quan tâm đến Linh, mà tất cả mọi tin tức tình báo hay quà cáp trao gửi đều chỉ có thể qua một cửa ải là Yên - cô bạn thân của Linh. Trung nhớ rất rõ Yên lúc đó vẫn còn đeo kính cận, mái tóc bù xù lúc nào cũng che rũ trán, ăn mặc lại còn vô cùng con trai nên quả thật lúc Yên xuất hiện với gương mặt không phải đẹp rực rỡ nhưng lại hiền lành, ưa nhìn với chiếc váy trắng đơn giản tôn lên dáng người mảnh mai khiến Trung phải cần tập hợp rất nhiều chi tiết tình cờ xảy ra trong ngày mới có thể liên kết được mà nhận ra đó là Yên.

Trung không rõ có bao giờ anh biết được họ tên đầy đủ của Yên, do thật sự năm ấy tình yêu đầu đã đau khổ mờ mắt, Yên như một cô gái vô hình trong hai năm đã qua đó do những lần tiếp xúc đa phần một chuyện cũng là về Linh, hai chuyện cũng quay trở về Linh; nhưng khi sáng, lúc

lần đầu đọc qua họ tên Phạm Huỳnh Khánh Yên, có hình ảnh của chú chim bồ câu đưa thư năm nào có một vài phần trăm giấy xuất hiện qua đầu, khiến Trung mải mải mà nhớ rằng hình như từng đã có một cô gái tên Yên có mặt trong cuộc đời của mình.

- Ngon gió nào đưa em đến với cửa hàng quà tặng nhỏ bé này của anh vậy Yên? - Trung cố gắng hỏi bằng giọng bình thường, xem như tất cả mọi chuyện hôm nay có dính dáng đến Yên xảy ra ở đây chưa-từng-tồn-tại.

- À. Cửa hàng quà tặng này là của anh Trung sao? - Yên nhớ đến ý định mình đến đây. - Chẳng là em có mấy đứa nhóc học trò. Tình cờ hôm nay lộ ra thông tin đã mua tặng em một món quà Giáng Sinh, lại còn dùng cả dịch vụ giao quà ông già Nôen. Em tra hỏi cả buổi học tại nó mới chịu khai ra đã đặt ở đây, nên em ghé qua để hỏi xem có thể nào trả lại món quà hay không? Em không muốn bọn trẻ phải bỏ tiền ra cho mình, chúng nó khờ lắm, cả ngày đi làm quần quật ở ngoài đường chưa có được mười nghìn một đứa thì tiền bạc đâu mà quà với cáp. - Yên nhìn Trung. - Không biết anh xem như giúp người bạn cũ được không?

Trung mỉm cười. Anh chưa từng thấy Yên qua góc nhìn này bao giờ trong quá khứ. Giống như thể đây là lần đầu anh gặp lại một người xa lạ, vừa quen thuộc lại đầy những lạ lẫm. Nói đúng ra, Trung chưa bao giờ thật sự để ý đến sự hiện diện của cô gái này. Không hiểu vì đâu trong bất ngờ, cuộc sống tự dừng lại tô màu sống động cô gái vô hình của thời thanh niên và đem đến đặt trước mặt Trung.

- Dĩ nhiên rồi. - Trung gật đầu đồng ý ngay tức khắc. - Thật ra tiền của mấy đứa nhóc anh đã kẹp vào đơn giao hàng sẵn, chỉ đợi ngày mai giao để gửi lại luôn cho cô giáo. Có đâu nào ngờ cô giáo lại đi trước kẻ hiểu chuyện này một bước.

- Gặp anh quả thật là điều tuyệt vời nhất. - Yên nói. - Cũng may là em phát hiện ra, liệu mình đến đây. Chứ không ngày mai anh mà xuất hiện, em có khi sẽ tưởng anh là quà mất! - Yên trêu Trung.

- Ha! - Trung bất ngờ. - Từ khi nào mà em trở nên miệt mài như thế này đây hả Yên!? Năm xưa anh còn nhớ là có những lần gặp mặt em không nói được một lời nữa cơ.

Yên đỏ mặt. Năm ấy chỉ toàn Trung nói về Linh, có cho cô một cơ hội nào để nói ra đâu. Đến mức có một vài lúc Yên còn phải thầm nghĩ có phải khi một người nào đó yêu mình, bỗng nhiên mình từ một cá thể cô độc mà trở thành cả thế giới của người ấy, bầu trời người ta nhìn thấy cũng có gương mặt mình, đại dương mệnh mông trước mặt anh ta cũng chỉ có nụ cười của mình?

- Yên này. - Trung vừa lục tìm đơn hàng, vừa nhẹ giọng gọi. - Cuộc sống em dạo này thế nào?

- Vẫn ổn anh Trung ơi. Em sáng làm truyền thông ở một công ty sản xuất sản phẩm trẻ em, còn tối thì ngựa nghề nên mở một lớp tình thương cho tội trẻ không có cơ hội đến trường.

Đưa lại số tiền lẻ kẹp vào hóa đơn gửi lại cho Yên, Trung khẽ thở dài.

Một câu chuyện về Yên đã được giải quyết, Trung không hiểu câu chuyện tiếp theo anh sẽ phải mở đầu ra sao. Mới gặp lại nhau, anh có nhất thiết phải đem lại chuyện rối rắm như vậy đến cô gái này hay không? Nhưng bây giờ cô gái tưởng xa lạ, lại trong một thời gian dài giúp anh mọi chuyện Trung từng mong ước trong cuộc đời, chẳng nhẽ có thể nhắm mắt mà làm ngơ? Huống chi Trung nghĩ rằng Yên từng trong hai năm trời chứng kiến anh phải khổ sở ra sao để làm một người đến sau cùng với tình cảm ngu ngốc đầu đời khi xưa của Trung, rồi sau này khi tự Yên phát hiện ra mọi chuyện lại trách anh vì sao lạnh lùng thấy Yên từng bước đâm đầu vào tình cảnh năm xưa của mình, mà anh không một lần giữ lại. Trung dần vật vờ với những suy tính. Rõ ràng Trung không thể đứng yên mà nhìn được rồi.

- Em có rảnh bây giờ không? - Trung hỏi. - Bao năm không gặp nhau, anh muốn được mời em một ly nước.

- Anh có cần phải khách sáo như vậy không? Dù sao cũng từng có vẻ là bằng hữu, chẳng có lý

do gì để em không nhận lời cả. - Yên gật đầu. - Nhưng sáu năm trôi qua cũng là một khoảng thời gian không ngắn, anh có thể nào dang tay rộng lượng mà cho em thêm kèm một đĩa cơm? - Yên làm ra vẻ tội nghiệp, lấy tay xoa bụng của mình.

Sài Gòn vào tháng Mười hai tiết trời ban đêm vô cùng dễ chịu, đường Đồng Khởi thông thường luôn đẹp vào khoảng thời gian này khi những cửa hiệu thi nhau trang trí mừng Giáng Sinh trước cửa hiệu của mình. Mỗi năm một sắc màu được ưa chuộng, nhưng năm nay thì lại đặc biệt mỗi nơi lại một vẻ, cả trung tâm như một bảng palette của một họa sĩ, không sắc màu nào chịu thua sắc màu nào. Thành phố đang bị bối tung lên để xây Metro cũng vì thế trông sinh động hơn hẳn. Trung luôn dễ chịu mỗi khi thấy bản thân mình trên con đường này, nhiều khi anh mới bất chợt nhớ ra mình đang ở Sài Gòn khi ở tại Đồng Khởi - con đường trung tâm của trung tâm, nhỏ bé nằm dưới những hàng cây, lúc nào cũng nhộn nhịp, nhưng đồng thời lúc nào cũng nhẹ nhàng như một người trưởng thành chứng kiến qua bao nhiêu thay đổi của lịch sử, từ suốt khoảng thời gian thành phố này bắt đầu mang tên Sài Gòn.

Trung và Yên ngồi ở The Loft, nằm ở tầng hai ngay góc đường Pasteur và Nguyễn Du. Buổi tối sương xuống, va vào những tán cây mát rượi. Trung chọn cho mình một ly Latté, Yên chọn cho cô một ly trà Earl Grey nóng kèm một lát gừng tươi. Không khí Giáng Sinh từ trong quán tràn ra ngoài hàng ban công, bài hát "All I want for Christmas is you" đang được phát nhẹ nhẹ, tiếng xe cộ vắng từ đường lên. Tất cả như một hỗn hợp đặc trưng khiến Trung trong chốc lát nhận thấy hóa ra đây là những điều tạo ra một Giáng Sinh ở Sài Gòn, mà chúng ta không thể tìm được ở bất kì thành phố nào trên hành tinh này.

Lúc này Yên mới nhìn kỹ nhìn Trung. Dường như thời gian đã đến với cô và tám tí người trên địa cầu này không xảy ra với anh. Vẫn ánh mắt lạnh tính nhưng đầy bừng bình, chỉ có điều sự hiểu thấu của tuổi trẻ năm nào nay đã định hình rõ ràng thành sự cương quyết. Vẫn mái tóc ngắn gọn gàng, chiếc mũi cao, lúm đồng tiền chỉ hiện ra mỗi khi anh cười, bờ vai rộng, dáng người cao, đôi tay vững chãi năm nào dẫn xe theo cô suốt cả buổi tan trường, băng qua ngã sáu Phù Đổng xuyên qua những dòng người như thoi đưa mắc cả vào nhau, cứ thế người và xe leo đèo mà bám theo Yên từ trường về ký túc xá chỉ với thỉnh cầu gửi nhờ lá thư tình cho cô bạn thân của Yên.

- Chuyện tình cảm của em thì thế nào? - Trung hỏi.

- Em có bạn trai rồi. - Yên trả lời. - Tụi em quen nhau cũng đã gần một năm. Nói chung mọi chuyện vẫn đang ổn thỏa. Còn anh thì ra sao?

- Em có nghiêm túc với anh ta không? - Trung phớt lờ câu hỏi của Yên.

- Em có chứ. - Yên kinh ngạc. - Anh Trung. Sao anh lại hỏi kì vậy???

- Không. Ý anh là em có thật sự yêu anh ta không... - Trung vẫn tiếp tục hỏi, anh không biết phải bắt đầu vào câu chuyện ra sao.

- Em yêu anh ta. Dĩ nhiên. - Trong giọng Yên đã bắt đầu xuất hiện sự khó chịu.

- Nếu anh ta không tốt với em thì sao? Em có tiếp tục chấp nhận yêu anh ta nữa không?

- Anh bắt đầu rất kì lạ rồi đó Trung. - Yên đặt ly trà của mình xuống bàn thật mạnh, nước trà nóng đổ một ít ra ngoài. - Nếu có chuyện gì cần nói ra, em nghĩ anh đã đến lúc phải nói ra ngay bây giờ.

Trung im lặng. Yên nói đúng. Quả thật Trung đã đến lúc phải nói ra mọi điều anh tình cờ biết được, trò chơi úp mở lúc này còn khiến chính Trung cảm thấy tự bức bối với chính mình.

- Em có biết người yêu của mình đã có vợ không? - Trung có cảm giác mình hơi thẳng thắn, nhưng anh không thể chọn một câu nào có tình tiết giảm nhẹ mà vẫn nói ra được hết ý của câu chuyện Trung cần biết ở Yên.

- Anh lên cơn gì vậy anh Trung??? Chúng ta thậm chí vừa gặp nhau được có một tiếng đồng hồ. - Yên đã nổi giận thật sự. - Anh có thể nào dừng lại việc bắt đầu bằng những câu hỏi vô cùng

kì cục như vậy được không? Nếu còn tiếp tục em sẽ đi khỏi đây ngay lập tức kết thúc cuộc đối thoại này, cũng như mối quan hệ giữa chúng ta và xem như anh đã biến mất khỏi cuộc đời em từ sáu năm trước rồi.

Cho dù một chàng trai có thể mạnh mẽ ra sao, hay thậm chí anh ta có thể thành công trong sự nghiệp như thế nào đi nữa thì điều khó khăn nhất trong cuộc đời của một người đàn ông vẫn mãi mãi là phải nói ra những lời làm tổn thương bất kì người phụ nữ nào trong cuộc đời họ. Trung vừa không biết làm thế nào để có thể tiếp tục câu chuyện này, lại không biết phải thoát ra câu chuyện này ra sao. Đánh một đoạn thở dài nhắm mắt kể hết mọi chuyện xảy ra trong cuộc đời mình hôm nay liên quan đến Yên. Về những món quà đáng lý chỉ đem lại hạnh phúc cho người nhận, bằng một lý do gì đó lúc này chỉ còn là những chuyện không vui tuy nhiên vẫn bắt buộc phải nói đến.

Có nhiều lúc kể từ khi gặp Yên, Trung suy nghĩ phải chăng cuộc đời này thật sự đang chơi đùa với bản thân anh? Rõ ràng qua bao nhiêu năm không hề dính dáng gì đến cuộc đời nhau, rõ ràng biết anh không thể làm một người thấy chuyện bất bình không ra tay tương trợ, rõ ràng biết Trung không có khả năng làm ngơ cho chuyện chính mình bỏ bê bạn bè, huống chi đây lại là Yên - một cô gái vừa có quá khứ cùng Trung, lại còn là một cô gái tốt. Hoàn toàn không xứng đáng với câu chuyện như vậy. Người khác ghét - Trung không bao giờ sợ, anh chỉ vừa kể chuyện cho Yên, mà vừa lo lắng Trung sẽ phải làm gì nếu thậm chí sau khi biết được, Yên vẫn tự chọn đâm đầu vào biển lửa của tình yêu khờ dại.

Tình yêu của thế giới người lớn không còn đơn giản như những ngày trẻ dại. Không còn ranh giới của việc ai đúng hay ai sai. Cũng không còn là điều gì có lý thì mình làm, mà điều gì vô lý thì mình dừng lại. Tình yêu của người lớn còn dại khờ hơn như vậy vô cùng, khi con tim càng nhiều tuổi lại càng ngu ngốc.

Sài Gòn đã chuẩn bị qua đến thời điểm Giáng Sinh, Trung không biết có phải càng ngày càng trời càng lạnh hay không mà sau khi Trung kết thúc câu chuyện, Yên vẫn chưa nói một lời. Cô chỉ ngồi đó, đưa mắt nhìn xuống cung đường vẫn còn đông đúc những đôi nhân tình mà cứ như trông ngóng vào vô định. Rồi đầy bộc phát, Yên lên tiếng.

- Anh nghĩ rằng mình hay lắm đúng không?

- Em nói gì vậy Yên? - Trung không nghĩ rằng Yên sẽ phản ứng với câu chuyện với nhân vật chính là anh.

- Anh nghĩ rằng mình giỏi giang lắm khi lo chuyện bao đồng như vậy? - Yên liếc mắt về phía Trung. - Rốt cuộc vì sao anh lại nói cho tôi biết câu chuyện này?

- Anh chỉ muốn em không phải sống cuộc sống khổ tâm của người thứ ba thôi. - Trung không hiểu vì sao Yên lại phản ứng như vậy.

- Anh tốt như thế sao? Có phải anh cùng vợ anh ấy thông đồng với nhau để chơi tôi? Để rồi giờ ở đây đóng vai giả nhân giả nghĩa.

- Yên. Em nên xem kỹ lời nói của mình. - Trung cố giữ giọng điềm đạm, nhưng thật sự anh đã vô cùng nóng giận trước cách hành xử của Yên. - Em là người biết trong hai năm ấy anh khổ đau ra sao khi phải làm một người thứ ba với Linh. Anh chỉ không muốn ai cũng phải đau khổ như anh. Tất cả mọi chuyện anh làm chỉ có một mục đích như vậy mà thôi.

- Tình cờ như vậy và cao thượng như thế thật sao? - Yên cười khẩy. - Hay là sau hai năm đã phải cố sức yêu thầm người yêu người ta, mà rốt cuộc bản thân lại còn bị từ chối nên khiến anh cảm thấy không một người đến sau nào có thể có được hạnh phúc? Người nào cũng đáng phải sống sự thất bại trong tình yêu như là mình?

Những lời Yên vừa nói làm Trung cảm thấy anh như thể bị mất thăng bằng. Trung cảm giác mình như bị rơi tự do xuống hố sâu trước những lời Yên vừa nói ra.

- Em đi đi. - Trung cúi gầm mặt xuống. - Nếu em đã quyết định hiểu sự việc theo chiều hướng

ấy thì anh cũng chẳng còn điều gì để nói.

Tuy nhiên Yên đã không đợi Trung dứt lời đã tự đứng lên với ý định rời khỏi trong đầu, được khoảng vài bước cô xoay lại phía Trung.

- Anh Trung à, căn bản em nghĩ mình thừa hiểu cảm giác của anh năm xưa. Nhưng anh không thể vịn vào cái cớ đó mà xen vào chuyện người khác. Người ta muốn làm một người thứ ba thì cho dù đau khổ cũng là sự lựa chọn của người ấy, chứ mãi mãi không phải là quyết định của anh. Anh chọn bỏ cuộc, thì em và những người khác như em có thể chọn chấp nhận mà càng cố gắng. Cả hai chúng ta không ai có quyền dùng tình yêu của ai uớ m vào tình yêu của mình để mà chạnh lòng thương xót.

Phải. Năm ấy Yên khờ dại yêu Trung, yêu đến mức chuyện gì cũng muốn vì Trung mà làm, lúc nào cũng cố gắng có mặt mỗi khi anh cần, lúc nào cũng không cho mình ngừng lại, để nếu anh không thể xem như tôi đứng số hai thì làm số hai cũng chẳng phải là hề hấn gì. Vậy mà anh bỏ cuộc trước, trong lúc Yên vẫn còn lại mệnh mông cố gắng cho anh. Chẳng ai ngờ anh bỏ luôn số một, thì số hai anh cũng không thêm một lần nào nhớ tới sau hôm đó. Yên phát hiện hóa ra trong suốt thời gian qua mình như thể vô hình, chỉ vì ánh sáng của ai kia quá chói chang nên mình mới có cơ hội được Trung nhìn thấy, ai ngờ ánh nắng ấy tắt đi bất chợt khiến cho cô gái mơ hồ trở lại vô hình một lần nữa và mãi mãi. Yên nghĩ mình hiểu cảm giác ấy hơn ai hết để có thể yêu thêm bất kì ai khác trên cuộc đời, nhưng cuối cùng cô cũng gặp được một người khác nhìn thấy được mình, cứ tưởng cuộc đời bất chợt ưu ái ban cho một ân huệ, hóa ra cũng chỉ là tàn nhẫn mà ném vào mình một bất hạnh khác. Yên cúi đầu xuống nhìn những bước chân mình trên nền gạch của bậc thềm dọc Nhà thờ Đức Bà, Sài Gòn ở cung đường này mới mỗi ngày còn là sự yên ắng bao trùm, chỉ cần gần đến Giáng Sinh đã vô cùng náo nhiệt. Cũng giống như cuộc đời Yên cả ngày trôi qua còn cứ tưởng rất cuộc cô cũng có được một Giáng Sinh được quyền mà hạnh phúc, ai ngờ đâu Trung lại bất ngờ xuất hiện, chàng trai năm ấy từng tàn nhẫn không để ý đến sự hiện hữu của mình từ đâu nhảy ra vạch trần màn kịch hạnh phúc của cuộc đời cô. Khiến Yên muốn không biết cũng không được, có cố lờ đi thì giờ cũng phải căng mắt ra mà nhìn số phận mình nghiệt ngã. Yên nhìn lên những đèn giăng sáng rực cả thành phố đan xen qua mấy tầng cây mà suy nghĩ, hóa ra đời Yên đúng là không tốt số: Biến mình thành ngôi sao thì cũng phải tỏa sáng nhờ mặt trời, ví mình như những ngọn đèn giăng thì đến lấp lánh cũng cần phụ thuộc vào bàn tay người khác.

Trung vẫn ngồi đó kể từ khi Yên rời khỏi The Loft. Anh chỉ đưa mắt nhìn xuống mấy dòng người trên phố mỗi lúc một thưa dần. Hôm nay đã là lễ nên quán mở khuya hơn mọi ngày, phía trong cũng còn rất nhiều người ngồi. Trung rất thích được ở trong những căn nhà có trần thấp như thế này, không còn có cảm giác trống rỗng, cảm thấy mình thật to lớn chứ không bé nhỏ, không còn cần ai để lấp đầy nữa.

Trở về nhà, nằm trên giường, Trung gác tay lên trán, mắt cứ nhìn vô chừng vào màn đêm. Anh cứ đứng ở lưng chừng lần ranh giữa mình sai và mình đúng. Chắc chắn mình không hoàn toàn đúng, nhưng nếu Trung sai thì cũng không phải, Trung đâu có bao giờ muốn người ta không hạnh phúc như mình, mà là vì Trung trải qua rồi, biết được đau đớn rồi, cũng đã thấy được những hy sinh cho một người không yêu mình chỉ là hoài phí đến mức mà năm xưa chỉ mong có một người cần mình, giữ mình lại không cho mình đâm đầu đi tiếp vào hướng tăm tối; Nên anh mới phải xen vào những chuyện của người khác, nên anh mới không muốn ai sẽ như mình để vô tình phải trở thành nhân vật chính của câu nói đời người muôn thuở: "Ngu ngốc nhất là đi khuyên ai đó chuyện tình cảm." - Trung cứ thấy mình khờ khạo như vậy một lúc rồi chìm vào giấc ngủ, càng lúc càng sâu, đến khi mọi chuyện chỉ đơn giản còn là giấc mơ.

- Khổ quá... Anh đến sớm một chút mất rồi. - Chàng thanh niên nhăn nhó mặt mày. - Vợ tôi chỉ mới vào phòng tắm thôi.

Trung trong bộ dạng ông già Nô-en, quàng qua vai một túi quà to sụ, trên tay Trung cầm hai gói quà được gói vô cùng cẩn thận. Chàng thanh niên nheo mắt nhìn, rồi thì thầm hỏi bằng giọng rất khẽ.

- Anh có giao nhầm không? Tôi chỉ đặt một gói quà đến địa chỉ này thôi.

- Không, thưa anh. - Trung đưa món quà to nhất trong tay lên. - Gói này là của cô Yên gửi đến cho anh... - Là cái gì vậy? - Gương mặt anh thanh niên trở nên biến sắc.

- Là trái tim của kẻ ngoại tình nhồi bông. - Yên nãy giờ từ phía sau bước đến.

Yên đưa tay lấy gói quà trên tay Trung, đưa về phía người thanh niên đang đứng bất động như trời trồng trước sự xuất hiện rất thình lình của cô. Ngay cả Trung cũng bị bất ngờ. Còn hơn lúc sáng khi Trung đang loay hoay hóa trang, anh làm rơi cả bộ râu xuống đất khi Yên bỗng đứng từ đâu bước vào cửa hàng, không hề có một sự báo trước.

- Em xin lỗi những điều mình nói buổi tối hôm qua. - Yên không dám nhìn thẳng vào mắt Trung. - Bỗng dưng mọi chuyện quá bất...

- Không. Em đừng nói vậy, Yên. Anh nghĩ mình mới phải là người xin lỗi. - Trung khẽ thở dài. Cả suy nghĩ đêm hôm qua cứ tưởng chỉ là một giấc mộng, đường đột lại nhắc anh mọi thứ đều là sự thật. - Đúng là anh không nên đem chuyện cá nhân của mình mà xen vào chuyện...

- Anh Trung. - Yên cắt lời. - Anh nói vậy có nghĩa là đã để trong lòng rồi...

- Những lời em nói là đúng mà.

- Có phải anh lúc nào cũng khờ khạo như vậy hay không!? Rõ ràng anh quan tâm em, mà em lại nói ra những lời vô cùng độc địa với anh, rồi giờ anh lại thừa nhận em nói đúng. - Yên vừa bứt rứt, vừa buồn cười. - Chàng trai từng bỏ biết bao nhiêu kiên định vào ý kiến của bản thân năm xưa đâu rồi?

- Thôi em đừng nhắc lại chuyện xưa. - Trung bối rối. - Anh lại thấy mình không phải mỗi khi chuyện năm ấy được kể lại bởi em. Còn chuyện của mình, em định ra sao?

- Em định nhờ anh làm một vài chuyện. - Yên nhìn Trung hơi có vẻ ấp úng.

Và mọi chuyện Yên yêu cầu là như vậy. Nên bây giờ, Trung chỉ biết lặng lẽ đứng chứng kiến những gì đang xảy ra trước mắt anh.

- Trái tim này anh đã bỏ quên ở chỗ của tôi, nay tôi gửi trả lại. Xem như chúng ta không ai còn nợ ai điều gì nữa. - Yên lạnh lùng mà nói. - Đường ai nấy đi.

- Cô điên à? Cô không thể ở đây. - Anh thanh niên lăm lét nhìn vào nhà rồi nhẩn nhó nhìn Yên và Trung. - Nếu cô đã nói vậy thì xin mời đi thẳng đường của cô đừng làm phiền tôi ở nhà mình nữa.

“Cái thằng này.” Trung nghĩ trong đầu. “Bị phát hiện ngoại tình rồi mà trả lời với con gái người ta kiểu gì thế này?” Trung thấy máu trong người mình sôi lên, định bỏ hết mấy thứ vướng tay trên người xuống đất túm lấy cổ áo của thằng con trai hèn hạ đang đứng trước mặt thì Yên đưa tay cản lại.

- Tôi không thể đợi được để bắt đầu đi ra khỏi cuộc sống của anh rồi, xin đừng lo.

Yên mỉm cười, đưa mắt nhìn chàng trai trong một lúc Yên đã tưởng mình có thể hy sinh mọi thứ, làm mọi điều cho anh ta. Thì ra cả khoảng thời gian ấy Yên từng trông rất khờ khạo, cầm một thau nước mà đổ xuống cả đại dương. Nói rồi cô kéo tay Trung mà thẳng bước quay lưng đi, không một lần ngoái lại.

Đường Sài Gòn đã chuẩn bị kẹt cứng đêm Giáng Sinh, Xóm Đào quận 8 với những nhà thờ nối tiếp nhau đông người tập trung cười nói vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng còn có những đôi tình nhân không thể chen vào đám đông đành nắm tay nhau trước cổng, đưa mắt nhìn ngắm những bức tượng Thánh hiền lành đứng giữa nhân gian nhìn loài người. Trung vừa lái xe, vừa thỉnh thoảng xoay sang nhìn Yên đang đưa mắt nhìn trông những chiếc xe máy như thoi đưa vượt qua mình. Trung muốn nói điều gì đó, rồi tự bắt mình dừng lại không muốn nói nữa. Không biết phá vỡ không khí yên ắng trong xe như thế nào, đành phải đưa tay bật nhạc đang kết nối

với Ipod của mình trên xe. Bài hát This Christmas của Chris Brown Trung shuffle lên đúng đoạn mà anh yêu thích nhất cả bài hát.

“Những món quà và những tấm thiệp đã ở hết nơi đây.

Thế giới của anh bỗng chốc được lấp đầy bởi hạnh phúc và em.

Giáng Sinh năm nay.

Anh đưa mắt nhìn quanh

Đã thấy đôi mắt em lấp lánh thứ ánh sáng màu nhiệm đang nhìn anh

Vào Giáng Sinh năm nay.”

Trung lại theo thói quen của anh nãy giờ mà xoay sang nhìn Yên khi Yên cũng đang nhìn lại anh. Không khí kì cục trong xe khi nãy nhân lên gấp nhiều lần, Trung cảm giác mình giống kiểu đang bị thiếu oxy một cách trầm trọng.

- Cám ơn anh. - Yên làm người đầu tiên lên tiếng. - Chỉ vừa mới gặp anh gần hai mươi tư tiếng, mà em cứ thấy cuộc đời em đã rẽ hẳn sang một hướng khác.

- Em lại dùng những lời này để khen anh nữa rồi... - Trung ngại ngùng, mặt bắt đầu ửng đỏ.

Yên bật cười, những nụ cười giòn tan.

- Haha. Em xin lỗi. Em không cố tình đâu!

- Em không phải xin lỗi. - Trung nháy mắt. - Em nói gì lúc này cũng được. Chỉ sợ bỗng dưng em bất chợt nói ra mình hối hận những điều bản thân vừa cùng anh làm...

- Anh đừng điên như vậy. Em vừa cảm thấy trong suốt thời gian qua, mình vừa làm một điều đúng đắn nhất thì có. Nếu không có anh, em không hiểu lúc mình biết được sự thật thì sẽ phải đối mặt với nó ra sao nữa. - Yên lại đưa mắt mình ra ngoài cửa sổ xe, cứ tiếp tục nói. - Anh biết đó. Đôi lúc chúng ta thì mất phương hướng, còn hy vọng vào tình yêu mỗi lúc càng cạn kiệt, chỉ sợ buông tay người này ra thì lại như con thuyền nhỏ thả mình lênhênh trên đại dương mênh mông không một bến đỗ, nên nhắm mắt níu kéo một chút yêu thương nhỏ giọt của người ấy động lòng ban phát cho mình mỗi ngày mà chấp nhận cả việc làm một người tình nhân bé nhỏ - chỉ cần được yêu, không cần phúc đáp, bất chấp tất cả tổn thương cho mình và cho mọi người xung quanh... - Yên khẽ một tiếng thở dài. - Tình yêu vốn dĩ là vậy, anh thấy có đúng không Trung? Nếu may mắn chúng ta sẽ gặp một số người lúc nào cũng như đêm Giáng Sinh, cứ kéo dài cảm giác những nôn nao ngày lễ, cứ mãi mãi giống như phép màu mà mình thì vô cùng bé nhỏ. Còn nếu không may mắn sẽ gặp phải những con người giống như ngày Giao thừa cuối năm, lúc nào cũng có cảm giác ly biệt, lúc nào cũng cho mình những đau lòng. Nhưng đâu ai có thể trách ai, kể cả bản thân mình. Thông minh thì tự dứt ra, ngu ngốc thì cứ để họ tự tổn thương...

Xe đi ngang một cửa tiệm trang trí Giáng Sinh bằng những ngọn đèn rực rỡ cả góc đường, Trung trong chốc lát nhìn thấy Yên như tỏa ra ánh sáng vô cùng màu nhiệm, trong vài giây ngắn ngủi ấy mọi thứ cứ như thể phép màu vừa xảy đến mà chỉ mỗi Trung thấy được. Trung dừng xe lại trước cổng trường, gài thắng tay lại và xoay sang Yên.

- Hôm trước em cũng nói mình năm xưa hiểu rõ cảm giác của anh. Hôm nay em lại kể về người thứ ba như đã trải qua. Có chuyện gì em nghĩ anh cần biết không Yên?

Tay Yên đang tháo dây đeo an toàn ra, bất giác dừng lại lưng chừng trước câu hỏi của Trung. Những chuyện đã qua Yên thật sự chưa bao giờ muốn mở miệng nhắc đến cho bất kì ai, chứ đừng nói là với Trung. Với lại đây cũng không phải là lúc... Yên cảm thấy gương mặt mình ửng đỏ như bộ đồ hóa trang Trung mặc trên người.

- Ông già Nô-en chở cô Yên tới. Ông già Nô-en chở cô Yên tới kìa tụi bây ơi!!!

Gia Lâm và đám trẻ như đám ong ùa ra khỏi cổng trường, bám lấy xe của Trung. Lúc này

Trung mới giật mình nhớ ra nhiệm vụ ông già Nô-en của mình, anh với tay ra sau cầm túi quà để ở ghế sau rồi mở cửa xe bước xuống cùng đám nhóc. Trung có thể thấy ngay Gia Lâm và hai đứa nhóc “đồng bọn” của mình đang đứng loì nhoi lên ở gần anh nhất.

- Ông già Nô-en có đem quà cho tụi mình nữa kìa!!! - Thằng nhóc còn lại của nhóm ba đứa hét lên mừng rỡ.

- Ông già Nô-en mà không đem theo quà chứ mà nghĩ ông đem theo gì? - Đứa con gái đứng cạnh bên cốc một cái vào đầu bạn mình.

Trung bật cười. Yên bật cười.

Xung quanh là Sài Gòn rộn rã trong đêm Giáng Sinh...

Giáng sinh năm này, tình yêu năm ấy

"I don't wanna live like this, but I don't wanna die."

Đó là dòng chữ được in màu đen rõ ràng trên áo của Huang ngày chúng tôi nhìn thấy nhau lần đầu tiên. Đó là một buổi chiều, năm tôi còn là một freshman ở trường Columbia University - New York. Thật ra tôi nên bắt đầu câu chuyện ở đoạn chúng tôi yêu nhau, hoặc ít nhất là tôi yêu Huang thế nào, nhưng thật lòng để mà nói: Tôi không nhớ rõ nữa. Khoảnh khắc duy nhất vẫn còn ở mãi trong tôi đến tận lúc này là khi tôi nắm tay anh ấy bước đi trong tiết trời NYC chớm đông ở Central Park, và nhận ra rằng đau đớn sẽ tẻ đến mức nào nếu một ngày nào sau lúc đó tôi phải bắt buộc buông đôi tay này ra mà đi tiếp một mình. Ý tôi là, sau đó tôi sẽ nên thế nào, mong muốn được gặp lại anh hay mong muốn sẽ không bao giờ mãi mãi có thể gặp lại anh? Tôi chỉ biết câu hỏi đó sẽ làm tôi vĩnh viễn không thể quên được khoảnh khắc ấy, cho đến khi tôi có thể cho bản thân một câu trả lời.

Huang đang đọc sách, anh có gương mặt giống một chàng trai Việt Nam hơn là Hàn Quốc, da anh cũng sạm hơn đa phần những người bạn Hàn Quốc sống cùng khu nhà với tôi. Điều đó là rất lạ, vì thế nên tôi bắt đầu có một tí chú ý anh. Mái tóc rối bời, cặp kính Tom Ford, đôi giày Gel Line, quần skinny đen và áo thun trắng khiến Huang như một cậu bé trung học - cậu bé cạnh lớp mà mọi nữ sinh đều muốn mỗi nụ cười là dành cho mình. Bất chợt Huang rời mắt khỏi sách mà nhìn về phía tôi. Trong một thoáng giật mình khiến một đũa chậm nghĩ như tôi không kịp phản ứng né tránh, chúng tôi nhìn nhau như thể bất động cũng vài giây. Rồi bỗng dưng Huang nở một nụ cười.

Và cứ như vậy, phép màu của cuộc đời tôi bắt đầu xảy ra.

Tôi ngại ngừng nhìn xuống ly Americano trước mặt, tay chạm vào thành ly vẫn còn hơi ấm. New York trong những ngày giữa tháng Mười hai lạnh cóng, tuyết bắt đầu ngày một dày và con đường từ mấy tuần nay hầu như chỉ còn những chiếc Cab màu vàng di chuyển. Tôi cảm thấy khá lúng túng, mười chín năm trong cuộc đời chưa bao giờ nhìn trộm ai (mà bị phát hiện) nên chẳng hiểu phải làm thế nào cho phải. Dĩ nhiên có ai nhìn trộm một người khác mà không có một suy nghĩ trong đầu được người ta ban lại cho một ánh nhìn, nhưng với một cô gái trẻ năm ấy như tôi, rõ ràng có được thứ mình muốn xong chưa kịp mãn nguyện mím cười đã phải bối rối chẳng hiểu bước tiếp theo nên làm gì.

Tôi thò một tay vào túi áo hoodie màu tím nhạt của mình chuẩn bị đứng lên, quyết định có vẻ một buổi chạy bộ của ngày cuối tuần nên kết thúc tại đây. Nhưng chưa kịp hành động thì Huang đã đứng ngay trước mặt, anh còn hành động như thể chuẩn bị ngồi vào ghế đối diện tôi vì lúc hai ánh nhìn chạm nhau lần thứ hai trong mối quan hệ của hai đứa, anh cho tôi thấy một sự bất thành lình không kịp trở tay.

Sau này anh có nói, tôi luôn khiến anh cảm thấy mình không thể biết trước được bước tiếp theo cần làm là gì, kể từ ngay ngày hôm ấy. Tôi lại hay nói rằng anh luôn cho tôi một cảm giác không biết, trong tất cả mọi chuyện. Thậm chí là đến lúc mấy năm đã trôi qua, tôi vẫn không thể nào biết được vì sao mọi chuyện lại từng bắt đầu và cuộc tình của chúng tôi từng dường như trông như có thể an nhiên đến cuối đời. Cảm giác khó hiểu giống như vì sao trên đời có được những bài thơ tình đẹp đến mức đau lòng, hay những câu chuyện tình yêu tôi nghe được phải dặn mình không được khóc mà suốt đời không được viết ra, hay vì sao có những con người vẫn còn sống có thể ám ảnh vài con người khác cả cuộc đời của người ta như những hồn ma vương trong quá khứ?

Huang lúc nào cũng cho tôi suy nghĩ ấy: Anh ta đang nghĩ gì? Anh ta muốn mình phải ra sao? Hạnh phúc với anh ta màu gì? Mình nên nắm tay anh ta bước đi tiếp, hay tạm thời cho cả hai một không gian riêng? Tất cả thuộc về anh, tôi, và tình yêu lúc nào cũng nhuộm bằng một màu mơ hồ.

- Hi there. - Huang mím cười.

- Hi... - Tôi đáp lại. Thật tình nói thẳng ra ở đây, hy vọng anh không biết, lúc ấy tôi căng thẳng đến mức chỉ muốn té ngang mà xỉu.

- Mình là Huang. - Anh vừa giới thiệu vừa chìa bàn tay ra.

- Mình là Bảo. - Chắc là tôi nói như vậy. Tay Huang quả thật mềm như tay tôi lúc đang dùng lotion.

- Bạn là sinh viên của Columbia University? - Anh vừa hỏi vừa nhìn vào tên trường được thêu trên ngực áo của tôi.

- Ừm. Fresh man. - Tay của Huang vẫn rất mềm để tôi có thể buông ra. - À. Mà tại sao?

- Tại sao gì cơ, Bow?

- Tại sao anh hỏi tôi học ở đâu? - Đến lúc này tôi vẫn không nỡ buông tay Huang ra, nhưng những lúc gay cấn như vậy tôi không thể vừa lên giọng vừa tiếp tục mân mê tay của người ta được, nên đành phải nén lòng. - Và là Bảo, not Bow!

- Bowl? - Huang lặp lại tên tôi bằng một sự cố gắng đến mức lòng. - Boow? - Đến lần thứ hai lặp lại thì bất chợt tôi nhận ra nó nghe như đứa kém trí.

- Bee. - Dành lòng phải cho anh cơ hội. Làm người ai cũng cần cơ hội, nhất là người đẹp. - Và tại sao anh lại hỏi tôi học ở đâu?

- Bởi vì mình cũng vừa chuyển đến Columbia University.

Huang lại nở một nụ cười. Tôi lại không hiểu mình phải làm gì. Trong một phút tâm trạng rối bời nên tôi bước thẳng ra cửa. Giữa chừng mới thấy phản ứng của mình không có logic mấy, vì rõ ràng khi xoay người lại Huang vẫn đứng đó như thể ai vừa chìa điều khiển vào anh và bấm nút 'Dừng lại'. Huang nhìn tôi bằng vẻ mặt ngờ ngác càng khiến tôi cảm thấy mình như đứa con gái tuổi teen dở người, cố gắng mỉm cười, nói cho tròn câu: "Welcome to Columbia University. Hẹn gặp anh ở trường." - Rồi giả vờ như mình đã trễ cho một công việc không có thật, đưa cổ tay không đeo đồng hồ lên xem và nhận ra mình thật tình chưa bao giờ có kinh nghiệm tiếp xúc với những đối tượng khác giới mà mình có cảm tình. Vì trong quá khứ nếu không thích thăm một ai đó thì suốt thời niên thiếu, đa phần tôi chỉ tiếp xúc một chiều với họ qua màn hình tivi.

Huang nói rằng anh chưa từng gặp một người con gái nào khiến mình khó xử như vậy, cả trước ngày hôm ấy và đến tận mãi sau này. Cũng may chúng tôi ở New York, mọi người hầu như không ai quan tâm đến cuộc sống của ai, chứ không thôi hành động của tôi cũng đủ khiến anh mất hết mặt mũi ở quán cafe yêu thích duy nhất nằm trên trục đường Houston Street - khu First Ave, khiến Huang tưởng suốt đời có thể sẽ phải cai nghiện caffeine.

Thật ra cả đời tôi cũng vậy. Huang là người đầu tiên khiến cả ngày cuối tuần hôm đó của tôi trở nên vô cùng khác với bao nhiêu lâu đã từng sống; và có thể là đến hết luôn cuộc đời sau này. Tôi ngủ gục trên giường sau khi lấp đầy những câu hỏi về Huang từ lúc về nhà, kiểu như: Tại sao trường đã bắt đầu một tháng mà anh mới chuyển đến? Nhìn kiểu anh ấy có thể học khoa nào? Liệu có thể nào bằng một cách tình cờ chúng tôi sẽ gặp lại nhau trong một lớp nào đó hay không? Chuyện cổ tích nghe kể bao nhiêu năm từ miệng người khác, có khi nào tôi sẽ có cơ hội được kể lại câu chuyện của chính mình, và Huang?

Đến tận một thời gian sau, khi kể lại cho Huang nghe bản thân sau khi gặp anh nghĩ về những điều gì, tôi mới gọi tên được cảm xúc ấy là "Tình yêu sét đánh". Thứ cảm xúc duy nhất bắt được một người xa lạ đặt nghi vấn ngàn điều về một người xa lạ khác, và đôi khi nó còn khiến một người đứng lạc lối trong ánh mắt của một người đứng cả đời.

Tôi bất chợt tỉnh giấc, ở phía ngoài cửa có tiếng ồn ào. "Thằng nhóc Ấn Độ lại đem cả tấn thịt về chặt làm cà ri hay gì vậy? Sinh viên cả mà có ngày Chủ nhật cũng không thể cho nhau sao?" - Tôi lồm bồm và tung chăn ra đứng lên. Người ở nhà kế bên học cùng ngành và trên tôi một khoá, cũng chẳng hiểu nó thông minh hơn mình hay năm thứ hai chương trình dễ hơn, mà

ngày nào bên ấy cũng không tiếc từng thì cũng hội họp bè bạn. Tay đặt lên nắm cửa, tôi thở một hơi và đeo vào bộ mặt bitchy nhất có thể, mở tung cánh cửa ra:

- It's a fucking Sunday afternoon dudes!!!

Và tôi cứng người, không một cơ mặt nào có thể cử động. Cuộc sống thật lạ lùng, có những người cả cuộc đời chúng ta mông lung chờ gặp trong mỗi mòn, bất chợt một khi đã lướt qua đời nhau một lần thì cứ thế vô tình cứ thế va vào nhau ở đường đời sau đó. Tôi trong chốc lát cứ tưởng mình đang vẫn còn ngủ. Huang đang đứng ngay trước mặt, nở một nụ cười với tôi.

- Hey Bow. Chào bạn hàng xóm. Xin lỗi vì tiếng ồn!

- Hàng gì cơ? - Tôi trở mắt. - Và là Bảo.

- Hàng xóm. - Huang nháy mắt.

- Anh và thằng Ấn Độ yêu nhau à? - Tôi tự có một tí bất ngờ trước câu hỏi khá hủ nữ của mình. Nhưng rõ ràng hôm qua bạn ấy vẫn chưa có vẻ gì là sẽ dọn đi với bữa tiệc xập xình trễ hơn nửa đêm cả. Một đứa không dọn đi, một đứa dọn vào, ắt hẳn là để ở chung.

- Haha - Huang bật cười. - Em có thể vào ngủ tiếp rồi đấy. - Và anh quay lưng đi vào nhà cùng với nhóm người dọn đồ.

Tôi đứng ngơ ở đó một lúc. Vì sao anh không hề có một tí bất ngờ gì về sự xuất hiện của tôi? Chúng tôi chỉ vừa gặp nhau lúc sáng, sau cả ngày tơ tưởng tôi có cảm giác thân thuộc đã đành, vậy mà Huang lại vô cùng bình thản trước sự hiện diện có phần bất ngờ khá lỗ mắng của tôi. Mở cửa tủ lạnh ra, rồi đóng lại, tôi không thể hiểu được. Mà đã không hiểu được thì phải hỏi cho ra lẽ. Tôi đi thẳng ra ngoài rồi bước vào nhà anh. Huang đang đứng phụ thợ khiêng cái salon bằng một loại da có màu vô cùng đặc biệt, lúc này tôi mới bắt đầu để ý ra xung quanh. Căn phòng được đập tất cả tường, không có một màn ngăn nào khiến nó có cảm giác như thể rộng gấp ba lần căn hộ của tôi, nó được sơn màu trắng xám, trên tường đang chỉ được treo một vài bức tranh màu dầu đen trắng, nền lót một lớp có vẻ giống như xi măng, nhưng lại vô cùng êm chân. Ghế sofa được đặt giữa nhà, đơn độc cạnh bàn café bằng gỗ mun mộc. Cạnh giường là bồn tắm bằng thủy tinh trong suốt, và lạnh lẽo. Tôi không thể ngờ một người như đứa Ấn Độ lại có thể có một chuẩn về vẻ đẹp của sự bày trí đến như vậy. Huang ngồi trên ghế, sự ngang ngạnh phá phách trong vẻ mặt của anh như thể đang thách thức tôi bằng ánh nhìn thẳng rất sâu vào mắt.

- Em qua đây làm gì? - Huang hỏi.

- Tôi qua đây... - Tôi đang nhớ ra ý định thật sự của việc qua đây, nhưng lại nhớ đến câu đầu tiên cần phải nói ra. - Nhà anh rất đẹp...

- Đó là trước khi em qua, Bow. - Huang nhướn mắt.

- Bảo. - Tôi lúc này đã giật mình nhớ ra. - Anh biết tôi ở đây trước khi gặp nhau ở The Bean rồi đúng không???

- Đúng. - Huang gật đầu.

- Ơ kìa... - Dù tôi dùng câu hỏi có không, nhưng tôi trong đầu chưa chuẩn bị mình sẽ phản ứng ra sao với câu trả lời thẳng thắn không tránh né như vậy.

- Vậy chứ em muốn anh biết em trước hay không trước đây, Bow? - Huang bật cười trước vẻ ngây ngô của tôi ngày hôm ấy.

- Bảo. - Tôi lạnh lùng sửa lại phát âm tên mình. - Trước. À mà không. Tại sao anh lại biết tôi trước!? Lý do anh dời đến ở cạnh tôi là gì? Anh theo dõi tôi bao lâu rồi? Tôi đã học Kungfu trước khi sang đây, anh không làm gì được tôi đâu!!! - Tôi chuyển từ tò mò sang sợ hãi chàng trai bánh bao đứng trước mặt mình, rốt cục anh ta là ai và muốn gì chứ?

- Oh God Bow. Easy. Take it easy. - Huang vừa thở dài vừa buồn cười. - Anh chỉ biết em ngày

đầu nhập học em dọn đến đây, lúc anh có ghé qua giao nhà cho người quen ở New York để cậu ta trông chừng lúc sửa nhà và anh lo giấy tờ chuyển trường từ Houston sang Columbia University thôi. Đây mới là ngày thứ hai anh gặp em, cho dù có ý định cũng không đủ được thời gian để làm gì em đâu Bow.

- Bảo...

- Bowl! Bow! Bown! Boow! - Huang gần như hét lên, mỗi lần sửa sai là mỗi lần tiếng anh to hơn và sai hơn nữa. - Trời ơi. Tên em có phải là từ khó đọc nhất trong tiếng Anh không vậy???

- Anh im ngay đi!!!

Tôi hét lên vào mặt Huang và quay đi thẳng về căn hộ của mình, dữ dần đến mức mấy người công nhân đang khuân đồ phải dừng lại nhìn tôi trong lăm lét. Huang nói tôi là người con gái duy nhất trong hai mươi năm anh sống, chỉ một ngày có thể làm cho anh khó xử trước đám đông tận hai lần với tính tình trái nết của mình.

Sau ngày hôm ấy chúng tôi chính thức là hàng xóm của nhau, và tôi bắt đầu sống một khoảng thời gian dài làm quen với việc lúc nào cũng gặp Huang. Không như người giữ nhà của anh, Huang không có thói quen tiệc tùng, thậm chí tôi chưa từng thấy anh tụ tập bạn bè tại nhà nữa là. Lúc nào cửa cũng im ỉm đóng. Thỉnh thoảng tôi nghe được những đoạn nhạc Jazz phát ra từ phía bên trong, đôi khúc ca nhẹ nhàng, đôi bài vô cùng ai oán. Có một lần tôi đi làm về, đang đứng trước cửa và tưởng tượng Huang đang ngồi trên ghế sofa cùng quyển sách nào đó anh đang dang dở đọc, tay cầm ly golden wine và đầu lắc lư theo bài To Love Somebody của Nina Simone đang phát ra như tự sự, thì bất thành lình Huang bước lên đứng cạnh tôi, tay ôm lưng tôi rồi đưa tay ra ăn và trái cây mua từ siêu thị cách một block nhà, anh xoay ngang nhìn tôi đang nhìn chăm chăm vào cửa nhà mình. Có lần tôi dựa đầu vào gốc cây thường xuân đang bắt đầu chuyển những đốm màu đầu tiên, mãi mê đọc phần một của Twilight Saga: New Moon trong sân trường, Huang đi đến và đặt một ly Americano cạnh bên và biến mất trước cả khi nụ cười của anh kịp phai nhạt trong đầu tôi. Chúng tôi thỉnh thoảng còn đi đến trường cùng nhau; Tức là cả hai mở cửa đi ra khỏi nhà cùng một lúc, anh đi trước, tôi đi sau, cả hai chưa có một đoạn hội thoại nào sau ngày anh dọn đến, chỉ im lặng và bước đi giữa các cung đường New York nhộn nhịp, bên dưới các tầng cây đã thay màu vàng đỏ giữa mùa thu. Tôi hồ nghi rằng Huang hoảng sợ với những đoạn đối thoại không đầu không cuối dở ương cả đoạn giữa của tôi, nên anh quyết định chơi trò im lặng để đề phòng bất trắc. Có một lần khi làm thêm ở Wo Hop, tôi bắt gặp Huang đi ngang nhà hàng với một cô gái cũng là dân Châu Á, mà không như mỗi khi ở cạnh tôi, Huang nói chuyện trông rất sống động. Sau đó khi tan làm, tôi mở được một chiếc bánh Fortune Cookie với mảnh giấy: Don't go running after the sun. - Làm tôi bất chợt nhớ đến việc mình đã bỏ chạy bỏ cả tuần nay vì bận bịu bài tập về nhà và những công việc làm thêm với mục đích ban đầu là giết thời gian rảnh rỗi, ngày qua ngày leo thang chiếm luôn cả quãng thời gian rảnh của bản thân. Sau khi đến nhà, tôi bắt gặp Huang đang ngồi gần người ở bậc tam cấp, ngắm nhìn con đường thưa vắng bóng người ở một trong những khu vực hiếm hoi tại Manhattan này. Tôi gật đầu chào Huang, Huang nhìn tôi bằng ánh mắt mà nếu lúc bình thường tràn đầy sức sống như mặt trời, thì bây giờ lại như ánh trăng ngày rằm, vẫn rực sáng tuy nhiên vô cùng đơn độc.

- Bỏ quên chìa khoá? - Tôi bắt buộc phải phá sự yên lặng này.

- Em đã hỏi anh năm câu hỏi cho đến lúc này. - Huang chậm rãi nói. - Nhưng không một câu nào như người bình thường cả... - Huang mỉm cười.

Tôi ngớ người, đã làm ơn lại còn mắc oán.

- Thế người bình thường nói năng làm sao?

- Một cô gái bình thường sẽ hỏi là... - Huang dừng lại, giả giọng uốn éo một chút. - ...Trời bắt đầu lạnh rồi sao anh không vào nhà, bộ có tâm trạng gì sao? - Nói xong, anh nhìn tôi đầy chờ đợi.

- Bớt coi phim Hàn lại chắc anh sẽ ổn hơn trước thực tế cuộc đời. - Tôi lạnh lùng buông một câu và đóng cửa lại cái rầm.

Sau đêm hôm đó, tôi và Huang đã trở nên tự nhiên hơn với nhau. Khi tình cờ đi chung đến trường, tôi bắt đầu có thể xoay ngang nhìn thấy mặt anh, chứ không còn chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng anh. Huang cũng chẳng những là người mở đầu những câu chuyện, mà còn nói nhiều hơn về bản thân. Tôi quyết định không xem anh như những thần tượng Kpop, ví dụ như các nam thần TVXQ của mình, vì chẳng có gì liên quan giữa họ với một người Hàn sinh ra và lớn lên ở Mỹ như Huang cả. Anh không nghe nhạc, xem phim, hay thậm chí có lần tôi tung tăng chạy đến vỗ vai anh mà la toáng lên: “Annyeonghaseo!!!” - Thì anh quay lại nheo mắt nhìn tôi, e dè trả lời: “Hi Bow!” - Và xem như không quen không biết nhau suốt hai blocks đường.

Huang là đời thứ ba sinh ra ở Mỹ, thậm chí bố mẹ anh cũng không còn dùng tiếng Hàn, nên những phong tục tập quán tổ tiên xem như đã mất hết ở đời của anh. Huang còn nói do nhà anh khi nhỏ sống ở Vietnam Town, nên số lượng câu tiếng Việt anh biết còn nhiều hơn là tiếng Hàn. Khiến tôi nhiều khi vẫn thắc mắc chẳng nhẽ cả cái khu người Việt ấy, không có ai đặt tên con mình là Bảo? Việc Huang vẫn phát âm tên tôi là Bow là điều khiến tôi phiền lòng nhất về anh. Thử nghĩ mà xem, tự dưng cuộc đời của bạn xuất hiện một chàng trai không điểm nào để chê: Tác phong từ tốn, gout nghệ thuật chừng chạc hơn lũ con trai vẫn cuồng nhiệt với các công chúa nhạc pop, hoặc các nhóm metal rock hét vào mặt khán giả những khúc ca nghe tròn lời còn khó chứ nói chi đến biết được đang hát nốt nhạc nào, gương mặt, dáng người và phong cách ăn mặc đã vậy lại còn giống các oppa trong bộ phim truyền hình bạn và con bạn thân vẫn cuồng nhiệt bàn luận mỗi ngày qua MSN... Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo, trừ việc... phát âm được tên của bạn. Mỗi lần Huang gọi tên tôi lúc đó, tôi luôn có cảm giác anh đang nói chuyện với ai đó đang đứng cạnh mình, như kiểu tôi đang đóng phim Câu Chuyện Hai Chị Em với Moon Geun Young, khiến tôi vô cùng cảm thấy khó chịu. Mà trên một ngàn lần sửa và tập lại, Huang vẫn cứ tự nhiên gọi sai tên tôi thể như tên cái tên Bảo nghe rất thấp hèn, không thể lọt vào được một cái đầu nghệ thuật sang trọng và đầy phẩm chất của Huang.

Tôi gọi cho mình ly Latté, năm tháng tuổi trẻ, những bài tập dài mấy mươi nghìn chữ của những đêm thức trắng đã qua, tôi không thể tiếp tục uống thức uống quá nặng như Americano, hay thậm chí Cappuccino cũng đã đủ để tôi thấy tim mình khó thở. Tôi không còn là cô gái năm xưa lúc nào cũng tràn đầy sức sống cho mỗi tình đầu với Huang. Trái tim người đời thì càng ngày càng mạnh mẽ, trái tim tôi thì mỏng manh hơn sau mỗi khoảng thời gian, và sau mỗi tổn thương. Cô gái năm xưa đã không còn đủ mạnh mẽ, tình cảm năm ấy thay đổi, à, mọi thứ đều thay đổi mới đúng, quán The Bean nay đã trở thành Starbucks, dù vẫn khung tường ấy, vẫn là những khoảng kính dài nhìn thẳng ra một góc của First Ave, một góc của Third Ave, và một góc thấy hết toàn cảnh. Ba năm sau khi chia tay, mọi thứ không phải chỉ là thay đổi mà đã chẳng còn là nó lúc đó nữa.

The Bean từng là một nơi chứa rất nhiều kỉ niệm của chúng tôi. Lần đầu tiên anh nói yêu là ở tại nơi này. Năm ấy đường đã có tuyết, ngoài trời lạnh cóng, tôi xách laptop ra đây làm bài trong lúc Huang còn ngái ngủ, rồi đến lúc định đứng lên gọi thêm cốc café thì Huang lại như ngày đầu bất thành lĩnh đã đứng trước mặt tôi như từ bao giờ, tay còn bưng bê một mâm có cả cafe và cupcake cho tôi.

- Noooo. - Tôi thốt lên. - I love cakes.

- Yes. - Huang nở một nụ cười ranh mãnh. - And I love you too.

Cứ như thế, cuộc tình chúng tôi chính thức bắt đầu. Tôi trả lại căn hộ của mình, và đòi mọi thứ sang nhà Huang. Dĩ nhiên một số nội thất phải bỏ đi. Đó là sai lầm đầu tiên của tôi trong cuộc tình năm ấy. Nếu chúng ta không thể thành một ai đó, chúng ta có thể sống cùng họ. Huang là tất cả của cuộc đời tôi lúc ấy, anh đứng trước cả gia đình đang ở San Francisco và trước cả những bài học bộn bề của năm đầu đại học. Tôi là một kẻ khờ dại trong tình yêu khi chỉ cần ai mở lòng cho tôi nhìn thấy được tâm hồn, tôi sẽ yêu họ. Cuộc đời này đã đủ đầy những dối trá và lạnh lùng, tôi cần thấy sự trong trẻo mà tâm hồn ai vốn dĩ cũng như một hồ

sâu không vấn đục.

Chúng tôi mừng ngày hai đứa dọn vào cùng nhau cũng ở chính The Bean, vào một đêm Giáng Sinh đầu tiên của hai đứa chỉ một tuần sau lời tỏ tình. Tôi uống Mint Latte Frappuccino mặc ngoài trời như tử ướp đá, Huang uống hồng trà mùi mật ong nóng, và cả hai cùng ăn một chiếc cupcake Red Velvet ngọt như đường, ngọt như tình yêu của chúng tôi khi ấy.

Tôi chẳng làm gì ngoài tô thêm màu sắc của cuộc đời mình bằng tình yêu cho Huang. Chúng tôi luôn đi bộ cùng nhau đến Central Park, qua những con đường một chiều của First Ave đông đúc và ồn ào bởi số lượng bệnh viện bao quanh nó vào những giờ trống tiết buổi sáng, xem phim tại Clearview: 1st and 62nd Cinemas, hay bắt cab đi thẳng xuống Park Slope, Brooklyn để lên lối vào những gay clubs vào bất kì đêm nào chúng tôi cần một ít không khí náo nhiệt, và cocktails. Chúng tôi đã quyết định rằng chỉ được uống vang ở nhà, tất cả mọi loại uống có cồn khác, bao gồm cả bia, sẽ phải uống ở bên ngoài. Đến mức một hôm, khi cả hai đều đang điên đầu với số lượng bài tập cuối kì, bất chợt giữa đêm nhìn nhau bằng ánh mắt của hai kẻ nghiện rượu, và cuống cuồng khoác áo vào rồi đâm đầu cùng nhau chạy như điên đến tiệm tạp hóa 24 tiếng nằm cách tận vài blocks nhà. Sau khi mua cho được bốn lon bia bèn trở về quán chần ngồi trước bậc tam cấp mà uống với nhau.

New York khi ấy là một thành phố của thiên đường. Buổi sáng cái nắng không thể lẫn vào một nơi nào đi nữa trên địa cầu này. Buổi chiều chừng vừa lên đèn đứng ở Timesquare bạn sẽ thấy mình vừa từ trái đất bay thẳng lên ngân hà vô vàn ánh sáng. Buổi tối có muốn buồn chán cũng không thể buồn được ở một nơi nhộn nhịp như New York, từ Upper East Side cho tới Brooklyn. Tôi bắt đầu hình dung đến tôi và Huang, mười năm nữa, hai mươi năm nữa, khi tôi lưng chừng, khi Huang vẫn cho tôi nốt những vũng chãi còn lại của mình.

Cứ như vậy và tuyệt vời làm sao, tôi với anh, hai con người từng yêu nhau đến mức hòa làm một. Mầu nhiệm quá những điều chúng tôi từng có. Và đau đớn làm sao những chuỗi ngày về sau.

Tôi và Huang vẫn như vậy, cuộc sống cũng chỉ có nhau, nhưng trong những bình thường, trong những thói quen của ba năm hơn trôi qua, tôi bắt đầu có những suy nghĩ lạ về Huang. Như việc anh ấy bắt đầu có những đêm về nhà trễ hơn thường ngày, lại thường không tỉnh táo. Chúng tôi cũng vẫn còn cùng nhau đi bộ mỗi buổi sáng giữa những hàng cây rộng lớn và đông đúc. Chúng tôi vẫn ngồi bên nhau nói về những điều trong cuộc sống hằng ngày, anh vẫn hằng say kể cho tôi chỗ làm mới ra sao, như thế nào, tuy nhiên không hiểu vì sao hay bằng cách nào, tôi luôn có cảm giác có những khoảng thời gian và có những câu chuyện đã qua trong ngày, Huang không còn kể cho tôi nghe nữa.

Đứa trẻ năm xưa không biết như thế nào để yêu, bất giác sau ngần ấy thời gian cứ tưởng mình lớn khôn, lại thấy mình không biết phải làm bước tiếp theo của tình yêu này ra sao. Tôi định trong lòng sẽ hỏi Huang khi có dịp, nhưng chần chừ rồi cứ lại hết dịp này đến dịp khác mà tôi vẫn chưa thể tìm ra một cơ hội định hình lời nói của mình. Có lúc tôi nghĩ là chỉ do mình tự làm khó mọi chuyện, nhưng cũng có lúc tôi khẳng định rằng cảm giác của một người con gái cho tôi biết quả thật giữa chúng tôi, một trong hai người, ai đó đã xây nên một bức tường. Tôi bắt đầu khóc một mình nhiều hơn khoảng thời gian tôi dành để cười cùng anh. Tôi bắt đầu trở nên hồ nghi mọi thứ bằng việc hồ nghi bản thân. Tôi bắt đầu nhận ra câu nói dối trá nhất trong tình yêu là khi tìm được mảnh ghép cuối cùng của cuộc đời, bạn sẽ thấy mình được trọn vẹn khi yêu một ai đó. Đâu có. Bạn vẫn có thể yêu và bạn vẫn thấy mình lênh đênh.

Thỉnh thoảng tôi còn thấy mình có vẻ khờ dại với mối tình này. Rõ ràng tôi biết rằng anh thấy được những hành động của tôi, chỉ là không muốn nói ra, vậy mà vẫn cứ tiếp tục sống trong nỗi dằn vặt tôi có được trong suốt thời gian cả hai chúng tôi bắt đầu nuôi lớn những im lặng. Cuộc tình khoảng thời gian ấy yên ắng đến mức đáng sợ, máy đĩa than đặt ở cạnh sofa giờ muốn bật chắc cũng đã đến lúc phải tra dầu. Tôi nghĩ nó phải là khoảng thời gian tồi tệ nhất. Nhiều hơn gấp bao lần đau khổ có được lúc chia tay. Tôi không nói, anh không nói, câu chuyện tình của chúng tôi hình như cũng không còn được kể tiếp, chuỗi ngày phía sau quả thật rất

thương tâm.

Tôi nhớ lần gặp đầu tiên từ sau khi hai chúng tôi chính thức không còn gì với nhau nữa, một người bạn chung trong đại học của tôi và Huang xoay sang thì thầm vào tai tôi một câu: “Hãy dừng việc tìm kiếm hạnh phúc ở tại nơi em đánh mất nó!” - Giai đoạn đau thương trên chính là nơi tôi vuột tay trôi mất mỗi tình đầu tiên trong đời mình.

Có một ngày tôi đang ngồi nhà viết cho xong luận án tốt nghiệp của mình, Huang bất chợt đi vào nhà, bỏ túi ngay cửa vào nhà, cứ thế xông vào đặt những nụ hôn lên môi tôi nồng nhiệt. Chúng tôi hôn nhau đến mức yêu thương đã trở thành nỗi đau. Anh buông tôi ra, quỳ xuống trước mặt tôi khóc và nấc lên từng tiếng: “Bảo. Chúng ta... chia tay em nhé?”

Tôi bỗng dưng cảm thấy mình như được giải thoát. Rốt cuộc Huang cũng chịu nói về vấn đề của tôi và anh. Tôi thấy thế như gánh nặng trong lòng ai đó vừa giấu đi nơi nào.

Rồi tôi cảm thấy mình thoáng chốc lại rất đau khổ. Còn bao nhiêu tương lai tôi đã định cùng anh chẳng lẽ anh nở lòng trong một lúc đã biến tất cả thành hồi ức?

Anh đem tôi về lại bốn năm trước - cô bé khờ dại mà ảo tưởng mình là nàng công chúa và mỗi tình đầu là câu chuyện hạnh phúc cả đời mãi mãi về sau. Ai ngờ hoàng tử không vô tình đến, mà chỉ là do bị đuổi đi khỏi vương quốc của cuộc tình trước đó, trong lúc bơ vơ tìm thấy một vùng đất mới có mỗi mình cô bé Lọ Lem, nên chàng bèn thương tình dùng lựa là biến cô thành nàng công chúa, và bắt đầu xây dựng cho cô công chúa nhỏ một vương quốc thương tâm. Hoàng tử cứ tưởng mình có thể thật lòng yêu cô gái mặc những chiếc váy đầm lấp lánh, cô gái mà hết lần này đến lần khác vô tư nghĩ mình là cô công chúa thật trong câu chuyện tình của chàng. Đến đến khi một lần nữa đi lạc về vương quốc xưa từng không chứa chấp mình, hoàng tử mới tỉnh giấc, nhận ra sự khác biệt của việc sống cùng công chúa thật khác xa sống cùng cô bé Lọ Lem đến dường nào. Nên chàng về lại vương quốc cũ, mỗi ngày đập tan một mảnh của tòa thành kiên cường, đến lúc chỉ còn mình nàng trơ trọi ngồi đợi chàng về trong đồng hoang tàn, chàng mới đến bèn thú thật rằng có lẽ tòa thành tang thương này, cô bé Lọ Lem nên dành trọn đời mà ở lại một mình. Chàng nên ra đi. Chúng ta nên sống cuộc sống của bản thân, và dành cho nhau hạnh phúc mà cả hai vốn dĩ xứng đáng hơn.

Cứ như thế, tôi từ một người yêu trở thành một kẻ thứ ba trong chính cuộc tình của mình. Ngồi nghe từng lời Huang nói - những lời nhẹ nhàng lại như từng đợt phong ba, cứ chực chờ từng đợt đẩy tôi xuống hố sâu thăm thẳm trước mặt mình. Hóa ra ghen với một người đến sau mình lại dễ dàng vô cùng so với việc cứ dăm dăm chực chờ ghen ghét người đến trước cả mình. Vừa biết ơn vừa bối vì tôi hiểu được cảm giác mình yêu Huang đến như nào để làm mỗi tình đầu, thì người đến trước mình cũng sẽ yêu Huang y như vậy; mình làm sao có có gì mà chứng minh bản thân yêu Huang hơn người ta đây? Qua khung cửa sổ, tôi thấy tuyết rơi rất dày, hình như tôi phải cần mặc chiếc áo dày nhất và chiếc khăn choàng Prada kiểu chần to ấm, mới có thể đi qua được đêm nay.

Huang khiến tôi nhận ra rằng hóa ra mình cũng có dịp mà kể một câu chuyện cổ tích một lần, chỉ có điều với một đoạn kết khổ đau tương tự như câu chuyện của nàng tiên cá: Hy sinh cho một cuộc tình không phải dành cho mình, cũng y như việc mỗi lần cảm giác yêu anh là mỗi lần uống một ngụm độc tình, tự mình đau đớn, tự mình giết chết bản thân mình.

Năm đó giữa đêm Giáng Sinh, tôi chạy ra khỏi nhà, lang thang trong vô định giữa những đoạn đường đông người và giữa những đoạn đường thưa vắng. Hàng quán đóng cửa gần hết, dòng người đang ở ngoài đường ngoài những đôi đang yêu nhau thì là những đôi đã cưới nhau. Tôi không biết liệu việc chia tay trong đêm Giáng Sinh quả thật phải được liệt vào tội ác của cả nhân loại, hay việc một trong hai người đòi chia tay khi đối phương vẫn yêu đã đủ để làm một tội ác rồi nữa. Tôi lại chui vào The Bean, gọi cho mình một tách hồng trà tươi có vị mật ong, và một chiếc cupcake Red Velvet, đưa mắt nhìn về Third Ave, rồi lại đảo mắt về First Ave, ngắm nhìn những đại lộ không anh, và con đường tình yêu của những người khác, của mọi người đang hạnh phúc trên cõi đời trong thú vui ái tình không còn dành cho tôi. Huang có một chút cố gắng giữ tôi lại và đòi để anh đi, nhưng tôi nghĩ giây phút này ngồi ở trong căn nhà đó chính

tay anh thiết kế, thì có khác nào tôi lại tự đóng vai cô công chúa giả yếu hèn trong câu chuyện bên trên, chôn mình trong tòa thành đổ nát chờ đợi anh. Tôi giả vờ nhưng mình biết bản thân cần làm gì, và cần đi đâu, nhưng thật ra đó là nếu chỉ đi tiếp đoạn đường yêu Huang thôi, chứ rẽ sang phía khác thì quả thật trong lòng rất mơ hồ. Nên chỉ sau một lúc, tôi đã ở Lounge - the lounge bar that started the trend, tôi quyết định chúc mừng cảm ơn bản thân cho việc suy nghĩ một điều gì đó để lạc được đến tận đây bằng việc thưởng cho mình một ly Cosmo cùng những “ông già” Noel vây xung quanh với bản mix của Rihanna đang được bật. Cứ như vậy, đêm không anh đầu tiên cũng trôi qua, tôi cũng có thể kết thúc cuộc tình kéo dài bốn năm đại học.

Tôi phát hiện ra rằng loài người chúng ta quả thật rất đáng để mà khâm phục, có thể tự chân mình bước ra khỏi nhà, trải qua một ngày với những nụ cười cho mọi người, những câu chuyện hồ hởi, giải quyết mọi thứ xảy ra thật điềm tĩnh, giống như mọi chuyện vẫn bình thường, giống như mọi thứ vẫn ổn và điều đáng tiếc chưa từng xảy đến; Trong khi một tòa thành đau thương đã nằm đó sừng sững, bên trong mình. Điều tôi nhớ rất rõ là sau hôm ấy tôi vẫn có thể sống bình thường: đi học, làm một vài việc ngoại khóa để có đủ chứng chỉ mà tốt nghiệp, đi ăn uống với bạn bè của cả hai như bình thường, làm mọi điều bản thân luôn muốn làm, bắt chính mình hạnh phúc thậm chí cả khi cuộc tình đã mất tất cả chỉ sót lại những cô đơn. Chính xác là từ ngày Huang nói tiếng chia tay cho đến tận một năm hơn sau đó, tôi mới mất dần cảm giác không thoải mái khi phải làm quen với việc mình phải sống tiếp cuộc sống như thế này đến hết đời. Thì ra không ai sống thiếu ai mà không được, không có thói quen nào không thể không tập được. Chỉ quan trọng là bao lâu mà thôi.

Hóa ra khi người vốn không dành cho mình rời chân khỏi cuộc đời của mình, những điều không đáng xảy ra cũng không còn xảy ra nữa. Tôi không hạnh phúc như những ngày bên anh, nhưng tôi cũng không còn đau khổ. Công việc đầu tiên cũng có được, tiền tháng đầu tiên đã có thể gửi về cho mẹ, tôi cũng đã dọn nhà đến hẳn Brooklyn, rời xa Manhattan như một lời từ biệt những năm tháng sinh viên đã qua. Rồi người yêu đầu tiên sau anh cũng đến. Mọi thứ xung quanh đều không còn như trước, kể cả bản thân tôi.

Tôi cũng tình cờ gặp lại Huang một lần, rồi hai lần, rồi mới đây trước Giáng Sinh một tuần, ba năm từ sau khi chia tay.

Lần đầu gặp lại Huang ở tiệc họp mặt sinh viên trường. Anh trông như không có điều gì thay đổi so với lần cuối cùng. Guồng mặt anh có hơi ngang tàng hơn, như tôi đã từng luôn mong muốn. Tôi chỉ chực chờ bước đến anh, rồi lại nghĩ, rồi lại tự dằn vặt nếu như thấy bản thân mình chạy xe đâm đầu ngược chiều một con đường rộng lớn, nguy hiểm vô cùng để gánh chịu những hậu quả. Và rồi tôi tự dằn mình lại. Anh đã không còn là người tôi yêu, tôi đã không còn là người anh yêu, lại còn đã là tôi và anh chứ không còn là “chúng tôi” nữa. Hai chúng tôi là hai cá thể xa lạ, hoặc giả vậy, dù là một con người vẫn còn yêu một người kia vô hạn. Chính là tôi. Tôi khi ấy vẫn nhớ mình cứ đứng ở lằn ranh lưng chừng, chỉ chờ Huang nắm tay mình mà kéo lại phía con đường tình yêu. Huang không, dĩ nhiên. Vậy nên tôi nản lòng, trở về cuộc sống một mình như bao tháng năm đã qua.

Lần thứ hai gặp lại Huang, là trong bữa tiệc của tờ báo thân thiết của cả công ty tôi và anh. Anh có bước lại hỏi cuộc đời của tôi ra sao? Chúng tôi nói chuyện một lâu rồi lại thôi. Cảm xúc lúc này đã không còn trông đợi, nên mọi thứ cứ diễn ra như bình thường giữa hai con người xa lạ có cùng nhau một chút ký ức.

Vậy mà cách đây một tuần, Huang lại nhắn cho tôi:

Huang: Bao, are you free next week?

Tôi: Not really sure. Why?

Huang: Can you do me one last favor?

Tôi: Like?

Huang: Meet me up on Christmas day.

Tôi: I got a date with my boyfriend on that night. Sorry Huang!

Huang: No. I meant "day". You will be free, won't you?

Tôi đã không thể chối từ.

Thế nên bây giờ ngồi đây. Mọi thứ vẫn không thay đổi gì nhìn từ phía trong ra những ô kính cửa sổ, những đại lộ không ảnh vẫn cứ thế lạnh lùng tuyết trắng. Nhưng hóa ra chẳng còn gì như trước nữa. Những chiếc bàn màu gỗ ngà ngà đã bị thay thế thành bộ bàn ghế theo chuẩn của Starbucks, xung quanh đuộm một màu của tươi mới. Như thể chưa từng có sự tồn tại của quán café năm xưa của chúng tôi, chưa tồn tại chúng tôi và không hề có đêm cuối cùng có một cô gái ngồi ở đúng vị trí này, uống một cốc trà nóng và ăn một chiếc bánh cupcake ngọt ngào đến đau lòng.

Tôi cầm điện thoại lên, còn năm phút nữa đến giờ hẹn, tiện tay nhấn cho Huang một dòng tin: "The coffee has changed into Starbucks. I'm here now." - Vừa nhấn nút gửi đã nghe tiếng chuông báo vang lên trước mặt mình. Huang lại chọn cách xuất hiện như lần đầu hai đứa gặp gỡ. Rồi anh ngồi xuống, đối diện tôi bây giờ là một cơn giông tố xưa kia, vẫn gương mặt ấy ngang tàng nhưng đã bị thời gian làm tổn thương đôi chút, vẫn ánh mắt từng chứa cả các đại dương trên trái đất này, nhưng những cơn sóng đã không còn dâng cao bằng của người đã cùng tôi năm ấy.

- Mọi chuyện vẫn ổn hết chứ Bảo? - Huang hỏi.

- Ổn chứ. - Tôi gật đầu. - Anh không đi đâu vào Giáng Sinh sao?

- Không. Anh chỉ ở thành phố này thôi. Chẳng muốn về Houston đâu. - Huang nói.

- Ừm. - Tôi lại gật đầu.

Tôi có cảm giác anh nhìn tôi bằng tất cả sự thương mến. Như là anh có thể chỉ một tích tắc sẽ chồm người tới mà hôn tôi vậy. Tôi lắc đầu.

- Look. Anh gọi em có việc gì không? Em không nghĩ sẽ tiện cho cả em và anh ngồi cùng nhau ở đây hôm nay.

- Chẳng lẽ xem như bạn bè cũ ngồi cùng nhau cũng không được? - Huang nheo mắt.

- Cũng không được... - Vẻ mặt tôi đầy cứng rắn.

- Hôm nay là Giáng Sinh mà. Xem như là đóng vai Santa Clause tặng anh một món quà!? - Huang nháy mắt.

Tôi nhìn Huang. Huang nhìn tôi. Cả hai nhìn sâu vào mắt nhau cho đến khi tôi không thể chịu nổi sự ngọt ngào này nữa.

- Em nghĩ em và anh đều đã đủ lớn và hiểu rõ tính tình của nhau. - Tôi bắt đầu nói bằng giọng bức bối. - Nên có chuyện gì em nghĩ rằng anh nên nói thẳng ra luôn đi. - Nhưng vẫn rất tò mò về lý do muốn gặp mặt đột ngột của Huang.

Huang vẫn tiếp tục nhìn tôi, không thốt ra một lời. Mái tóc anh đã gọn gàng hơn xưa, khoe mắt đã xuất hiện những nếp chân chim, đôi môi cong nay đã bớt nhiều những hờn dỗi khi trẻ của cậu thanh niên sống cuộc đời bướng bỉnh ngày hôm ấy. Huang ngồi đối diện tôi bây giờ đúng như một người đàn ông tôi cứ tưởng mình sẽ sống bên cạnh mãi mãi, nhưng không phải, tất cả đều giống chỉ trừ một việc chúng tôi không thể cùng tiếp tục sống bên nhau. Tôi cứ nghĩ rằng chỉ cần gặp anh mặt đối mặt như vậy, câu hỏi cứ đeo bám tôi trong mấy năm nay sẽ có lời hồi đáp, hóa ra vẫn chưa thể. Tôi vẫn chưa thể trả lời được rốt cuộc mình muốn gặp anh ta hay rốt cuộc mình hoàn toàn không. Đến việc đứng lên đi một mạch xem như không nghe gì, không cảm giác thấy gì, vốn từng dễ dàng biết bao nhiêu ngày chúng tôi vẫn còn là hai con người xa lạ, nay đã trở thành một trận chiến bất phân thắng bại trong lòng tôi. Cuối cùng, Huang cũng chịu lên tiếng:

- Thật ra bao năm qua anh vẫn sống rất bứt rứt, lúc nào cũng cảm giác mình nợ em một lời xin lỗi...

- Không. Huang. Anh đừng như vậy. Vốn dĩ em đã tha lỗi cho anh từ rất lâu rồi. - Tôi cắt ngang lời Huang.

- Không. Em để anh nói hết đã. - Huang nói trong từ tốn. - Thật tình anh là người không đúng trong suốt bốn năm chúng ta ở cạnh nhau. Anh từng nghĩ cứ để thời gian hàn gắn vết thương anh gây ra, em là cô gái mạnh mẽ, anh biết chắc rằng em sẽ bình phục, và có thể sống tiếp tục cuộc sống của mình, cho dù có anh hay thậm chí không có anh.

- ...

- Nhưng anh vẫn nợ em một lời xin lỗi. - Huang tiếp tục. - Và cả một câu chuyện...

Tôi đưa mắt lên nhìn Huang. "Câu chuyện"? Câu chuyện để thay đổi lại quá khứ đã qua hay là để gợi nhớ đến những ký ức về tương lai không bao giờ có thể tới? Bốn năm qua anh ở những đâu, để bây giờ bỗng dưng bước đến và đòi kể chuyện?

Cuộc sống chúng ta đang sống, mọi người đang tự thỏa hiệp với hai sai lầm. Một là khi chúng ta không cùng quan điểm với cách sống của một ai đó, có nghĩa là chúng ta đang ghét họ. Và hai là khi chúng ta yêu một ai đó, tức là chúng ta đồng ý hết mọi suy nghĩ họ tin tưởng, hay tất cả điều mà họ làm. Cả hai đều vô lý!

Năm đó anh đi tôi có thể xem trái tim mình vốn mỏng manh, anh run tay rơi nhẹ đã vỡ. Nhưng lần này bỗng dưng xuất hiện và vương vào đầu cô gái của anh thêm những hy vọng mong lung, chẳng khác nào đến bên mà nhận rằng năm ấy, anh cố ý vung tay thật cao mà đập tan tành trái tim em.

Suy nghĩ đến đây, đoạn tôi đứng lên đi thẳng ra khỏi bàn. Huang nhanh chóng đặt tay anh lên bàn tay tôi đang chống lên bàn để đỡ người dậy. Nói khẽ một câu như bắt đầu của một câu chuyện nhẹ nhàng:

- Năm đó anh biết mình có một đứa con trai.

Tôi đứng sững người lại, xoay sang cúi xuống nhìn Huang.

- Anh không biết mình đã để lại cho cô ấy một đứa con. Anh thật sự không biết. Khi phát hiện ra anh đã rất hoảng loạn, anh tìm đủ mọi cách để có thể bình tĩnh suy tính xem rốt cuộc mình cần phải làm gì với con của anh và em - tình yêu của anh. Anh không thể sống thiếu em nhiều như con anh không thể sống thiếu tình thương của cả cha và mẹ; nhưng anh biết nếu một trong hai người mình nợ ai hơn, chắc chắn phải là đứa con của mình. Khi có con, em sẽ hiểu một điều rằng mình đã chấp nhận đánh đổi tương lai của bản thân cho tương lai của bọn nó. Anh khi đó đã không còn quyền chọn lựa, chỉ còn quyền sống tiếp theo những gì tự bản thân đã định sẵn cho cuộc đời của mình bằng sai lầm nằm ở quá khứ. Anh lúc ấy rất muốn nói cho em một điều, mà sợ mình càng nói càng thêm sai, càng nói càng tổn thương những tan vỡ em đã có sẵn, rằng tương lai của anh trước khi biết được sự thật vốn dĩ cũng chỉ có mình em trong đó. Và anh nói những điều này bây giờ vốn dĩ không phải để mong mỗi một lời tha thứ từ em, chuyện gì cũng đã qua anh hiểu rất rõ. Anh chỉ mong em hiểu khi một mối tình đã qua, không nhất thiết một trong hai người phải sai lầm; Đâu ai đứng hã hê làm người thắng cuộc ở một mối tình đã qua đi. Ở lại quá khứ rốt cuộc chỉ có những con người không thể chấp nhận hiện tại đang có, hay yêu tương lai vốn sẽ đến trước mắt. Nói ra hết tất cả mọi điều, anh chỉ ao ước hơn cả những thấy hiểu từ em, là sự giải thoát cho bản thân khỏi sự nuối tiếc mình có được khi phải lựa chọn giữa điều đúng đắn này và điều đúng đắn kia của cuộc đời trở trêu.

Tôi uống hết từng lời của Huang vào. Tảng đá năm xưa đè nặng lòng, cứ tưởng đã biến mất bất chợt lại hiện hữu ra rõ ràng và thẳng ngày hôm nay cứ thế đan xen vào thẳng ngày hôm qua. Càng ngày càng rối rắm, càng ngày càng giống như một lần nữa không còn cơ hội để gỡ ra. Tôi chẳng biết phải nói gì sau câu chuyện của Huang, chỉ biết nhìn anh, chỉ biết đoán xem cuộc đời của anh những năm qua có cơ may nào hạnh phúc hơn cuộc đời của tôi hay không, và chỉ

biết nghĩ xem nếu như năm ấy mình biết mọi thứ trước khi kéo vali ra khỏi căn hộ của hai đứa trên Houston Street thì tôi sẽ sống cuộc đời mình dần vật như thế nào và bao lâu, khác đi ba năm không biết chuyện gì đã vừa qua? Tôi muốn mở miệng nói là: “Tốt thôi. Mọi chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại.” Hay nhẹ nhàng hơn nữa là: “Cho em xem hình con anh đi, chắc giống bố lắm nhỉ? Hôm nào phải dắt ra cho em gặp nha.” Nhưng thay vì vậy, tôi chỉ lảng lạng quyết định hỏi anh:

- Anh có hạnh phúc với cuộc sống ba năm nay của mình không?

- Không hoàn toàn là không. Nhưng cũng chưa chắc là thật sự gọi được là hạnh phúc. - Huang trả lời.

- Vậy thì anh xứng đáng với cuộc sống như vậy. - Tôi vừa đứng dậy, vừa nói. - Không hạnh phúc và không có cả em.

Rồi tôi bước ra khỏi cuộc đời anh. Y hệt như cách tôi đã bước vào, chỉ có điều hôm nay là cố tình chứ không còn vô ý như hôm ấy.

Upper East Side nhìn từ phía trên Roosevelt Island Tramway luôn cho tôi cảm giác mình thật sự đang ở NYC, cứ như từng có lúc mỗi khi phải được đứng ở đường Đồng Khởi tôi mới có cảm giác mình thật sự đã về đến Sài Gòn vậy. Những tòa nhà trắng muốt trong tuyết lạnh, những con đường đang tấp nập xe cộ chock lất sẽ thừa thớt, những con người đang tranh thủ cố lao về phía người mình yêu thương.

Cuộc đời này thật kì lạ, hóa ra đôi lúc thứ người ta cần để hàn gắn vết thương lòng không phải là thời gian mà chính là lý do cho những chuyện đã xảy ra, để mình hết ngộ nhận giữa thương một người và thương một cuộc tình đoản mệnh, giữa việc không thể quên người ta và không thể quên mối tình đã qua.

Tôi không hiểu vì sao ở những câu chuyện cổ tích tình yêu của mọi người xung quanh, dù hận hay dù còn thương người cũ, người ta cũng phải nhẹ nhàng với nhau, và để người này cứ phải ngộ nhận sự cao thượng của người kia. Tôi có một suy nghĩ khác, mình ra sao thì cứ ra thế. Vì sau bao thời gian sống vì nhau, tan vỡ rồi thì mình nên sống cho bản thân nhiều hơn mình xứng đáng một chút. Có người nói rằng duyên đã hết thì nghĩa của những năm bên nhau vẫn còn; hay đại loại mình nếu không thể làm hạnh phúc của một người, thì cũng đừng nên trở thành khoảng dốc trên đoạn đường của người ta. Tôi lại thấy mình không thể sống cao thượng được khi trong lòng mình không thật sự còn một chút nào cho người ta, nếu Huang đã thừa nhận anh để tôi đi vì muốn tôi được hạnh phúc hơn, thì tôi cũng phải là người nói với anh rằng mình đang sống thật sự rất hạnh phúc với tương lai mà anh ban tặng. Tôi đã cố tình để lại cho Huang sự hồ nghi về lựa chọn của mình, vì đôi lúc cách tốt nhất để nói với một người yêu cũ mình từng yêu họ đến mức nào chính là để họ biết mình vẫn còn hận và ghét họ đến mức ra sao.

Điện thoại reo lên khi tôi đi nhìn thấy được Time Squares đang sáng rực rỡ ở phía xa và cả NYC như một chiếc hộp thần kỳ, chứa hết Giáng Sinh của cả hành tinh này, rồi đổ bày ra ở thành phố này. Mỗi một tòa nhà là một kiểu Giáng Sinh. Mỗi một góc đường là những bản giao hưởng của những ánh đèn. Tôi bắt máy.

- Em vừa ở đâu đấy và đã về chưa? - Người yêu hiện tại hỏi. - Coi chừng kẹt xe nhé.

- Em đang trên tàu, cũng sắp về đến rồi. - Tôi trả lời. - Em vừa đi gặp lại người yêu cũ.

- Huhmmm. On Christmas day? - Anh ra vẻ gần giọng. - Thế Huang muốn gì?

- Muốn tặng em một món quà em đã có.

- Là thứ gì cơ??? - Bây giờ là anh gần giọng thật.

- Là Hạnh phúc. - Tôi bật cười khi trả lời. - Là... anh.

Ai đó trên tàu bật lớn bài hát Fairytale Of New York - của Pogues:

“Em có thể đã thành một ai đó,
Em có thể trở thành bất kì ai.
Nhưng anh đã cướp đi mọi ước mơ em có
Ngay khi em tìm thấy được anh.
Em quẩn giấc mơ mình vòng quanh anh,
Vì em không thể biến giấc mơ thành sự thật nếu không có anh.
Nên em đã thắt những giấc mơ của mình vào anh.”
Tôi chợt ngửi thấy mùi Giáng Sinh ở thành phố này qua từng nhịp thở...

Ploy

“Em xin lỗi! Em không ngờ đường ra sân bay lại xa thế.” Hồng Nhung lắp bắp nói với Hải Đăng khi vừa chạy đến chỗ anh trong sảnh phía ngoài Tân Sơn Nhất. Nét mặt cô hốt hải, trắng bệch vì thở gấp.

“Nhanh lên, sắp trễ rồi!” Hải Đăng nắm tay cô kéo chạy đến quầy thủ tục.

Đôi tình nhân đôi mươi ấy là hai người cuối cùng lên chuyến bay đi Hong Kong. Họ vừa đặt chân vào máy bay là cánh cửa nặng trĩch liền đóng sập lại.

Noel Trắng Trên Vịnh Victoria

Hong Kong, những ngày cận kề Noel, 2002

Hoàng tử nhồi bông

Hong Kong vào cuối buổi chiều tháng Mười hai thường ẩm đậm, gió quất tứ phương, đôi khi còn mưa rả rích để trêu ngươi những lòng người đang rộn ràng đón lễ hội. Nhưng hôm ấy, thời tiết đột nhiên đáng yêu lạ thường. Mùa đông chắc vừa bị ốm! Da trời xanh trong và lấp lánh, đây đó trên bầu không trung còn chấm phá những cụm mây tròn quay, xù bông. Ánh sáng dịu nhẹ trải mượt khắp mặt nước mênh mông của vịnh Victoria. Hải Đăng nắm tay Hồng Nhung dạo bước dọc đại lộ Ngôi Sao, ngắm những du thuyền thi thoảng lướt ngang vịnh, những du khách hí hửng tạo dáng đủ kiểu để chụp ảnh cùng cảnh quan chi chít cao ốc chọc trời ở bờ bên kia làn nước.

“Đẹp quá!” Nhung thả tay Đăng ra, đến đứng tựa vào thành lan can, ngẩn ngơ ngắm vịnh Victoria và rừng cao ốc sừng sững. Trái tim cô đập dồn dập. Cô chưa từng được ngắm nhìn cảnh vật nào đáng trầm trồ hơn thế. Ở Sài Gòn chỉ có vài ba tòa cao ốc mà lần nào đi ngang cô cũng thấy ngưỡng mộ rồi, nay trước mắt cô có phải đến hơn trăm tòa mê ly. Cô choáng ngợp. Cô sung sướng. Cô tự dưng vui thích kỳ lạ.

“Anh biết chắc em sẽ thích mà.” Đăng thì thầm vào tai Nhung từ phía sau. Anh ôm ngang eo cô, tựa cằm lên vai cô. Anh nhắm mắt, tận hưởng cảm giác ngọt ngào đang thổi khắp các ngõ lòng mình. Anh luôn thỏa mãn vô ngần mỗi khi có thể khiến cho Nhung vui cười, và lần này niềm mãn nguyện trong anh là to nhất.

“Cám ơn anh đã đưa em đến đây,” Nhung mỉm cười, liếc nhẹ sang gương mặt Đăng đang áp sát bờ má mình. Cô ghé môi hôn chụt lên má anh như món quà cám ơn. Anh mỉm cười muôn phần khoái chí.

“Hai năm rồi anh mới quay lại HongKong, nhà cao tầng đã kịp mọc thêm mấy cái. Lát tối anh sẽ đưa em đi ăn quán dimsum ngon nhất thế giới, hy vọng là nó chưa đổi chỗ.”

“Anh sướng thật, đã đi bao nhiêu nước rồi!” giọng Nhung leng keng như chuông gió nhưng không giấu được thoảng ghen tị.

“Bố mẹ đưa đi đâu thì anh biết thế,” Đăng nhún vai. “Nhưng chỉ chuyến này đi với em là tuyệt vời nhất!”

Nhung bĩu môi trước lời ngọt ngào của Đăng, rồi cô lại say sưa ngắm nhìn làn nước óng ánh bàng bạc của vịnh Victoria, những tòa cao ốc xám xám ộp kính và vô số biển quảng cáo khổng lồ ở bên kia bờ. Được một lát, ánh mắt cô đang nhẹ bỗng hóa nặng. “Anh biết không, nếu anh chăm chỉ học giỏi và đi du học, anh sẽ có một công việc tốt và biết đâu đấy một ngày anh sẽ vận com-lê, xách va-li đi làm trong một tòa nhà ở bên kia.”

“Em mới đến HongKong có mấy giờ mà đã thích chuyển đến đây sống rồi sao?” Đăng vẫn nhắm mắt, thư thái tận hưởng hương thơm rất riêng toát ra từ làn da người yêu, không mấy nắm bắt được ý tứ của cô. Giọng anh cứ lảng đãng. “Đừng vội vàng. Chờ đến hè anh đưa em

sang Singapore và Thái Lan chơi. Rồi mùa đông sang năm chúng ta sang Úc chơi. Đi nhiều nhiều một chút rồi em hãy quyết định mình nên sống ở chỗ nào.”

“Em đâu có khả năng muốn đi đâu thì cứ đến đó,” Nhung cười buồn. “Nhưng anh thì muốn gì được nấy. Nghe lời em, chăm chỉ học hành một chút. Không phải ai cũng may mắn sinh ra trong gia cảnh khá. Em thì phải chật vật chạy lo tiền học, anh không thấy có lỗi với em khi cứ suốt ngày lông bông ư?”

Đặng buông Nhung ra bằng một điệu bộ hờn dỗi. Anh đứng tựa hồ vào thành lan can, dang hai cánh tay ra. Mắt anh băng quờ nhìn một biển hiệu quảng cáo màu đỏ ở phía bên kia bờ. “Tha cho anh đi! Anh không hợp với trường học. Anh còn trẻ và anh muốn vui chơi.”

“Ra là tình cảm với em anh cũng chỉ muốn vui chơi.” Nhung nhếch mép mỉa mai. Giọng nói cô không thể phân biệt được là đang đùa cợt hay thật sự tự ái, nhưng nó tức thời khiến Đặng hoảng hốt.

“Anh xin lỗi! Anh không có ý đó,” Đặng ôm chầm lấy Nhung. “Ý anh là anh còn quá trẻ để lo lắng chuyện tương lai. Anh chưa sẵn sàng. Nhưng anh thật lòng yêu em, muốn bên em suốt đời mà. Chúng ta khoan hãy suy tính này nọ, cứ hạnh phúc bên nhau là được. Chỉ cần thấy em cười, làm em vui là anh mãn nguyện lắm rồi.”

“Anh dẻo miệng quá,” Nhung hờn yêu. “Phụ nữ yêu bằng tai. Thật nhiều lúc em không biết anh đang chân thành hay bản thân mình bị gạt nữa.”

“Anh bị em gạt thì đúng hơn. Mới gặp lần đầu em đã gạt luôn cả trái tim anh. Em phải chịu trách nhiệm cho chuyện đó.”

Nhung mỉm cười, mơ hồ nhớ đến cuộc gặp gỡ định mệnh của hơn một năm trước. Hôm ấy Đặng cùng đám bạn bè nhà giàu của mình vào vũ trường ở khách sạn năm sao tổ chức tiệc sinh nhật mười chín. Khi ấy, cô đang là ca sĩ của vũ trường, được yêu cầu hát bài Happy Birthday. Sau khi hát xong, cô được gọi đến bàn anh để nhận tiền “bo” và ép uống một ly rượu chúc phúc cho chủ nhân bữa tiệc. Đây cũng là ngày cô vừa nộp đơn xin bảo lưu kết quả học tập do không đủ tiền trang trải học phí. Thấy gương mặt anh non choẹt ngà ngà say men, máu nóng dâng lên đến đỉnh đầu cô. Cô đã uống cạn ly rượu rồi gần từng tiếng, *“Tôi xin chúc phúc cho cha mẹ cậu. Mong ông bà đủ sức khỏe để làm lưng nuôi cậu quý tử như cậu!”*

“Em đang nghĩ gì vậy?” Đặng lay lay Nhung đang bất động trong vòng ôm của mình. Trạng thái xa xăm của cô chứng tỏ thần trí đã xuôi theo một hình ảnh nào rồi.

“Em vừa nhớ đến lần đầu chúng ta gặp nhau. Tại sao anh có thể theo đuổi em sau khi bị em làm nhục trước đám đông như vậy?”

“Em đã hỏi câu này cả trăm lần rồi. Thích nghe câu trả lời lắm đúng không?” Đặng cắn nhẹ lên tai Nhung, rồi anh ngoan ngoãn lặp lại câu đáp mình đã thuộc lòng. “Em phải thấy gương mặt em tức giận hôm ấy mới xinh đẹp như thế nào. Ánh mắt náy lửa. Môi mím chặt lại mà cứ run run. Mồ hôi đầm đìa quanh trán.”

Nhung bật cười. Câu trả lời này cô đã nghe cả trăm lần rồi nhưng cảm giác thỉnh thích mỗi khi được nghe vẫn vẹn nguyên. Từng lời của Đặng khiến cô tự tin hơn, thấy bản thân có giá trị hơn.

“Này, mà tại sao em lại xinh thế?” Đặng gí sát mặt mình vào mặt Nhung, chăm chăm nhìn thẳng mắt cô. Cô chưa kịp phản ứng thì anh đã ghì sát môi vào môi cô, hôn đắm đuối và ướt át. Nụ hôn dài bằng một quãng đi của mặt trời.

Sau khi buông cô được vài giây, anh lại cúi xuống môi cô toan hôn tiếp. Cô liền đẩy anh ra, “Người ta nhìn kìa, coi chừng họ gọi cảnh vệ đuổi đi đấy!”

“Mặt em đỏ như gấc rồi. Đáng yêu quá! Chẳng lẽ phải hôn em nữa?” Đặng “mặt dày” cạ cạ đỉnh mũi mình vào mũi Nhung, cố gắng nài nỉ thêm một nụ hôn.

“Đủ rồi! Anh không ngưỡng, nhưng em ngưỡng đấy.”

“Anh yêu em thì sao phải ngưỡng? Người ta nhìn là vì ghen tị đấy!” Đặng chớp nhoáng hôn lên làn môi cô một cái thật nhẹ. Rồi anh buông cô ra, quay nhanh người sang đối diện với vịnh Victoria. Anh giương hai cánh tay lên trời, thân người căng ra như một cánh buồm no gió, và gào toáng lên, “I love Hồng Nhung! I LOVE HỒNG NHUNG FOREVER!!”

Nhung hấp tấp đưa tay bịt miệng Đặng lại. Đôi gò má cô hồng lựng vì vừa xấu hổ vừa sung sướng. Những người quanh đó chỉ nhìn họ một giây rồi đi, tỏ vẻ thấu hiểu cho đôi uyên ương trẻ tuổi đang thời ngọt tình nhất.

Chín giờ tối. Đặng dắt tay Nhung bước nhanh trên con dốc dẫn vào trung tâm của khu Lan Quế Phường, nơi nhộn nhịp nhất về đêm của Hong Kong. Anh hăm hở đưa cô vào quán California nổi tiếng nhất khu, một trong những quán đầu tiên làm nên tên tuổi chốn ăn chơi này. Cô chưa kịp nhìn ngắm tổng thể cái quán đông nghẹt này để có chút khái niệm về việc vì sao nó lại thu hút đến thế, thì anh đã lôi cô vào quán đến bàn đặt hẹn trước.

“Bia cho tôi và một ly Pinky Pink Pink cho bạn gái xinh đẹp của tôi!” Đặng nói với tay phục vụ mà không cần nhìn vào thực đơn, rồi anh quay sang hôn nhanh lên má Nhung. “Đây là món uống rất xinh đẹp. Hai năm trước theo mấy cô bạn đến đây, thấy họ gọi món đó anh đã thề nhất định sau này có người yêu anh sẽ dẫn đi uống. Một món uống hồng hồng xinh xinh, nhìn rất công chúa.”

Nhung xụ mặt, “Em đâu có hợp mấy thứ hồng hồng xinh xinh, nhìn rất công chúa như bạn anh.”

Đặng vòng tay qua eo Nhung, vừa định dỗ dành cô thì thức uống được đem ra. Cô tròn mắt nhìn ly cocktail tròn ảm, bên trong chứa một thứ nước màu hồng rực, trong suốt và lấp la lấp lánh. Nụ cười cô lung linh. Những viên trân châu tí hon rải rác trong ly khiến Pinky Pink Pink nhìn như một mảnh đại dương màu hồng thu nhỏ với các sinh vật đang tung tăng bơi lội. Ở một thành ly gần hai trái anh đào được phủ một lớp màu hồng nhũ dạ quang.

“Đồ uống thôi mà cũng lộng lẫy quá!” Nhung vẫn dán mắt vào cái ly, không nỡ uống.

“Bây giờ thì anh sẽ làm tiếp một việc khác mà anh muốn làm ở quán này. Em ngồi yên nhá!” Đặng cười ranh ma, đứng dậy lên thân đến một góc quán. Nhung nhìn theo anh bằng ánh mắt khó hiểu. Rồi từ trong góc quán, Đặng nâng cao chai bia lên và rống ầm ĩ. “Hồng Nhung. Hồng Nhung. HỒNG NHUNG!!! Anh yêu em!!”

Đặng bước trở lại bàn trong những cái nhìn thông cảm của khách cả quán, chắc-cậu-ta-say-quá. Nhung trân trân nhìn anh, thấy mặt mình nóng bừng như hơ than. “Anh thật không biết ngưỡng!” Cô vừa trách vừa khâm phục ngay khi anh ngồi trở lại ghế.

“Anh chỉ đang sống thật với chính mình,” Đặng cười khà khà. “Lần đầu tiên đến đây anh đã nảy ra ý muốn được gọi to tên cô gái mình yêu nhất từ đầu này vang sang đầu kia của quán. Cuối cùng thì ước mơ đã có thể thành hiện thực.”

“Đầu óc của anh thật quái lạ, toàn dành thời gian cho mấy chuyện điên rồ đầu đầu. Giá anh dành chút suy nghĩ cho chuyện học hành thì tốt biết mấy.”

“Này, anh nghĩ mình bị tâm thần,” Đặng nhìn Nhung bằng ánh mắt đáng thương. “Bên em toàn bị chì chiết vì những chuyện học hành, sự nghiệp, nhưng anh lại chẳng chán ghét em được. Thậm chí nghe em nói anh cũng không bực mình, khác hẳn với bố mẹ anh ở nhà. Nhưng em đừng nói nữa nhá!”

Nhung nâng ly cocktail lên bằng một kiểu cách đài các. Cô hớp một ngụm rượu hồng hồng, ngọt ngào, rồi quyết không buông tha cho anh. “Học kỳ này anh nhắm sẽ đúp lại mấy môn đây?”

“Có thể cho anh tận hưởng trọn vẹn kỳ nghỉ này không?” Đặng gào ầm lên, rồi uống ực một ngụm bia đầy với vẻ cố tình bực dọc. Anh lườm cô đầy bất mãn.

Nhung hắt cười, “Anh lúc nào mà chẳng đi nghỉ? Có bao giờ anh từng nghiêm túc nghĩ về chuyện sau này mình sẽ làm gì để sống không?” Cô nhìn xuống ly cocktail dễ thương trên bàn, tự dưng cảm thấy mình thật ác khi lôi chủ đề anh chán ghét nhất vào khoảnh khắc đặc biệt thế này.

Đặng nhắm mắt, súc sừng sục ngậm bia trong khoang miệng làm vui, rồi nuốt ực một phát thật mạnh. Anh tận hưởng cái vị đắng đắng của bia lay động thanh quản rồi trôi theo thực quản xuống dạ dày. Chỉ từ khi yêu cô, anh mới nhận ra vị của bia là đắng. Đắng như sự thật. Anh biết anh và cô khác nhau nhiều lắm. Xuất thân khác, điều kiện lớn lên khác nên suy nghĩ cũng khác. Trước đây, anh luôn mai mỉa những người lo xa, cho rằng họ không biết tận hưởng cái hay cái đẹp cái vui của hiện tại. Anh đã luôn tự cao về hoàn cảnh giàu có, may mắn của mình. Hẳn anh đã vô ý chọc giận ông trời, nên cuối cùng bị đày đoạ cho phải lòng đắm đuối một cô gái lo xa. Những mối lo nghĩ của cô khiến anh thương cảm, đồng thời lại thấy bản thân mình có chút bất hạnh. Anh thở dài, “Nếu anh không có ước mơ nào trong cuộc sống, em có chê anh không?”

Nhung bẹo má Đặng, “Anh vốn là chú lợn ham ăn, ham ngủ. Cuộc sống anh nhàn hạ thì có gì phải suy nghĩ cơ chứ?! Em đã chọn yêu anh nhưng không thể nào chấp nhận anh như vậy. Chẳng biết là em có đang làm sai hay không?”

“Em không sai, là anh sai. Em yêu anh thật nên mới mong anh tốt lên. Chúng ta không thể cứ hai mươi mãi được, nhưng anh vẫn thấy mình chưa đủ lớn để nghỉ xa hơn. Cứ sống như thế này cái đã, rồi chuyện gì tới sẽ phải tới.”

“Ai sống mà không có mong muốn cơ chứ? Có lẽ nhất thời anh chưa nhận ra thôi. Rồi cuộc sống của anh sẽ gặp các sự việc giúp bản thân có một ước mơ.” Nhung nhẹ giọng an ủi.

Đặng chau mày ngẫm nghĩ đôi chút, rồi anh cười sáng như một đứa trẻ vừa tự tìm ra một cách giải thích (ngây ngô) cho thắc mắc của mình. “Anh biết rồi. Anh có ước mơ rồi! Đó là anh muốn được bên em trọn đời!”

“Anh lại nhí nhố nữa rồi.” Nhung mắng yêu.

“Vậy ước mơ của em có phải là được ở bên anh trọn đời không?”

Nhung hôn lên đỉnh mũi Đặng rồi mỉm cười. Nụ cười quen thuộc mỗi khi cô muốn chấm dứt một chủ đề trò chuyện, khi ý của anh và ý của cô không khớp nhau. “Em chưa biết. Hiện tại em chỉ mong mình có thể tốt nghiệp đại học, có tấm bằng rồi đi làm. Nhưng em biết đó chưa phải là ước mơ của mình. Sẽ có ngày em biết được bản thân khao khát chuyện gì nhất.”

“Này Nhung,” Đặng đột ngột đổi giọng nghiêm nghị, “Anh năn nỉ em đấy, hãy lấy tiền của anh mà đóng học phí, sau này đi làm có tiền rồi trả. Anh không muốn em phải khổ sở làm thêm mãi. Anh xót lắm!”

“Em không muốn xài tiền của bố mẹ anh,” Nhung đánh mặt. “Đã bảo là chúng ta không đả động đến chuyện này nữa mà. Anh muốn em nổi cáu thật ư?”

“Em không ăn được sỉ diện đâu, Nhung à!”

“Nhưng em sống được bằng sỉ diện!”

“Em mâu thuẫn quá. Chẳng phải chúng ta đang xài tiền nhà anh ở Hong Kong này sao?” Đặng cố gắng mềm giọng để Nhung không hiểu lầm ý anh rồi tự ái. Nhưng chính bản thân anh cũng tò mò không rõ vì sao cô nhận lời cùng anh đi chơi chuyến này.

Nhung nhoẻn cười. Nụ cười lại có vẻ như đang đay nghiến chính mình, “Tại em thèm được đi máy bay, được một lần ra nước ngoài quá. Anh nói đúng, em thật đã chẳng còn chút sỉ diện nào, nên đào một cái lỗ mà chôn mặt xuống...” Cô kịp thời ngăn bản thân lại trước khi để cảm xúc điều khiển hết lời nói. Vẫn chưa đến thời điểm cho anh biết mối lo sợ của mình. Cô sợ nếu không nắm bắt cơ hội này thì cả đời sẽ chẳng còn điều kiện được nhìn thấy một bầu trời khác ngoài Việt Nam.

“Anh sẽ cố gắng, em yên tâm đi!” Đấng nắm chặt lấy cả hai bàn tay Nhung trong tay mình. Anh cười rất âm ập. “Chỉ cần em ở bên anh thì anh sẽ có động lực. Sau này, anh sẽ không để cho em khổ đâu!”

Nhung nháy mũi một cái. Đấng vội choàng lại khăn quàng cổ cho cô, trong lúc cô đưa tay quẹt quẹt mũi mình như một con mèo. Cô cười hì hì, “Chắc bố mẹ anh đang nhắc em đấy. Thứ con gái gì đâu đã lừa con trai mình còn dám lấy tiền mình đi chơi. Em thật trơ trẽn quá!”

“Nhung!” Đấng nhìn thẳng vào mắt cô. Anh nhấn mạnh từng từ bằng tất cả chân thành. “Chuyện của chúng ta tuy khó, nhưng anh sẽ tìm cách làm cho nó thành dễ. Đừng bỏ anh.”

Nhung chỉ nhìn Đấng bằng một ánh mắt mềm mại, không trả lời. Cô ôm chặt một cánh tay anh rồi cứ dụi dụi mặt vào. Giây phút này, tự dung cô không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện tương lai hay quá khứ nào. Cô muốn mặc kệ hết thấy lo toan. Cô muốn dành trọn tập trung mà tận hưởng bầu khí lạnh mát, thơm lừng hương cồn và náo nhiệt phấn khích của Lan Quế Phường. Bỗng dung cô ước, giá mà sẽ có một ngày cô có thể đến Lan Quế Phường uống rượu vào mỗi tối cuối tuần với tâm trí hoàn toàn thoải mái, có thể gọi thức uống mà không cần nhìn giá tiền, có thể hồn nhiên nói những chuyện trên trời dưới đất. Giá mà...

Tình yêu đẹp nhất?

Hai giờ sáng, Hong Kong lạnh cóng!

Chiếc taxi đỗ xích trước cổng khách sạn. Trên đường bước vào, đột nhiên Nhung níu tay Đấng lại, nũng nà nũng nịu, “Em chưa muốn về. Em muốn mua chai bia rồi ra đại lộ Ngôi Sao uống tiếp. Em muốn ngắm nhà cao tầng về đêm.”

Đấng nhú mày nhìn cô một giây, rồi anh bế bổng cô lên giữa phố, xoay cô hai vòng và nhất định không chịu thả xuống. “Em là công chúa. Lời nói của em là mệnh lệnh.” Rồi cứ thế, anh bế cô trên tay hiên ngang đi dọc một đoạn phố, vào một cửa hàng tiện dụng, đến tủ lạnh cho cô lấy ra lon bia, đến quầy thu ngân cho cô trả tiền. Kỳ lạ thay, Nhung không ngượng chín người và cảm râm, mà còn rất hợp tác với màn yêu quá hóa rồ của anh. Rồi khỏi cửa hàng, Đấng bế Nhung đi hết đoạn đường Nathan, ra đến đầu đại lộ Ngôi Sao. Anh đặt cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ trông thẳng ra vịnh, ra đám cao ốc cái sáng đèn cái lờ mờ ở phía bên kia bờ.

“Nhìn chúng nó cứ sừng sững, đen đen như quái vật khổng lồ ấy nhỉ.” Đấng dành cho những tòa cao ốc một vẻ mặt khiếp sợ. Anh ngồi xuống bên cạnh Nhung, ôm cô vào lòng và hai người cùng nhắm nháp một lon bia lạnh.

“Anh ơi, tình yêu thế nào là đẹp nhất?”

Đấng nhìn xuống Nhung đang dụi dụi trong lòng mình, thấy là lạ với kiểu cách đáng yêu như mèo của cô. Cô lúc nào cũng thần tượng hình mẫu một phụ nữ kiên cường, lời nói tác phong toát ra khí chất mạnh mẽ. Anh tự dung thấy không thích vẻ mềm mại, ngọt ngào này.

“Anh nói đi, tình yêu thế nào là đẹp nhất?” Nhung bướng bỉnh nhắc lại lời mình một lần nữa, giọng to hơn.

“Ừm...” Đấng ngẫm nghĩ. Nửa đêm về sáng mà cô bắt anh động não suy nghĩ lời hay ý đẹp thì đúng thật quá quắt! Nhung anh biết nếu ừ hử cho qua chuyện hay trả lời không khéo thì cô sẽ lại bóng gió đến chuyện học, chuyện làm, thế sự sẽ càng nát bét hơn. Đấng tặc lưỡi vài lần, cuối cùng đành nói những lời chân chất. “Tình yêu đẹp nhất là tình yêu của chúng ta. Ngày ngày ngủ dậy anh chỉ mong trông thấy em, là xem như hôm đó đã trọn ý nghĩa. Em toàn nói những lời anh chán ghét, nhưng anh nghe mà không bực mình. Anh thì lại toàn làm những chuyện em chán ghét, nhưng em vẫn không bỏ anh. Anh hiểu em lo cho tương lai của anh, nhưng tạm thời anh vẫn chưa muốn nghĩ dài như thế. Chúng ta hãy còn trẻ mà!”

Nhung mỉm cười. Nụ cười lãng đãng thôi cất giấu những phiền muộn. Cô khẽ thở dài, “Em có cảm giác như mình chưa đủ để trở thành động lực thôi thúc anh sống tốt hơn. Với em, tình yêu đẹp nhất phải là tình yêu có tương lai nhất.”

“Chúng ta có thể im lặng uống hết lon bia này rồi về không?” Đăng ngập một cái to. “E rằng nói nữa thì lại cãi vã, cả đêm không ngủ mất. Mai mốt Noel rồi, anh muốn mình có một tâm trạng thật thoải mái.”

Nhung rời khỏi lòng Đăng, ngồi thẳng dậy trên ghế và chăm chú ngắm vịnh Victoria đen kịt, đôi chỗ lấp lánh những ánh đèn phản chiếu. Từ trên trời bỗng rơi xuống những giọt nước buốt cóng. Nhung đưa bàn tay ra cố tóm bắt lấy vài giọt thừa thoát ấy.

“Mưa vào Tết là tốt lắm đấy! Điềm may cho chúng ta rồi.” Đăng hí hửng nhìn một hạt mưa rớt vào lon bia trên tay mình.

Nhung gù mắt nhìn sang Đăng. “Anh đừng bắt quàng, Noel đâu phải Tết.” Rồi cô ngẩng mặt nhìn trời, đón một giọt mưa rơi bộp xuống trên mí mắt mình. “Là ông trời đang khóc đấy.”

Ánh mắt Đăng len chút bối rối. Tự dưng sống lưng anh ớn lạnh. Có cái gì đó đặng đặng trong chất giọng cô.

Nhung bỗng hít mạnh một hơi, nói lớn, “Chúng ta chia tay thôi. Em không muốn tiếp tục với anh nữa.”

“Hả?” Đăng bất ngờ tới độ. Đầu óc anh quay mòng mòng. Những câu chữ cứ trôi lên sụt xuống nơi thanh quản. Có thoáng chốc anh ngỡ rằng mình đang ngủ mơ, lời của Nhung vừa rồi chẳng qua là một nét trong cơn ác mộng. Anh trừng trừng nhìn về mặt bình thần của cô, không thấy nó có vẻ đùa cợt. Mỗi một lúc anh mới đủ sức bật nên lời, nhưng vẫn chưa cảm thấy bản thân tỉnh táo, “Tại sao?”

“Em không muốn bên anh nữa, chỉ thế thôi. Tình cảm một năm qua chưa phải là quá lớn, tốt nhất nên chấm dứt khi nó còn chưa đủ sức hủy hoại chúng ta.”

“Em... Em...” Đăng không biết cần phải nói gì. Anh chưa nắm bắt được câu chuyện mà Nhung khơi lên. Cô đang đùa ác với anh rồi lát sẽ lăn ra cười ha hả? Hay cô đang say mà nói lời thiếu kiểm chế? Hay có chuyện nào khác?

“Em vốn định chờ hết chuyến đi này rồi mới nói với anh. Nhưng ban nãy em vừa nghĩ, mình đã không thể cho tình yêu này những tháng ngày tươi đẹp thì có thể cho nó một cái kết đẹp.” Nhung quay sang mỉm cười với Đăng. Mắt cô rơm rớm. “Vịnh Victoria về đêm thật đẹp, cứ mà mị hút hồn. Em nghĩ mai mốt chúng ta nhớ lại chuyện chia tay này sẽ thấy nó đặc biệt thú vị.”

Đăng thở dồn dập, không tin vào tai mình những lời bình tĩnh và độc ác của Nhung. Anh tuân một tràng bực dọc, âm điệu mỗi lúc một gay gắt. “Mười ba tháng qua chúng ta chỉ có vui vẻ. Anh sẵn sàng làm mọi thứ vì em. Anh có thể nuôi em, nhưng là chính em không muốn. Đi ăn toàn chỗ rẻ nhất. Đi xem phim toàn suất giảm giá. Anh đã hạ mình như vậy, em vẫn không hiểu cho anh? Chúng ta còn chưa cùng nhau cố gắng làm gì, chưa trải qua bất cứ khó khăn thật sự nào”.

“Với em, tình yêu này không đáng để cố gắng.”

“Anh vô giá trị với em vậy sao?”

“Chia tay là thế này đây, thật bết nhè!” Nhung sụt sịt mũi một cái. Cô lấy tay chạm những rơm rớm đang bắt đầu dâng lên nơi vàng mắt. Cô tự thấy mình thật hèn hạ. Vì không đủ can đảm đối diện với những lời buông ra từ đầu lưỡi mình, cô đã phải mượn đến chai bia này. Ở trong cảm giác lâng lâng vì hơi men, con người lại luôn can đảm nhất.

Đăng nhìn sâu vào cái biểu cảm của Nhung. Trán anh nhăn nhó vì nghĩ, “Là bố mẹ anh nói gì, đúng không?”

Nhung lắc đầu.

“Chắc chắn là bố mẹ anh đã nói gì với em rồi. Em cứ kệ họ đi. Anh làm mình làm mẩy rồi đến lúc họ sẽ chiều chúng ta thôi.”

“Mặt em không dày thế đâu, Đăng! Vả lại, chuyện này không liên quan bố mẹ anh. Tình cảm của chúng ta chưa đủ sâu nặng để phải cần gia đình anh phải can thiệp.” Nhung nhìn sâu vào mắt Đăng. Cô gắng nặn ra một nụ cười để động viên mình nói tiếp câu chuyện cay chua này, “Một năm qua thật vui, là trải nghiệm rất mới trong đời em. Nhưng em nghĩ kỹ rồi, em không nên phí thời gian thêm nữa. Em khác anh. Em không thể thảnh thơi bất chấp cuộc đời mà vẫn chắc mẫm rằng tương lai mình là xán lạn. Em sẽ cố gắng sống tốt, nhưng em không thể biết rằng rồi mười, hai mươi năm nữa mình sẽ là đang sống hay đang tồn tại. Em lo phần em đã đủ mệt rồi, em không muốn lo thêm phần anh nữa.”

“Chúng ta sẽ lo cùng nhau. Nếu em muốn anh trưởng thành, anh sẽ trưởng thành. Ngay ngày mai anh sẽ trưởng thành.”

“Sao anh cứng đầu quá vậy?” Nhung gắt. Cô lặng một giây. Rồi cô bật cười, “Anh không làm được đâu. Thời buổi này không có bằng đại học thì làm được gì? Anh đừng nói là sẽ bỏ nhà đi làm phụ hồ hay dạy thêm nhé, những chuyện đó không có tương lai. Còn nếu anh chăm chỉ học hành thì anh vẫn phải nương nhờ bố mẹ thêm vài năm nữa. Em không còn đủ tự trọng mà đeo bám anh lâu đến thế.”

Đăng trừng trừng nhìn Nhung. Mấy lời cô nói sao vuông vắn và gãy gọn như đã dợt nhiều lần trước khi “diễn”. Anh chợt nghĩ về những phút bần thần dạo gần đây của cô khi bên anh. Anh chợt nhớ đến cái gật đầu của cô khi anh ngỏ ý cùng sang Hong Kong đón Noel. Xưa nay cô luôn dập tắt mọi ý kiến tận hưởng cuộc sống phải xài rất nhiều tiền mà anh đề xuất, nhưng lần ấy cô đã chấp nhận. Cô hẳn đã tính sẽ đây sẽ là quà chia tay với anh. Nghĩ đến đây, anh liền ôm bấu lấy hai bờ vai cô, đè cô ra hôn, “Em xem đây là quà chia tay anh, đúng không? Không đủ! Em không chạy thoát anh dễ dàng vậy đâu.”

Nhung vùng vẫy trong cái ôm siết của Đăng. Cô quay mặt sang trái rồi sang phải, gồng sức tránh né làn môi anh đang bốc cháy. Cô dùng tất cả sức lực của mình xô anh mạnh ra, giáng cho anh hai bạt tai choáng váng.

Đăng xoa xoa bờ má rát bỏng, thần trí trấn tĩnh được đôi chút. “Cô nghĩ mình thanh cao lắm sao? Không có tôi thì giờ này cô vẫn là một con ca sĩ vũ trường, có khi đã thành gái bao của mấy thằng già bụng phệ trong đó.”

“Cuối cùng thì anh cũng chịu nói thật.” Nhung cười khẩy. Làn môi cô run run, khóe môi cứ chập chờn co lên co xuống. “Anh mặt sát em nghe đau lắm! Thì ra bao lâu nay anh vẫn nghĩ mình đã làm phước cho em. Nhưng mà, nếu không vì cái sĩ diện hão của anh, em đã không bỏ công việc đó. Lương tháng phụ quán chẳng bằng một tuần hát ở vũ trường. Rửa chén khiến tay em vừa chai vừa nát. Tóc em rụng vì thiếu ngủ và kiệt sức. Nhiều hôm lên lớp em còn gục luôn ở giảng đường. Em từng nghĩ đến việc xài tiền của anh đấy chứ, nhiều lần là khác, nhưng em không vượt qua nổi chính mình. Người ta khi đề xuất thân của em rồi, em không muốn cho người ta thêm một cái cớ để miệt thị mình. Đăng, em đã khổ sở như thế, anh có từng nghĩ cho em chưa?” Nước mắt cứ giàn giụa khắp bờ má Nhung. Cô khóc, tuôn xả hết những uất ức ra khỏi lòng.

Cơn tức giận của Đăng xui nhanh theo lời của Nhung. Trái tim anh bỗng ngập tràn cảm giác hối lỗi. Anh chưa kịp bào chữa cho những lời thiếu suy nghĩ của mình, thì Nhung đã hất giọng cay đắng, “Anh nói tiếp những lời khinh rẻ em nữa đi, nói thật lòng anh đi. Đây là cơ hội cuối cùng cho anh đấy. Chúng ta sẽ không còn gặp lại nhau đâu!”

“Nhung, anh...”

Nhung bật đứng dậy, toan bước đi. “Bây giờ em về khách sạn dọn đồ...”

“Em sẽ đi đâu?” Đăng hốt hoảng. “Vé máy bay ba hôm nữa mới về cơ mà? Em làm gì có tiền.”

“Không cần lo cho em, em...”

Đăng liền đứng dậy, níu cản cô lại. “Em thôi cứng đầu đi. Em làm gì có tiền, chẳng lẽ muốn ngủ ngoài phố cho công an hốt?” Đăng ấn vai Nhung ngồi lại xuống ghế, “Anh sẽ về khách sạn

don đồ sang chỗ khác. Em cứ ở đây cho đến khi về. Chúng ta đang mất trí thế này thì không nên nói gì nữa, kéo không lại ngu si hồ đồ. Về Việt Nam anh sẽ tìm em."

Đặng lập tức bỏ đi, không cho Nhung thời gian phản ứng. Cô ngoái theo dáng anh nhanh chóng mờ nét sau màn đêm đục sương của vùng đất cảng. Cô quay đầu lại nhìn vịnh, bất giác chà xát hai bàn tay vào nhau để xua tan cảm giác buốt cóng. Thân thể cô buốt cóng. Trái tim cô cũng buốt cóng. Cô đã nghĩ quyết định buông tay anh là sáng suốt, đã âm thầm chuẩn bị tinh thần rất nhiều để có thể suôn sẻ từ bỏ tình yêu này, nhưng cảm giác của phút này đây... Cô không cảm giác được gì, tâm can cứ thông thống cho khí trời cuốn rít vào. Rồi một khoảnh khắc sau, cô lại cảm giác lồng ngực mình căng cứng, tưởng sắp nổ bung bởi ngàn vạn đau buốt muốn bùng phát ra.

Nhung lướt ánh mắt vô định qua lại khoảng không trước mặt. Có một đôi nam nữ tản bộ ngang qua cô. Cô gái ấy quấn chiếc khăn quàng cổ to sụ che khuất gần nửa gương mặt. Chiếc khăn bằng bông trắng tinh, nổi bật trong màn đêm. Nhung mỉm cười chát chát, hóa ra tình nhân dỏ hơi đi hóng gió đêm bên vịnh Victoria không chỉ có mình cô và Đặng. Nhung ngồi thẫn ra thêm một lát, rồi đứng bật dậy học tốc chạy theo hướng về khách sạn.

Khi Nhung về đến nơi, Đặng đã thu dọn xong hành lý. Cô kịp gặp anh ngay trước cửa phòng. Vừa thấy cô, anh liền thả phịch chiếc túi xuống đất, tiến đến phía cô và kéo ôm vào lòng mình. Anh ôm cô rất chặt. Cô cảm nhận được lồng ngực anh nâng lên hạ xuống cùng những cú thở mạnh nhưng không đều. Cô cắn chặt môi, muốn đẩy anh ra nhưng lại cũng muốn được ủ ấm trong cái ôm quen thuộc này. Rồi, anh thả cô ra, hôn lên trán cô một cái nhẹ nhàng. Không nhìn cô, không nói một lời, anh xách túi đi đến thang máy. Anh đang rất giận, nhưng lại cũng vừa thương cô thêm nhiều phần. Trong lúc thu dọn hành lý, anh đã ngộ ra một số chuyện mà suốt hơn năm qua anh không thêm để ý dù nó luôn hiển hiện trước mắt. Anh cần ngủ một giấc thật sâu để hạ hỏa, rồi anh sẽ dành một thời gian ngắn ngẫm về những điều cô nói. Anh sẽ tìm cô khi có một kế hoạch cụ thể cho tương lai và bản thân sẵn sàng thay đổi. Sẽ sớm thôi...

Hai mảnh vỡ trong đêm Giáng Sinh

Ngày Hai mươi tư, tháng Mười hai.

Suốt cả ngày Nhung dạo khu Cửu Long quanh khách sạn để giết thời gian. Những khung cảnh mới, những nhịp sống xa lạ thường xuyên khiến cô mất tập trung khỏi mớ suy nghĩ không đầu không cuối về chuyện vừa xảy ra. Hong Kong góc nào cũng đẹp! Những con phố nhỏ xinh, thoải dốc hun hút. Những cửa tiệm cũ kỹ nhưng sâu uất. Những hàng ăn luôn nườm nượp người. Những làn xe tắc tị. Những tấm biển quảng cáo to choán nửa tòa nhà. Và một mùi hương rất riêng của vùng đất cảng ngày cuối năm, lạnh buốt mà đượm nồng nàn.

Đến cuối buổi chiều, Nhung quay lại dạo bước trên đại lộ Ngôi Sao, vừa đi vừa ngắm vịnh Victoria. Những con gió đông tạt vấy áo của người tản bộ lúc xéo qua phải khi vờn sang trái. Mặt vịnh êm đềm. Đôi ba con thuyền thon dong lướt trên mặt nước. Xa xa bên kia bờ, trên thân những tòa cao ốc nguy nga là vô số biển hiệu quảng cáo điện tử đang ra sức nhấp nháy. Nhung cảm thấy ở Hong Kong, vịnh Victoria là đẹp nhất. Một nét đẹp kiêu diễm của việc đã trải qua thăng trầm lịch sử, đã chứng kiến bao chuyện vật đổi sao dời. Một nét đẹp chấm phá những hiện đại của sắt thép, đèn điện và nhịp sống hối hả.

Nhung cúi mặt nhìn đôi bàn chân mình bước. Thi thoảng cô dừng lại trước một viên gạch hình ngôi sao có in dấu tay và chữ ký của một minh tinh điện ảnh nào đấy. Cô khẽ đánh vần phiên âm các tên tuổi ấy, bất giác mỉm cười. Cô nhớ đến Đặng, một hình ảnh, một câu nói của anh. Cô vội gạt những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu và tiếp tục dạo bước... Người mỗi lúc một đông trên đại lộ Ngôi Sao.

Người ta tụ tập ở đây chờ màn trình diễn ánh sáng trên nước mừng Noel. Người ta tùm tùm quanh cây thông khổng lồ để chụp hình. Người ta ai cũng có đôi có cặp. Tình nhân nắm chặt tay, ôm lấy nhau, trêu đùa nhau. Gia đình rôm rả chụp những kiểu ảnh chung, bố dìu con trên vai, mẹ dắt tả chạy theo đứa trẻ vừa tròn tuổi biết chạy lẫm chẫm... Nhung dứt sâu hai tay vào túi áo khoác, mỉm cười nhìn những quang cảnh đoàn viên đang xoay chuyển quanh mình. Cô

khịt mũi một cái, rồi không ngăn được nước trào khỏi mắt. Da mặt cô đang căng ngứa vì cái lạnh khô, chợt thấy rát nhẹ theo hướng làn bờ của dòng nước mặn. Cô quệt lau mặt mình, bấm chặt môi, cố sức không khóc nữa. Chỉ là chia tay chàng trai mới quen biết hơn một năm thôi mà. Tuổi xuân của cô còn dài, rồi cô sẽ gặp những người mới. Cô sẽ tìm được một người thật sự vừa vặn với mình. Một người không khiến cô mệt mỏi khi nghĩ đến tương lai.

Nhung dáo dác nhìn khắp phía, rồi bước nhanh đến một góc khuất, ngồi bệt xuống đất và co quắp thân lại. Cô rúc đầu vào vòng tay. Cô hít thở thật đều để trấn tĩnh. Đôi mắt cô nhắm chặt. Trong khoảng tối dần phác ra hình ảnh gương mặt Đăng lúc nhìn nghiêng. Trán anh thấp và phẳng, càng tôn sống mũi cao thẳng. Miệng anh hơi nhọn nhọn, như miệng của Xê-kô, nhìn chỉ muốn cắn cho một phát. Má anh bầu bĩnh. Tóc anh cắt gọn, nhuộm màu nâu sẫm điệu. Mọi nét của gương mặt anh đều toát lên những thơ ngây của việc chưa từng phải lo nghĩ.

Nhung đánh mạnh vào đầu khi nhận ra bản thân đang mỉm cười trước ảo ảnh của Đăng. Cô mệt lả, không biết mình sẽ phải vô thức nhớ anh thêm bao lần nữa rồi mới quên được anh. Liệu cô có đủ sức sống qua chặng đường này? Liệu cô có thể yêu thêm lần nữa, khi giờ đây cô đã nhẫn tâm vất bỏ một người yêu mình nhất mực? Liệu cô đã làm đúng? Anh sẽ về nhà, trở lại với nhịp sống công tử, sẽ vui vẻ và vô lo như cái thưở chưa gặp cô? Hay anh sẽ buông thả? Nếu cuộc đời anh vì chuyện này mà thành ngõ cụt, cô sẽ ân hận suốt đời... Không! Cô không được phép nghĩ nữa. Cô đã bước ra khỏi tháng ngày của anh rồi, không còn quyền hạn lo lắng cho chuyện anh sẽ sống như thế nào. Bây giờ, có thể anh đang khóc, nhưng đó không còn là việc của cô. Nếu anh không muốn cười thì chẳng ai có thể ép được, kể cả cô.

Nhung thở dài. Cô khẽ ngẩng đầu, hé mắt nhìn dòng người đã đông gấp đôi ban nãy. Sợi dây trời quanh trái tim cô như nói lỏng hơn. Tâm trạng cô, sau cơn dâng tràn của cảm xúc, sau những ngẫm suy, đã mềm dịu hơn nhiều. Cô mông lung nhìn dòng người trước mắt, mấp máy nói với Đăng mà cũng là nói với bản thân mình, "Sẽ có lúc chúng ta trưởng thành."

* * *

Ngày Hai mươi lăm, tháng Mười Hai.

Giữa đêm về sáng của ngày Noel, vịnh Victoria tĩnh mịch đáng sợ! Gió đông quất nhanh, làm tan sạch dấu vết của những luồng hơi người chỉ vài ba tiếng trước còn nồng khắp Đại lộ Ngôi Sao. Dưới chân một ngọn đèn bên thành lan can nhìn ra làn nước vịnh, Đăng đứng chìm trong màn đêm, chìm trong những hồi lỗi.

Đăng lấy trong túi ra một điều thuốc và châm lửa. Chốn công cộng này cấm hút thuốc. Nếu xui xẻo có bảo vệ đi tuần ngang qua, anh sẽ bị phạt tiền rất cao, có khi bị gô vào đồn cảnh sát, nhưng anh không màng. Chuyện tồi tệ nhất là Nhung ruồng bỏ anh cũng đã xảy ra, thì còn gì đáng sợ hơn nữa chứ? Anh rít một hơi thật sâu, rồi ho sặc sụa. Đã hơn một năm nay anh mới lại đụng đến thuốc lá. Nhung ghét mùi khói thuốc, nên anh đã từ bỏ ngay và luôn những làn khói thơm mà không cần cô nài nhắc. Anh nghĩ mình luôn đón được ý cô, làm cô vui... Cô đã nảy sinh ý định chia tay anh từ bao giờ? Sao anh không đọc được những điềm báo khi mỗi ngày đều gặp cô, ngắm nhìn cô, trò chuyện với cô? Sao anh không thể hiểu những lo nghĩ cô giấu sau ánh mắt biết cười, che lấp sau làn môi thư thái? Sao anh lại cứ xem thường những gọi chuyện của cô về tương lai, về học hành và sự nghiệp của anh? Sao ban nãy anh lại hành xử vô lại? Sao anh nỡ xúc phạm cô? Nỡ nói những câu khốn nạn?

Đăng vả bốp vào má. Trái tim anh bùng ran vì căm tức, vì ăn năn. Anh chỉ muốn đưa tay bóp cổ mình. Khi nóng giận là lúc người ta bộc lộ ra những suy nghĩ thầm kín nhất. Đó là cái bản chất đen tối mà bản thân luôn vô thức giấu đi. Trong nóng giận, anh đã hạ nhục Nhung. Phải chăng, sâu trong tâm trí, anh luôn khinh thường cô vì xuất thân, vì những suy nghĩ nhà quê? Nếu là thật thì anh không thể tha thứ cho chính mình. Anh yêu cô, anh luôn gào lên rằng yêu cô, vậy mà anh lại xúc xiểm cô.

Chuyện ngày mai sẽ thế nào? Mới xa cô chưa được bốn mươi tám giờ, anh đã nhớ man dại. Anh đang ở cách cô bốn tầng khách sạn. Đêm qua, anh đứng cả đêm trước cửa phòng cô mà

không dám gõ. Gặp nhau lúc này là ý tưởng tồi. Bốn mắt nhìn nhau sẽ chỉ sượng sùng, rồi nói những lời mất lý trí, rồi tổn thương nhau thêm. Anh không trách cô. Hoàn toàn là do anh sai. Hơn một năm ròng cô muốn anh tốt lên, nhưng anh cứ ích kỷ, cứ ù lì hưởng thụ, không chịu biến đổi. Cô đã nhân nại hiểu cho anh, chờ đợi anh, nhưng anh ngu ngốc và vô dụng. Chuyện đến nước này đều do anh!

“Làm thế nào để về bên em?” Đấng ngẩng mặt, nói chuyện với khoảng không bao la ở trên đầu. Anh lặng người, đầu óc hóa đá trong một lát. Một cách từ tốn, anh lại tiếp tục chuỗi sỉ vả mình. Len lỏi đâu đó trong những lời tự chì chiết là các ý nghĩ *“Hay mình đi học lại đảng hoàng?”*, *“Mình phải thật sự tốt lên thì mới nên gặp cô ấy”*, *“Đến một ngày mình sẽ phải tự kiếm tiền”*... Đấng nhất thời không nhận ra, đây là lần đầu tiên trong đời anh dành thời gian để suy nghĩ nghiêm túc về những ngày mình chưa sống.

Đóa hồng hung trụi gai

Nhung đã nghĩ mình sẽ phải tốn không ít thời gian mới có thể ngoài chuyện với Đăng. Nhưng mỗi xộc xệch tình cảm ấy chỉ là khởi đầu cho những biến cố, những bước ngoặt mới của cuộc đời cô. Vừa trở về từ Hong Kong, cô hay tin cha đột quy ở quê nên tức tốc đi ngay Quảng Ngãi. Cha cô mất hai tháng sau đó. Sau khi lo hậu sự cho ông, cô không trở lại Sài Gòn mà ở quê lo cho em trai đang học lớp Chín. Khi em cô lên cấp ba, hai chị em chuyển vào Hội An vì cô tìm được việc làm lương khá hơn ở đây. Thi thoảng cô cũng nghĩ về Đăng, nhưng không ham muốn dò hỏi xem anh đang sống ở đâu, làm gì. Trái tim cô cứ thế dần bình ổn lại.

Phố-Phải-Lòng

Hội An, mùa đông 2004

Giữa tháng Mười một, thời tiết Hội An có chút ngỗ ngược. Đùng một ngày, gió mùa lùa vào khắp phố, buộc con người quàng quàng chạy đi tìm áo len khăn bông để ủ ấm. Rồi chưa được vài ngày, lại đùng một sáng, gió mát bay biến đâu mất, mặt trời lại bỗng rất khắp các ngõ đất, con người lại áo vải dép lê.

Hôm ấy, có người đàn ông châu Á tìm đến văn phòng du lịch của Phố Cổ Hội An, đặt tour đặc biệt cho ngày hôm sau. Anh yêu cầu đi tham quan một kèm một với nữ hướng dẫn viên có khả năng tiếng Anh tốt, có kiến thức về các sản phẩm nghệ thuật truyền thống Việt Nam, và cô sẽ mặc phải áo dài. Văn phòng lập tức gọi cho Nhung, vì cô từng là sinh viên ngành ngữ văn Anh, trình ngoại ngữ nhỉnh hơn đồng nghiệp, lại trẻ đẹp.

Sáng hôm sau, Nhung dậy sớm, thay bộ áo dài màu hồng vẽ ba đóa sen trên tà trước, do một thợ may kiêm thợ vẽ trong phố cổ tặng làm quà Tết vì đã giúp ông giới thiệu nhiều khách hàng. Cô đến chỗ hẹn đón khách ngay chân chùa Cầu vào tám giờ sáng, thì người đàn ông vận sơ-mi vàng như dấu hiệu nhận biết đã chờ ở đó. Anh đang say sưa tìm những góc thật đẹp để chụp ảnh chùa Cầu.

“Chào ngài. Ngài là Davis Su phải không ạ? Tôi là Hồng Nhung, hướng dẫn viên du lịch”, Nhung khẽ khàng tiếp cận người đàn ông từ phía bên. Giọng cô đủ nhỏ để vị khách không giật mình, đủ lớn để chứng tỏ sự tự tin, lịch thiệp của một hướng dẫn viên *hàng tuyển*.

“A, chào em! Trông em thật đẹp!” vị khách cười tươi với Nhung. Nụ cười của anh rất sáng, hàm răng đều. Anh trông khá trẻ nhưng cổ làm mình chứng hơn với hàm ria trên mép. Khuôn mặt anh tròn nên không lộ đôi xương gò má cao. Mũi hơi to gồ nên khiến cặp mắt mí lót thành nhỏ so với tổng thể các nét.

“Xin lỗi vì để ngài đợi lâu.”

“Ồ không, tôi đến đây từ sớm, ngắm mặt trời lên trên chùa Cầu. Quả là một khung cảnh thập toàn thập mỹ! Tôi đã chụp được những bức ảnh đắt giá. Em đứng vào đi, tôi muốn chụp một tấm áo dài bên chùa Cầu.” Davis lập tức đẩy đẩy Nhung vào khung hình bên cạnh chùa Cầu, rồi bước đi tìm góc máy ưng ý.

“Em hơi nghiêng mặt sang trái một chút, như thế ánh nắng phất vào sẽ tạo được chiều sâu hơn cho gương mặt. Rồi, đúng thế!” Davis rất kỹ tính trước những cú bấm máy. Mãi hơn mười lăm phút sau, màn chào hỏi mới xong xuôi để tour tham quan được bắt đầu.

“Em nghĩ thế nào về chùa Cầu này?” Davis nheo mày chăm chú đọc bảng khắc giới thiệu di tích bằng tiếng Anh và tiếng Pháp đặt dưới chân cầu.

“Đây có thể xem là di tích điển hình nhất của Hội An,” Nhung mỉm cười dịu dàng. “Đây là cây cầu nối giữa khu người Nhật và khu người Hoa ngày xưa, thể hiện sự giao thoa văn hóa của cả hai dân tộc. Chùa Cầu cũng là đại diện cho sự đa dạng văn hóa của nhiều thế kỷ trước ở nơi đây, khi Hội An còn là một trong những thương cảng sầm uất nhất khu vực.”

Davis mỉm cười, lắng nghe Nhung nói hết, “Những lời em vừa nói tôi đã đọc trong sách giới

thiệt hết rồi. Ý tôi là em nghĩ thế nào mỗi khi nhìn thấy chùa Cầu này?”

Nhưng cảm thấy chột dạ khi nghĩ rằng mình đã khiến vị khách sộp này cụt hứng. Cô nhìn vào cây cầu gỗ nhỏ thấp và luôn luôn phủ trong một bầu khí tĩnh mịch. Cô không biết có nên nói thật hết những điều mình từng nghĩ mỗi khi phải đưa khách đến thăm chùa Cầu hay chẳng. Cô sợ sẽ khiến Davis cười sặc hoặc nghi ngờ khả năng suy nghĩ của mình.

“Không lo, tôi rất thích những suy nghĩ trái lẽ thói của con người”, Davis nháy mắt với Nhung, ra chiều thấu hiểu. “Tôi sẽ không viết những điều em sẽ nói vào tờ phiếu đánh giá công việc ngày hôm nay đâu. Trái lại, nếu em chia sẻ hết cho tôi những suy nghĩ thật lòng mình, đưa tôi đến những địa điểm em thích nhất ở khu phố cổ thì sẽ có hoa hồng hậu hĩnh.”

“Không hiểu sao tôi luôn thấy sờ sợ mỗi khi nhìn cây cầu này. Có lẽ do nó luôn tối và tĩnh mịch. Thi thoảng nhìn làn hương khói bay từ trong chùa ra, tôi còn thấy sờn gai ốc. Nó khiến tôi nhớ đến đám tang của người thân mình.” Nhung thở dài. Dường như nói được một phần thật thà khiến cô tăng dũng cảm, thấy hào hứng nói tiếp. “Mỗi khi chờ khách chụp ảnh ở chùa Cầu, tôi hay đứng cách ra vài bước để ngắm cái dáng cong cong của nó. Có lúc tôi tưởng tượng về những chuyện tình của hai ba thế kỷ trước. Một lái buôn người Nhật lén lút yêu đương với một tiểu thư người Hoa định cư ở Hội An. Gia đình cô gái cấm cản, họ vùng trộm hẹn hò nhau mỗi sáng tinh mơ dưới chân cầu này, rồi cùng vào chùa cầu xin cho nhân duyên được thành. Có một hôm, chàng trai báo tin chuẩn bị theo một chuyến hàng đi xa, anh hứa sẽ trở về với rất nhiều tiền để có thể hỏi cưới cô. Cô chờ đợi. Một năm, hai năm, rồi ba năm. Cô mơ hồ không biết anh đã phản bội hay đã gặp chuyện dữ giữa sóng gió đại dương. Cô đành thuận theo gia đình mà xuất giá. Trái ngang thay, ngày cô về nhà người khác cũng chính là ngày anh trở về...” Nhung kết thúc bằng một cái nhìn hơi mông lung dành cho tấm biển giới thiệu lịch sử di tích. Chẳng rõ vì sao, lòng cô lại bất chợt thườn thọt theo câu chuyện tưởng tượng của chính mình.

“Ha ha ha...” Davis cười sảng khoái. “Hơi ủy mị nhưng thật thú vị. Đấy, tôi thích cách chuyện trò như thế này. Em cứ thế mà phát huy hôm nay nhé.”

Nhung bật cười. Nói thật lòng luôn khiến lòng người dễ chịu. Lời thật lòng được hoan nghênh lại càng sung sướng muôn phần. Cô nhìn vị khách lạ đời bằng ánh mắt cảm ơn, “Những căn nhà cổ ở Hội An nhìn chung khá giống nhau, thuộc dạng nhà gỗ hình ống, một hoặc hai tầng, giữa có sân trời, nhà mặt tiền thì có ban công trông xuống phố. Cũng có nhiều căn nhà theo kiến trúc Pháp. Hay anh muốn đến thăm những hội quán người Hoa trước? Xin lỗi nếu tôi tò mò, nhưng theo tên tuổi thì hẳn anh là một Hoa kiều?”

“Tôi sinh ra lớn lên ở Hong Kong, nhưng theo gia đình di cư sang Canada năm 1997 trước khi nó được trao trả cho Trung Quốc. Tôi mang quốc tịch Canada, nhưng hiện là chủ một công ty kinh doanh mỹ thuật tại Mỹ ở thành phố Boston. À, mấy cái hội quán người Hoa thì tôi không hứng thú lắm. Cứ Hoa kiều ở đâu thì sẽ có hội quán ở đó, chẳng đặc sắc mới lạ nữa. Có quán cà phê nào trong nhà cổ không? Đã đến giờ tôi cần tách cà phê sáng.”

Nhưng mỉm cười ra chiều đang lục lọi trí nhớ để tìm quán cà phê cho Davis. Anh thuộc dạng người luôn biết mình muốn gì, nói chuyện đi thẳng vào chủ đề. Dang khách này rất khó chiều, nhưng thường lại là những người thú vị, trò chuyện được nhiều điều hay. Cô muốn làm thật tốt buổi hướng dẫn hôm nay, lâu lắm rồi mới lại được nhận một “thử thách” trong công việc. “Cách đây hai dãy phố có một quán, ngồi ở ban công trên lầu có thể nhìn xuống ngã tư phố. Chúng ta đến đấy nhanh kéo mất chỗ đẹp.”

Davis gật đầu rồi tiến thẳng theo hướng tay cô chỉ. Nhưng đi cách anh một bước, vừa đi vừa nghĩ ra những địa điểm tiếp theo để đưa anh tới.

“Tại sao em lại trở thành hướng dẫn viên ở Hội An?” Tinh thần Davis sáng bừng sau vài ngụm cà phê. Anh cứ hít hà mãi làn khói ấm vẫn đang tỏa ra từ chiếc tách, đôi khóe môi giãn nhẹ.

Đây là câu mà gần như khách nào cũng hỏi. Và hướng dẫn viên nào cũng thuộc bài về sự yêu nghề, yêu Hội An, muốn gặp gỡ khách thập phương, muốn giới thiệu cái hay cái đẹp của văn

hóa bản xứ, vân vân. Nhưng mím môi, tự vấn chính mình về một câu trả lời thật thà. Mất một lúc sau, cô mới nói thật chậm, cố gắng để không thành quá kể lể chuyện cá nhân. “Tôi đang học đại học ngành tiếng Anh, thì gia đình có chuyện buồn. Tôi về nhà để thay cha mẹ lo cho em. Khi em tới lên cấp ba, tôi chuyển đến sống ở Hội An vì công việc này lương khá hơn, có thể dành dụm tiền cho em tới vào đại học.”

“Có vẻ em không mấy hứng thú với công việc này.”

“Người vừa đến Hội An có thể phải lòng ngay cái nhìn đầu tiên. Đây là một nơi mà thời gian đã vĩnh viễn ngưng đọng lại, mình chứng cho sức mạnh xóa nhòa tất cả nhưng cũng lưu trữ tất cả của thời gian. Các con phố nhỏ xinh, những nhà mái ngói, những biển hiệu chữ Hoa... Nhưng phố cổ Hội An chỉ rộng có hai kilomet vuông, đi một ngày là hết, các ngày sau chẳng còn chỗ mới để đi. Tôi thì ngày nào cũng gặp khách từ muôn nơi, đưa họ đến những chỗ trong lịch trình, giải thích những bài lặp lại, chắc chắn cũng mất hứng khởi của buổi ban đầu rồi.” Nhưng cứ khuấy khuấy tách cà phê mà không uống. Lòng cô cảm thấy rất kỳ lạ, tựa có vài cái gút thắt vừa được cởi bung ra. Đã lâu cô không thật sự chuyện trò với người khác.

Davis ngắm Nhung. Một cô gái còn rất trẻ, nhưng ánh mắt đã vội nặng tâm tư và lo toan. Cô không quá xinh đẹp, chỉ nhỉnh hơn chuẩn ưa nhìn một chút. Những biểu hiện của gương mặt cô luôn toát ra một sự gương găng pha lẫn kìm nén. Cái cách mà cô nói một lúc một nhiều khiến anh biết cô đã lâu không được giải bày cùng ai.

“Tôi gọi cho em một ly kem nhé. Có chiêu thế này, khi ăn kem lạnh sẽ làm não đông đá tạm thời và như vậy em sẽ không thấy buồn hay chán nữa. Sau này khi thấy nhàm với công việc, cứ ăn kem là xong.” Nói rồi, Davis vẫy tay gọi nhân viên phục vụ trước nét mặt bối rối của Nhung. Cô không hiểu những lời vừa rồi là anh đùa hay thật.

“Em có dự định trở lại trường đại học không?” Davis hỏi khi nhìn Nhung nhẩn nha viên kem.

Nhung lắc đầu, “Tôi thật sự thích tiếng Anh, ngày xưa dù khó nhưng vẫn đi làm thêm để có tiền học phí, hy vọng ra trường loại giỏi mà xin được việc làm tốt. Nhưng gần hai năm nay tôi tự học, thấy khả năng của mình cũng tăng đều, nhận ra không nhất thiết phải đến trường thì mới có thể giỏi. Tiếng Anh chỉ là một công cụ giao tiếp, không phải là một nghề. Tạm thời tôi chưa nghĩ đến ước mơ hay sự nghiệp tương lai làm gì. Tôi cần tập trung lo cho em tôi trước đã. Ôi, tôi xin lỗi đã dông dài rồi, chúng ta có thể tiếp tục đi tham quan ngay kéo phí thời gian của anh.”

“Đừng lo!” Davis ngả người tựa lưng ghế, ngắm bầu trời trong xanh lơ lơ. “Tôi trả tiền hôm nay chủ yếu là cho thời gian của em. Tôi muốn nghe em kể chuyện, còn công việc thì sẽ làm nhanh lắm, đầu buổi chiều là đủ rồi.”

Nhung nhìn vẻ thảnh thơi của Davis, cảm thấy con người anh rất thú vị nhưng lại không dám hỏi để biết thêm. Một chàng trai trẻ mà đã có sự nghiệp kinh doanh riêng, phong cách rất trắng đen rõ ràng. Để trở thành một người như vậy, đằng sau anh phải là một gia thế hoành tráng hoặc một trí tuệ phi phàm với những câu chuyện kỳ thú.

“Bầu trời hôm nay tự nhiên khiến cho tôi nhớ những bầu trời mùa hè của Hong Kong. Mùa hè tôi thường dậy sớm và nằm mãi trên giường bên cạnh cửa sổ ngắm làn da trời trong xanh.” Davis lẳng lặng nói khi nhìn theo một dải mây trắng lững lờ trôi. “Cái khung cảnh hoài cổ xứ này khiến tôi nhớ cổ hương mất rồi.”

“Hai năm trước tôi có dịp đến Hong Kong. Hong Kong thật là đẹp! Tôi rất thích vịnh Victoria. Ngày nào tôi cũng ra đại lộ Ngôi Sao ngắm những con thuyền thông dong và những tòa cao ốc ở bên kia vịnh. Mặt nước phẳng lặng luôn khiến cho tôi thấy êm ả dù tiết trời khi ấy là mùa đông, rét run.” Nhung mím cười cùng những hình ảnh quá khứ vẫn sắc nét trong tâm trí cô. “Đó là lần đầu tiên tôi đi nước ngoài.”

“Chắc vì vậy mà em thích Hong Kong. Những cái đầu tiên bao giờ cũng để lại ấn tượng sâu đậm nhất mà.” Davis bật cười, “Đại lộ Ngôi Sao chỉ dành cho du khách, chẳng mấy dân bản xứ

lui tới đó trừ ngày lễ hội. Và chắc do tôi lớn lên ở đó nên không nhớ là nó đẹp. Tôi chỉ nhớ mảnh trời vuông vắn qua ô cửa sổ nhìn từ giường ngủ của mình thôi.”

“Anh có hay trở lại Hong Kong không?”

“Cũng mấy năm rồi. Không còn người thân ở đó nên tôi cũng không cần quay lại.”

“Tôi chỉ mong sau này có thể quay lại Hong Kong một lần nữa.”

Davis nhìn gương mặt hơi cúi xuống của Nhung, ánh mắt cô nhìn không rõ trọng tâm. Anh đoán, hẳn chuyến đi Hồng Kong ấy đã để lại trong cô những ký ức khó quên, mà theo biểu hiện này thì có lẽ là buồn.

“Chúng ta đi thôi. Hôm qua tôi đã dạo quanh phố cổ mấy vòng rồi, đặc biệt hứng thú với các tác phẩm điêu khắc ở đây. Em hãy giới thiệu cho tôi những cửa hiệu nổi tiếng nhất. Nếu em có cửa hiệu nào mình yêu thích, hay thấy nó làm tốt nhưng chưa có tiếng tăm thì cũng cho tôi biết luôn.” Một ngày bận rộn chính thức bắt đầu. Với Davis, số thời gian thả nổi tâm trí cho những câu chuyện đời, chuyện người vô thưởng vô phạt như thế đã quá hào phóng. Anh chỉ làm vậy trong những kỳ nghỉ mà may mắn gặp được một hướng dẫn viên bản địa có khả năng tung hứng với những yêu cầu tưởng chừng đơn giản mà rất kỳ quái của anh.

Hai bờ đại dương

Sau giờ tan làm, Nhung xin văn phòng cho mượn sử dụng máy tính một lát. Rồi cô lấy trong túi ra tấm danh thiếp của Davis. Sau ngày tham quan Hội An, anh cho cô danh thiếp để tiện liên lạc, nhưng cô lại thấy không cần thiết để email cho anh. Hai người tuy nói nhiều điều nhưng lại chỉ là những thông tin an toàn, có thể chia sẻ với bất cứ ai cũng được, đâu đủ thân và đủ chuyện mà hỏi thăm nhau. Cô đã nhận rất nhiều danh thiếp của khách du lịch. Lúc ban đầu, cô luôn hồ hởi thăm hỏi họ sau chuyến đi, hy vọng có thể gây dựng quan hệ bạn bè hay luyện tập tiếng Anh. Nhưng rồi, có người trả lời nhất gừng, có người lờ hững email của cô nên cô thôi, dần quen với hành xử thảo mai của của những người chỉ gặp một lần trong đời. Cô nghĩ, Davis cũng là một trong số họ. Và chẳng, người đi đây đi đó nhiều như anh chắc cũng phát đi hàng tá danh thiếp, nào nhớ được đã đưa cho những ai.

Nhung đăng nhập email và gõ địa chỉ của Davis vào ô người nhận. Hôm nay, cô muốn cảm ơn anh.

“Dear Mr. Su,

Hy vọng anh còn nhớ tôi. Tôi là Hồng Nhung, hướng dẫn viên của anh tại Hội An bốn tháng trước.

Hôm nay tôi có dịp ghé qua cửa hiệu tranh thêu của chị Bình, chị ấy nhờ tôi gửi lời cảm ơn anh đã đặt mười bức tranh thêu. Lô hàng ấy vừa xuất sang Mỹ hai ngày trước, hy vọng vừa ý anh và công ty. Tôi cũng muốn cảm ơn anh đã cho nghề thêu của Hội An một cơ hội. Nếu có dịp, mong lại được tiếp đón anh ở Hội An.

27/3/2005

Hồng Nhung”

“Hello Nhung,

Tôi gửi kèm email này tấm hình chụp em bên chùa Cầu. Vốn định gửi em lâu rồi, nhưng chờ mãi mà em không email cho tôi, tôi lại không biết liên lạc với em thế nào. Tôi vừa nhận được lô tranh thêu ấy sáng nay, quả là rất tinh xảo, hy vọng có thể gây chú ý tại hội chợ hàng mỹ thuật vào hai tuần nữa ở Boston. Khoảng vài tháng nữa tôi sẽ quay lại Việt Nam, nhưng không chắc sẽ đến Hội An. Tôi muốn tìm hiểu những làng nghề nghệ thuật cổ truyền tại Việt Nam, như sơn mài, điêu khắc, hội họa dân gian. Tôi nghĩ đất nước em rất có tiềm năng, có thể sản xuất ra các mặt

hàng nghệ thuật phù hợp với thị hiếu phương Tây. Mong gặp lại em một ngày không xa.

3/4/2005

Davis”

“Dear Mr. Su,

Thật vui khi biết rằng anh nhìn thấy tiềm năng ở Việt Nam. Hy vọng những chuyến đi của anh có thể đem đến cơ hội phát triển cho các ngành nghề truyền thống của bà con nơi đây. Nếu không có khách hàng như anh đầu tư, mua sản phẩm, tôi sợ một hai thế hệ nữa thì những di sản văn hóa ấy sẽ mai một hết. Hẳn anh đã nghiên cứu kỹ địa điểm cho chuyến đi sắp tới của mình. Hy vọng anh sẽ lên Tây Bắc và Sa Pa, đấy là nơi có những làng nghề thổ cẩm tuyệt diệu, ở Ninh Bình có làng đá mỹ nghệ và làng thêu ren, ở Huế có làng gốm, ở các tỉnh phía Nam có nghề dệt vải.

Cám ơn anh vì tấm hình. Cám ơn anh vì lời khuyên ăn kem, bây giờ thi thoảng không vui tôi ăn kem vào là có thể bớt ngay, chắc là chiêu tâm lý. Tôi đang cố gắng học thêm tiếng Pháp để có thể làm tốt hơn nghề hướng dẫn du lịch của mình. Tôi không đam mê nghề này, nhưng tôi đã chọn nó thì nên toàn tâm toàn ý. Nếu có thể, hãy kể cho tôi nghe những trải nghiệm của anh sau chuyến đi Việt Nam lần tới.

7/4/2005

Hồng Nhung”

“Hi Nhung,

Tôi viết email này cho em từ Hong Kong. Trời cuối thu nơi đây tuyệt đẹp! Những làn gió mơn man, bầu khí mát lạnh khiến từng luồng hít thở đều sáng khoái. Có lẽ phải đi xa, lâu lâu trở về thì mới có thể nhìn vùng đất này bằng một ánh mắt tươi mới, có thể thấy nó đẹp. Sáng nay tôi ra vịnh Victoria ngồi uống cà phê cùng một người bạn. Tôi đã ngắm làn nước êm đềm của vịnh lấp lánh trong nắng. Tự dưng tôi đã cảm thấy thanh thoi kỳ lạ. Tôi nhớ đến những lời em miêu tả về vịnh Victoria, nên viết những dòng này.

Chuyến đi Việt Nam của tôi vừa rồi rất tốt. Tôi đến Sa Pa, Ninh Bình và Huế, quả thật vô cùng ấn tượng. Hy vọng sớm sẽ có thể bắt đầu kinh doanh cùng họ. Tiếc rằng thời gian eo hẹp nên không thể ghé sang Hội An. Hy vọng mọi chuyện tốt với em và em trai. Hy vọng công việc và chuyện học hành của em tiến triển thuận lợi.

10/10/2005

Davis”

Nhung lưỡng lự một hồi mới ấn nút gửi đi dòng email ngắn cùn. Cái email lần trước của cô, hơn nửa năm sau anh mới trả lời. Cô không muốn phiền anh nhiều, nói những câu sáo rỗng. Nhưng cô cũng không muốn bất lịch sự, không trả lời anh, nhất là khi anh đã gửi cho cô từ Hong Kong.

“Dear Mr. Su,

Chúc mừng Noel! Mong anh và gia đình có một mùa đông ấm và một năm mới nhiều may mắn và niềm vui.

24/12/2005

“Chúc mừng năm mới, Hồng Nhung!

Tôi đang ở Toronto ăn mừng kỳ nghỉ đông với cha mẹ nên không kiểm tra email thường xuyên, trả lời em chậm một chút. Nghỉ ngơi phải ra nghỉ ngơi chứ. Vừa rồi tôi có quen một số người bạn mới ở đây, có cô gái Việt Nam cũng tên giống em. Giờ tôi mới biết tên em nghĩa là Red Rose, rất đặc biệt. Tôi có một món quà nhỏ cho em, đó có thể trở thành một món quà lớn. Bạn của bố tôi là giáo sư về hưu của đại học Toronto. Ông vừa thành lập một quỹ học bổng hỗ trợ sinh viên các nước đang phát triển. Hãy gửi cho tôi hồ sơ và bảng điểm của em, nếu tốt, tôi sẽ giới thiệu em trực tiếp với ông ấy.

2/1/2006

Davis”

Em có tin vào ông Noel?

Toronton, mùa Noel 2009

Theo lời mời của gia đình Davis, Nhung đến Toronto (Canada) nghỉ Giáng Sinh và năm mới cùng họ.

Sau bữa tối mừng Noel, Nhung và Davis đến ngồi bên cây thông trong phòng khách, cùng sắp xếp lại những gói quà để chờ nửa đêm sẽ cùng quây quần, tận hưởng trà ấm và bánh ngọt. Nhung vui thích cảm nắn những hộp quà vuông vức xinh xắn, cảm giác lửng lơ mơ mơ thực thực. Vậy là, cô đã bước vào quãng đời mới này một thời gian kha khá rồi. Cô gặp quý nhân, được bảo trợ đi học nước ngoài, được thấy lá vàng trải đầy những góc phố, được thấy tuyết, được ngủ quên trong thư viện khổng lồ, và nay là được đón một Giáng Sinh nồng ấm như cảnh thường thấy trong những bộ phim.

“Em đang nghĩ gì mà cười tủm tỉm vậy?” Davis hóm hỉnh hỏi Nhung.

“Em đang nghĩ, không biết tại sao cuộc đời mình có thể may mắn như thế. Không biết phải cảm ơn anh bao nhiêu lần nữa mới đủ.”

“Em xứng đáng mà. Vả chăng, người cho em học bổng cũng đâu phải anh.”

Nhung nhìn Davis, muốn hỏi anh điều cô luôn thắc mắc nhưng chưa từng dám thổ lộ, bởi cô sợ nếu nói ra sẽ khiến cái vận may của mình biến mất. Cô tư lự vài phút, cho đến khi bắt được cái nhìn sốt ruột của anh dành cho mình. “Tại sao anh lại tin tưởng em? Chúng ta chỉ gặp nhau một lần, không biết về nhau nhiều, quan hệ của anh lại rộng như vậy mà sao năm đấy lại dùng uy tín của mình để đề cử em?”

“Tại sao không thể tin em chứ? Lúc ấy anh đâu biết gì nhiều về em, nên anh tin những điều em nói là thật. Chính chỉ khi biết về nhau nhiều quá thì con người mới bắt đầu thôi tin tưởng nhau.” Davis cười rất sáng. “Anh luôn tin vào trực giác của mình. Và đến giờ thì anh nghĩ là mình đã đúng trong trường hợp của em.”

Nhung hơi bẽn lễn, mắt tự dưng rơm rớm. “Em chỉ cố gắng hết sức, không thể phụ lòng anh và bác Peter.”

“Cũng nhớ giữ sức khỏe. Mấy tháng không gặp mà em đã ốm đi nhiều, mắt sâu, má hóp. Dân châu Á sang đây thường phổng phao hơn, riêng em thì ngược lại.”

Nhung khẽ gật đầu và mỉm cười, không biết nên nói gì tiếp. Mỗi lần gặp Davis, cô đều như nuốt mất lưỡi mình. Mọi câu chuyện đều do anh chủ động gọi lên trước. Cô rất ít khi hỏi, cũng không cho phép bản thân được quyền tò mò đời sống cá nhân của anh.

Davis đưa ra trước mặt Nhung một cảnh hồng nhung to đẹp, những cánh cứng cáp và đang

bung xòe rực rỡ. “Tặng em này!”

Nhung đón lấy cành hoa với một nụ cười rạng rỡ. Lâu lâu lắm rồi cô mới được tặng hoa, lại là loài hoa mang tên cô. Mắt cô lung linh báo đáp. “Cảm ơn anh!”

“Ngày xưa, muốn tỏ tình, chàng trai sẽ tặng một cành hồng đầy gai cho cô gái mình thích. Nếu cô ấy nhổ hết gai và trả cành hoa lại cho chàng trai, nghĩa là cô ấy chấp nhận tình ý của anh ta.” Davis nhìn thẳng mắt Nhung, nói giọng ồm ồm đầy kiên quyết.

Nhung giương tròn mắt, hết đổi ngạc nhiên.

“Nói thật tình thì anh không phải đang tỏ tình với em, mà đang hỏi cưới em. Anh đã đến tuổi lấy vợ rồi, cũng muốn cha mẹ được an tâm.” Giọng nói Davis tuy ồm ồm, nhưng không bộc lộ chút rụt rè nào của kẻ đang bàn chuyện tình cảm.

Nhung ngậy người nhìn Davis. Trong vòng một phút, cô vừa được ân nhân của mình hỏi cưới đồng thời người ấy cũng khẳng định không yêu thương cô. Tình cảnh này, cô chẳng biết phải cư xử sao cho vẹn toàn. Cô cứ bất động nhìn thẳng anh, rồi nhìn vào cành hồng mình vừa nhận.

“Em không định nói gì sao?” Davis nhắc.

“Ờ...” Nhung cười gượng gạo. “Điều kiện của anh tốt như vậy, tại sao lại hỏi cưới em chứ? Em không thích đùa cợt thể này đâu.”

Davis nhìn ra bầu trời đen kịt thê lương của xứ Bắc Mỹ giữa mùa đông. Anh thở dài mấy hơi, rồi nhìn thẳng mắt Nhung kể chuyện. “Ngày xưa, khi còn ở Hong Kong, anh đã rất yêu một cô gái. Năm 1997, anh theo cha mẹ sang đây, cô ấy ở lại. Vốn tính mỗi năm sẽ cố gắng gặp một lần, sau vài năm, khi kinh tế nhà cửa ổn định thì sẽ cưới nhau, đón cô ấy sang đây. Nhưng chuyện này chuyện kia mà tình cảm phai nhạt dần. Bao năm nay anh đã chẳng rung động với ai được, kể cả em. Với anh, tình yêu không còn quan trọng như thời trẻ nữa, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ba mẹ thúc anh lấy vợ vì anh còn một. Thay vì đi gặp mặt những đám mai mối, anh nghĩ mình nên hỏi em trước, dù sao cưới một người mình quen biết thì vẫn hơn. Anh chỉ cần một người thi thoảng có thể nói chuyện được, giúp được mình trong việc kinh doanh.”

Nhung xuôi theo tưởng tượng về câu chuyện mười mấy năm trước của Davis. Chẳng hiểu sao, cô không giận anh vì những lời thẳng thắn, xem hôn nhân chỉ như một mối quan hệ tầm thường. Tình yêu, ừ, đã rất lâu rồi cô không nghĩ đến nó. Hẳn là không nghĩ đến, không đau đầu thì dần sẽ thấy nó không còn đóng vai trò quan trọng trong cuộc sống. Nhưng những lời của anh cũng vừa gọi dây hình ảnh của Đặng trong ký ức cô. Cô bỗng thấy sự cần thiết phải thành thật với Davis. “Thật ra em từng yêu và đã làm đau bạn trai em rất nhiều...”

“Anh biết là phía sau em có một kỷ niệm buồn về tình yêu. Cái ánh mắt của em ở Hội An, những câu chuyện của em, kiểu em né tránh nhắc về tình yêu đã thể hiện hết cả. Nhưng anh thật sự không muốn biết quá khứ ấy. Em của ngày hôm qua không phải là em bây giờ. Anh chỉ muốn biết, em có nhận lời cưới anh không?” Davis mỉm cười để xoa dịu những gay gắt trong ý tứ của mình.

Nhung vuốt ve những cánh hồng trong tay, suy nghĩ về những cái được và mất nếu cô nhận lời anh. “Anh sẽ đối xử với em tốt chứ?”

“Anh là người có trách nhiệm. Anh sẽ biết là một người chồng thì cần có trách nhiệm chăm sóc và tôn trọng vợ như thế nào.”

“Có thể cho em chút thời gian suy nghĩ không?”

“Trả lời anh trước tháng Hai năm sau cũng được. Dù sao thì với em kết hôn cũng là chuyện lớn.”

“Anh không có tật vũ phu, đánh vợ hay gì gì chứ?” Nhung bỗng nghi ngờ. Thật đây là chuyện thần tiên mới của đời cô, hay là chuyện ma có khởi đầu ngọt ngào?

“Ha ha ha...” Davis cười sặc, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm. “Anh không. Anh cũng không làm ăn phi pháp hay chơi bùa ngải gì. Nếu có thể làm những thứ đó thì bây giờ anh đã là đại gia lớn. Anh chỉ cần em tôn trọng những khoảng không gian riêng của anh, và đừng cho mình cái quyền được hỏi anh đi đâu, làm gì, với ai.”

Nhưng lắng nghe Davis, màng nhĩ thấm sâu từng từ của anh. Cô nghe tiếng lửa bập bùng đốt củi phát ra từ cái lò sưởi cổ điển trong góc phòng. Cô quan sát những trái châu màu đỏ treo trên những cành thông xanh rì. Cô nghe tiếng nhạc Giáng Sinh nho nhỏ, vọng xuống từ trên lầu. Có vẻ như Noel này, ông già Noel đã tặng cô một món quà khổng lồ vô giá: Một cuộc đời hoàn toàn mới.

Cảng Cũ, Tình Xưa, Noel Nay

Hong Kong, mùa Noel 2014

Nụ hồng ở Wyndham

Rời khỏi trạm tàu điện, Đăng theo hướng chỉ dẫn của Google Map đến phố Wyndham gần khu Lan Quế Phường sành điệu. Loay hoay một hồi, anh tìm được phòng triển lãm Rosé ở một góc ngã tư sầm uất. Anh đứng tần ngần trước cửa, mấy lần toan đẩy vào bên trong nhưng không hiểu có cái gì đã níu mình lại. Cuối cùng, anh quyết định sang quán cà phê bên đường ngồi nghỉ một lát để trấn tĩnh.

Đầu buổi chiều, Đăng gom tất cả quyết tâm trở lại phòng triển lãm Rosé. Khi anh bước vào, không gian bên trong vắng lặng. Chỉ hai ngày nữa là Noel, rồi sẽ bắt đầu kỳ nghỉ dài kéo sang hết năm mới. Thời gian này, hẳn người ta đang tất bật hoàn thành những việc tồn đọng, còn mấy ai nhàn hạ ghé phòng tranh vào buổi mà tiết trời còn sáng trưng thế này. Anh nhẹ nhàng tiến đến bức họa cánh đồng hoa hồng nhưng rực rỡ treo ở giữa gian phòng, tại vị trí trung tâm nhất. Bức tranh phần nào thể hiện danh tính của chủ nhân nơi này.

“Chào anh. Tôi có thể giúp gì cho anh không?” Giọng nữ trầm trầm, nói tiếng anh gãy gọn và chuẩn mực vang sau lưng Đăng. Lồng ngực anh khẽ run khi đôi tai lại một lần nữa được nghe những thanh âm một thời thân thuộc nhất, yêu quý nhất. Anh ngẩng cao đầu và đỉnh đặc quay lại.

Nhưng đứng yên như tượng. Trái tim cô sững lại. Chỉ có hai hàng mi thỉnh thoảng chớp một lần theo quán tính tự nhiên.

Đăng mỉm cười với Nhung. Anh ngắm mái tóc cô cắt ngang vai, uốn xoắn lộn và nhuộm một màu nâu ấm áp. Anh ngắm gương mặt cô đã đổi thay rất nhiều, đậm thắm và nền nã hơn, hoàn toàn khác với cô gái đôi mươi lúc vui cười, lúc cau có cần nhàn anh. Nay, cô sáng bừng thần thái của một người đang tận hưởng những viên mãn của cuộc sống. Da mặt cô căng hồng. Ánh mắt cô toát lên nét dịu dàng mà mạnh mẽ. Lồng anh chợt thấy vui.

“Anh đến đây không có ý làm em khó xử đâu.” Đăng nói chân thành. “Anh chỉ muốn được gặp lại em thôi.”

“Em xin lỗi,” Nhung bối rối. “Em ngạc nhiên quá nên luống cuống cả rồi. Anh chờ em ở cái bàn bên cửa sổ nhé. Em đi pha trà, sẽ quay lại ngay.” Nói rồi, Nhung nhanh chóng bước vào phòng nước, tìm có lẽ trốn để định thần lại.

Mười phút sau, Nhung quay lại với một khay trà nóng và bánh quy. Đăng đang ngồi trên ghế, quay người quan sát những tác phẩm được trưng bày trong phòng triển lãm.

“Em xin lỗi, ban nãy em vô duyên quá, cứ nhìn anh như trời trồng.” Nhung vừa tươi cười vừa rót trà vào tách, rồi khẽ khàng đặt xuống trước mặt Đăng. “Chưa bao giờ em nghĩ chúng ta còn có thể gặp lại nhau, lại còn ở ngay đây nữa chứ.”

“Ra là em ghét anh đến độ cả đời không muốn gặp anh ư? Thật uổng phí công anh bao năm nay truy tìm tông tích em.” Đăng thở dài, làm vẻ mặt rất tội nghiệp.

Nhung hé môi toan nói một lời xoa dịu, thì bỗng như bắt được một ánh ranh ma trong đôi ngươi Đăng. Quá khứ đồng loạt hòa về, sắc như dao và đậm như chì 2B. Kiểu tóc khác, gương mặt có da thịt hơn nên mất đi những góc cạnh điển trai ngày xưa, ánh mắt bớt trong veo, nụ cười bớt rạng rỡ, nhưng ở anh vẫn lẩn khuất chút chút tinh nghịch. Chút chút của cậu công tử mới lớn coi trời bằng vung đã một thời khiến trái tim cô nhảy đủ loại vũ điệu. Cô hơi nhếch môi cười, “Anh đã tìm ra em như thế nào? Em trốn kỹ lắm cơ mà.”

“Nhờ Google và Facebook đấy. Khoảng bốn năm trước, có một đêm mất ngủ anh không biết làm gì, thế là lôi cái hộp đồ cũ ra chơi. Anh tìm thấy tấm hình của chúng ta. Thế rồi, anh lên mạng tìm kiếm tên em, lần mò một hồi thì được địa chỉ Facebook. Từ đó, thi thoảng anh vào

Facebook em xem. Anh chỉ có thể nhìn những hình đại diện của em thay đổi, nhưng như vậy cũng đủ cho anh biết em có chồng con. Rồi từ những cuộc đối thoại của em và bạn bè trên những tấm hình ấy, anh Google được tên tuổi chồng em. Cũng may là anh ấy thành đạt và nổi tiếng, nên anh mới biết em chuyển đến Hong Kong và mở phòng triển lãm này.” Giọng điệu của Đăng đầy hào hứng, như thể anh đang trình bày một nghiên cứu khoa học mà mình tâm huyết.

“Tự dung em thấy lạnh xương sống,” Nhung cố tình nhăn mặt. Cô đang hành xử đáng yêu như cái thời bên Đăng mà nhất thời bản thân không nhận ra. “Anh tốn nhiều thời gian tìm em như vậy, cứ như mấy kẻ biến thái trong phim tâm thần của Mỹ. Liệu anh có đang nung nấu thủ ác với em không đấy?”

“Ở đây có chuông báo động không? Em ấn ngay đi. Anh ở Mỹ hơn mười năm nay, xem nhiều phim ấy lắm, chắc bị nhiễm mà cũng không hay đấy!” Đăng nhe răng cười. Nụ cười to, vô ưu và rạng rỡ khiến thần sắc của anh sáng hẳn lên. Lòng anh còn thấy vui hơn ban nãy khi mới lại được nhìn thấy Nhung.

“Anh đã ở Mỹ lâu đến thế rồi ư?” Nhung hỏi chậm rãi, lòng cảm thấy rất khó diễn tả, không hiểu là thứ cảm xúc gì. Mười hai năm cô khuất khỏi tháng ngày của anh. Mười hai năm, hai cuộc đời vẫn diễn ra, vẫn biến chuyển dưới cùng một bầu trời. Mười hai năm không tin tức, đôi lúc nhớ anh mà chẳng muốn tìm kiếm anh. Nhưng anh lại đi tìm cô.

“Sau khi về Sài Gòn từ chuyển Hong Kong năm ấy, anh nằm bẹp trong nhà suốt nguyên một tuần sau. Đã lâu quá rồi, anh cũng chẳng nhớ là mình đã nghĩ ngợi gì khi ấy nữa. Rồi sáng ngày Hai tháng Một, mẹ anh tất tả chạy lên phòng, nhét hai bộ đồ vào cái ba-lô rồi kéo anh tống đẩy vào xe ra sân bay. Anh, mẹ và chị gái bay sang Thái Lan ngay trưa hôm đó, chẳng ai mang theo gì nhiều. Sau đó, anh sang Pháp, khi ấy chỉ lờ mờ đoán được đã có chuyện gì xảy ra với bố nên cả nhà mới phải trốn chạy. Bố anh vướng vào một đường dây hối lộ và chạy án, đã lên thuyền trốn sang Úc từ đêm hôm trước. Khó khăn này, khó khăn kia, anh sang Mỹ, lo lót giấy tờ, đi học rồi đi làm. Mới đây mà tuổi trẻ đã qua gần hết rồi.” Đăng nhìn vào đáy tách trà còn đầy của mình. Những ký ức về chuỗi đời giông bão ấy đã không còn rõ nét, bởi anh chưa bao giờ muốn giữ chúng lại. Những đêm ấy, anh đã luôn nghĩ về Nhung, luôn tưởng tượng về một ngày lại được ôm cô trong vòng tay để ép mình ngủ. Anh đã nghĩ, chắc ông trời thương Nhung nên mới gieo vào đầu cô suy nghĩ chia tay để cô không phải chịu cảnh điếng người khi anh đột ngột bỏ chạy.

Nhung ngậm ngùi nghe câu chuyện của Đăng, lòng nảy sinh một xúc cảm kỳ dị. Thời gian ấy, gia đình cô cũng xảy ra biến cố. Có cần phải giống nhau thế không?

“Cuộc sống của em thế nào?” Đăng cố hướng câu chuyện sang chủ đề tươi sáng hơn. “Anh thắc mắc lắm, tại sao em lại lấy chồng xa đến thế? Làm thế nào hai người gặp nhau?”

Nhung nhìn bức họa treo trên bức tường sau lưng Đăng. Bức họa về một đô thị châu Âu vào thế kỷ XVI, nhộn nhịp những con người đang lao động. Cô so đo, rồi cô quyết định không thuật hết với anh mọi chuyện đã xảy ra. Cô không muốn gieo vào anh cái ý nghĩ về số mệnh gắn chặt của hai người. Nếu từ nay anh trở lại cuộc đời cô, cô chỉ chấp nhận anh ở vị trí một người bạn cần-giữ-khoảng-cách. “Năm đó, sau khi về Sài Gòn thì em về quê nghỉ Tết với bố và em trai. Rồi em quyết định nán lại ở đó, tìm cách trốn anh. Em vào Hội An làm hướng dẫn viên du lịch và gặp Davis ở đó. Chúng em cưới nhau, anh ấy bảo lãnh cho em sang Canada học. Hai năm trước do em sinh được con trai nên anh ấy thương, mở phòng triển lãm này ở Hong Kong cho em. Một người chồng cưng vợ như vậy, biết tìm ở đâu ra chứ?!”

“Anh mừng cho em!” Đăng cười rất chân thành. Ánh mắt anh có vẻ rung rung của một xúc cảm tích cực. Mười hai năm, anh đã trải qua việc nhìn hiện thực sụp đổ, chứng kiến thứ tự của cuộc sống đảo tung, kinh qua những nỗi sợ mơ hồ, những nỗi bất lực. Anh hiểu nó đau đớn và rệu rã thế nào. Anh thấy thật may mắn khi Nhung vẫn bình an.

“Bây giờ cuộc sống của anh thế nào rồi?”

“Anh đang làm y tá trong bệnh viện, cũng mấy năm rồi. Ngành ấy lương bổng khá lại ổn định.

Có đôi lúc anh nghĩ vớ vẩn thế này, nếu nhà không xảy ra chuyện thì chắc cả đời anh chẳng thể có một nghề ngỗng ra hồn.”

“Em mừng cho anh!” Nhung bỗng ngợ ra dường như khả năng giao tiếp của mình với những người thân thiết nhất có vấn đề. Bên cạnh Davis, cô không bao giờ nói quá nhiều, lại cứ nể sợ mơ hồ, không dám can thiệp sâu vào đời riêng của anh. Nay ở trước Đăng, cô cũng thấy mình không hứng thú hỏi han, cảm giác biết đã đủ về quãng thời gian mười hai năm không gặp.

“Năm sau anh cưới vợ nên muốn tìm gặp em.” Đăng nhìn ngắm Nhung. “Chúng ta đã trưởng thành rồi, chuyện ngày xưa chỉ là nông nổi trẻ con. Anh thật sự mong có thể làm bạn với em.”

Nhung nhìn thẳng vào mắt Đăng. Hai bàn tay cô đặt trên đùi, bầu chặt làn váy hoa. Có một cú nhói lòng. Có cảm giác muốn khóc. Cô nói cùng nét mặt tươi tắn, “Chuyện ngày xưa là chân thành. Có nó, chúng ta mới có thể đối diện nhau như bây giờ.”

Mặt trời mọc vì em

Hôm sau, Nhung hẹn Đăng cà phê sáng tại một quán ở đầu bên trái đại lộ Ngôi Sao, nhìn thẳng ra vịnh Victoria.

“Đã lâu em không ra đây ngắm vịnh rồi. Em luôn thích vịnh Victoria, nhưng cứ đến là chuyện xưa lại tìm cách mò về nên em tránh không đến. Hôm nay có thể thanh thản ngồi đây với anh, hy vọng mọi chuyện không vui có thể theo dòng nước mà đi hết.” Nhung quan sát vài đứa trẻ chơi đùa trước quán cà phê, rồi dỗi ánh nhìn sang bờ bên kia của vịnh, dành một ánh mắt vô cùng âu yếm cho rừng cao ốc dày đặc.

“Từ nay chúng ta chỉ nên giữ lại những chuyện vui mà thôi.” Đăng ngắm Nhung, bất giác muốn chạm vào cô nhưng không dám. Rồi anh nhìn ra một con thuyền buồm đang thông dong trên làn nước, thần trí lâng lâng trong những nghĩ suy chấp vá. Giá mà có thể năm nào cũng gặp cô, thì sẽ tốt biết mấy...

“Em sống ở Hong Kong hơn một năm rồi, bắt đầu quen thuộc với phố xá ở đây, đã ra khỏi phạm vi những khu sang đẹp chỉ dành cho dân du lịch. Hong Kong nhiều chỗ lụp xụp lắm, nhà cửa thì xây cũ, lắm cái lỗi thời chấp vá, về mặt kiến trúc thì thật sự không đẹp. Nhưng trong lòng em đây luôn là nơi đẹp nhất. Chính cái đêm cùng anh đến Lán Quế Phường, em đã bắt đầu biết ước mơ về cuộc đời mình muốn sống. Em muốn được vật chất đủ đầy nhưng vẫn có thể giữ được niềm kiêu hãnh của mình.”

“Trời không phụ lòng người. Em xứng đáng với những gì em có.” Đăng cảm thấy vui mừng, thật sự vui mừng cho Nhung, nhưng niềm vui ấy vằng vắt chút đắng đắng.

“Khi nào anh đi?” Nhung chợt hỏi.

“Ba ngày nữa anh về Mỹ. Anh sẽ đón Noel ở đây, có lẽ là một mình.”

Nhung nhìn xuống tách cà phê của mình, vẫn lại lần nữa quyết định cô đã chốt vào đêm qua, trước khi đề xuất với anh. “Nếu vậy, hay là anh đến nhà em ăn tiệc Noel. Nhà em sẽ tổ chức một tiệc nhỏ ấm cúng với bạn bè, mai chồng em sẽ về.”

Đăng sững người trước đề nghị của cô.

“Em sẽ giới thiệu chúng ta là bạn xưa, chỉ cần cố gắng hành xử cho tự nhiên thôi. Càng giấu diếm, càng lúng túng e ngại càng chứng tỏ chúng ta chưa thật sự vượt qua được.” Nhung mỉm cười đầy tự tin.

“Đồng ý.” Đăng khẩy mép thật nhẹ. Anh nhìn ra chiếc lan can bao quanh lối đi dọc bờ vịnh. Có tiếng nói theo gió lùa về. Một giọng con trai vang và khỏe. “*I love Hồng Nhung! I LOVE HỒNG NHUNG FOREVER!*” Rồi tiếng nói theo gió nhạt dần...

Cùng lúc đó.

Tại một căn phòng có cửa sổ nhìn thẳng ra vịnh Victoria, trên tầng khá cao của khách sạn bề thế tọa lạc ở đầu bên phải của đại lộ Ngôi Sao, một phụ nữ ngoài ba mươi đứng nhìn rùng cao ốc bên kia bờ bằng ánh mắt bất mãn. Khung cửa sổ này thu tóm được cảnh mỹ miều đến ngộp thở của những buổi bình minh và hoàng hôn trên làn nước yêu kiều, nhưng đám bê-tông, sắt thép xấu xí kia đã phá nát mọi thứ!

Ngồi trên sofa trong phòng, Davis vừa đọc những tin tức buổi sáng trong máy tính bảng, vừa uống cà phê, vừa chiêm ngưỡng giai nhân của cuộc đời mình. Cô đầy đặn hơn chút so với lần gặp năm ngoái. Cô đã qua thời sắc xuân rực rỡ nhất. Nhưng anh chỉ luôn ngắm nhìn nhan sắc cô như nhìn một sự thật. Anh chấp nhận nó hoàn toàn, không mảy may ham muốn tô sửa. Anh đã chiêm ngưỡng cô ở tuổi mười bảy, ốm nhom, rám nắng và nụ cười rộng ngoác đến mang tai. Anh đã chiêm ngưỡng cô ở tuổi mười chín, đột nhiên tăng cân nên tròn lẳn. Anh đã chiêm ngưỡng cô ở tuổi hai mươi, khỏe khoắn và săn chắc do thể thao. Rồi ở tuổi hai lăm, cô như đóa hướng dương ngậm tràn nắng, muôn phần lay động lòng người. Ở tuổi ba mươi, nụ cười cô đầm thắm lại nhiều sau những va đập. Ở tuổi ba mươi ba, khỏe mắt cô bắt đầu hằn mờ dấu hiệu mệt mỏi, thần thái đôi khi không tốt. Và giờ, ở tuổi ba mươi bảy, cô đẹp vẻ đẹp của thăng trầm, nghị lực và sự mãn nguyện.

“Davis, anh nói xem tại sao cái vịnh này lại ngày càng gớm ghiếc thế kia?”

“Vì với em, vịnh của ngày xưa là chuẩn đẹp nhất, bây giờ đổi khác rồi nên tất nhiên là xấu.” Davis vẫn chăm chú đọc một bài báo trên máy tính.

“Nhớ hồi trung học cuối tuần chúng ta hay ra vịnh ăn kem. Mấy hôm gió lạnh ăn kem lại càng tuyệt. Gặp hôm nào bức mình, ăn kem vào cho não đông đá, lập tức thấy khỏe ngay.”

Davis giật mình khi đọc thấy dòng tít mới nhất “Tỷ phú Henry Wang bất ngờ tuyên bố đã chia tay Diva Ren Tsui”. Anh ngược nhìn, rồi đứng dậy ra tủ lạnh lấy hai hộp kem nhỏ. Anh đến bên cạnh, áp nhẹ hộp kem vào làn má cô. “Của em đây! Ăn rồi đông đá não, đừng suy nghĩ nữa.”

Ren liếc nhìn hộp kem rồi nhìn thẳng vào mắt Davis. Cô khẽ cười và đón lấy nó, “Báo chí kịp đưa tin rồi à? Ông ta đã đồng ý với em là năm sau mới công bố đấy. Thật không tin được lời mấy tay tài phiệt.”

Hai người ngồi bệt bên cửa sổ, chậm rãi đưa từng thìa kem buốt còng vào miệng. Davis hiểu ra vì sao hai ngày nay bên nhau Ren cứ hành xử một cách hơi bất ổn. Anh bỗng thấy lo lắng cho cô. Chuyện đổ vỡ chắc chắn đã giáng một cú chí mạng vào cái tự tôn của cô. Một nữ thần âm nhạc. Một thần tượng của nhiều thế hệ. Một người cầu toàn, luôn tin rằng bản thân có thể đạt được tất cả mọi điều tốt đẹp nhất trên thế giới nếu không ngừng cố gắng.

“Em định sẽ làm gì tiếp theo?” Davis đưa tay vuốt vuốt làn tóc sau gáy của Ren. Anh không muốn hỏi sâu xa chuyện hôn nhân của cô. Cô là ngôi sao lớn, chắc chắn mấy ngày tới sẽ có đầy những bài phân tích, phỏng vấn các nhân vật thân cận, rồi những giả thuyết ly kỳ được dựng lên. Mấy thứ lá cải ấy tuy bóp méo và thị phi, nhưng nếu biết chốt lọc thì sẽ tìm được sự thật ở đấy.

Ren cắn cắn cái thìa kem, chu môi trầm ngâm. Rồi cô quay sang nhìn Davis, cười ranh ma. “Anh chia tay vợ đi, rồi chúng ta đến bên nhau.”

“Không. Năm xưa anh không đủ dũng cảm làm người đàn ông sau lưng em thì bây giờ cũng thế.” Davis lắc đầu đầy cương quyết.

“Một con bé nhà quê yêu say đắm Hong Kong chỉ bởi đường xá đẹp, nhà cửa cao. Thật rỗng tuếch! Ở bên người như thế hàng ngày mà anh không thấy đau đầu ư? Anh nói chuyện, cô ta có hiểu không?” Ren bĩu môi ra chiều hết sức khinh bỉ.

“Điều kiện lớn lên của cô ấy khác chúng ta.”

“Anh bênh vợ đấy à?” Ren lừ mắt, không để Davis nói hết câu hết ý.

Davis cười khẩy, biết không nên phạt ý Ren lúc này để tránh cơn lôi đình. Tính khí ngang

ngược của cô, khi ở bên anh, luôn phát huy hết công suất. Hay chính anh đã góp công lớn cho việc dung túng nó lên đến đỉnh điểm khó chịu khó chiều? Từ ngày đầu tiên gặp cô đến giờ, hơn hai mươi năm nay anh đa phần luôn chiều cô.

“Năm chúng ta chia tay, mười hai năm trước, em đã viết ra đến ba album nhạc kinh điển cơ đấy. Danh vọng, tiền bạc mà em thu về, tất cả đều từ trái tim vụn vỡ ấy. Từ anh mà ra!” Ren bỗng ôm chầm lấy Davis, vùi sâu vào ngực anh mà khóc tẩm tức.

Davis vòng tay ôm lấy Ren, lòng cảm thấy bình yên vô hạn. Ở bên cô, luôn có sóng dữ. Nhưng cũng chỉ ở bên cô mới có sự thanh tịnh tuyệt đối này trong tim. Chính bởi vậy, cô vĩnh viễn là quan trọng nhất với cuộc đời anh.

“Ren, em đã nổi tiếng quá, đã thành công quá. Anh cũng đang cố gắng để giàu có đây, nhưng không thể bằng em được rồi. Chúng ta hay là cứ ở trên mức tình bạn một chút thôi. Con người của em sẽ không sống đời được với một gã đàn ông ở sau lưng mình đâu.” Anh nói bằng một giọng đều đều vô cảm. Cô nhắm mắt, hình ảnh về đêm Noel của năm 2002 hiện ra sống động. Năm ấy, vì tiếng tăm của cô, hai người phải mừng Giáng Sinh trễ vài tiếng, nhân khi đám đông đã tan, đêm đã phủ, thì mới hẹn nhau ở đại lộ Ngôi Sao không bóng người. Thế mà anh đã nói với cô những lời tàn nhẫn ấy. Còn cô vì cao ngạo mà lập tức nhận lời.

“Anh đã luôn nhìn người rất đúng. Những mối tình của em sau này đều là đại gia cả.”

“Ngoài đám đại gia ấy, chẳng ai dám tiếp cận với em. Bọn đàn ông nhìn em từ xa đã sợ như sợ một con hổ cái. Tại sao không thể chấp nhận có vợ giỏi hơn mình cơ chứ?”

“Để duy trì hôn nhân, cảm giác an toàn là quan trọng nhất. Khi một người cảm thấy thua kém, hay thấy mình đang kìm hãm cơ hội của người mình yêu thì cảm giác an toàn sẽ biến mất. Vì vậy mà những hôn nhân khắp khiếm khuyết chẳng bao giờ bền.”

“Anh thấy an toàn khi ở bên vợ mình ư?”

“Đúng vậy. Đây là một cô gái thông minh. Cô ấy biết vị trí của mình ở đâu. Cô ấy quý trọng cuộc sống hiện tại, hiểu rằng đó là ước mơ đã thành hiện thật nên sẽ ra sức vun vén, bảo vệ nó. Thời buổi này thật khó mà tìm ra người ngoan như vậy.”

Ren đột ngột buông Davis ra. Cô chăm chăm nhìn anh bằng ánh mắt soi mói, giọng nói loáng thoáng chút bất mãn pha lẫn cảnh báo. “Những lúc ở bên vợ thì anh thế nào, có nói mấy lời yêu đương ngọt ngào không?”

“Không. Trước khi cưới, anh đã thẳng thắn rằng anh không yêu cô ấy, và đến bây giờ anh vẫn giữ thái độ chừng mực ấy.”

“Thật kỳ lạ! Em có hứng thú với cô ta hơn một chút rồi đấy. Thế gian này vẫn còn có người phụ nữ ngu ngốc tuyệt đỉnh như thế ư? Sống mà không cần tình yêu ư?”

“Có lẽ trong tim cô ấy cất kỹ một tình yêu. Có lẽ hàng đêm vẫn nhớ. Anh không quan tâm. Em đối đãi tài đi,” Davis nằm vạt ra sàn, nhắm mắt lại.

Ren nằm xuống bên cạnh anh, dúi đầu vào ve sườn anh, ôm vòng lấy anh. Cô gí mũi vào sát làn áo anh, hít hà mùi thơm của vải vóc thơm lừng, mùi sạch sẽ của thân thể anh. Cô thở thê, “Em yêu anh lắm!”

“Em là nữ thần của anh!” Davis vô thức đưa tay vuốt vuốt làn tóc của Ren.

Ren bật cười khanh khách. Tiếng cười của cô bắn ra những chua chát. “Em là một người yêu thất bại. Một người vợ thất bại. Một người mẹ thất bại. Nhưng em là một nữ thần... Thật trái khoáy cơ chứ!”

“Mỗi ngày chỉ có hai mươi bốn tiếng để sống. Mỗi công việc đều cần dành cho những khoảng thời gian nhất định thì mới ra tẩm ra món. Chúng ta muốn làm bao nhiêu việc thì cũng vẫn bị thời gian bó buộc, không cãi cự được. Em phải chèn nhét cái này thì mới chu toàn được cái khác.” Giọng Davis giảm âm dần.

“Anh thật luôn dung túng em, vô cùng tai hại!” Ren dui mạnh vào người Davis, cười phẩn khích. “Ở ngoài kia người ta luôn trông chừng em, tìm cách bới vết em. Nhưng ở bên anh, em lại luôn thấy mình đúng.”

Những cú đưa tay của Davis trên làn tóc Ren chậm dần, yếu sức dần. Anh đã chìm một nửa vào trạng thái lâng lâng của việc giấc ngủ đang tới. Ren biết hồn phách anh đã miên man đi phương nào rồi, đầu óc không còn sức lực mà trả lời cô. Cô nhoẻn cười, lấy cớ này mà thỏa sức trách móc anh. “Tất cả là do anh. Nếu ngày ấy không bỏ em lại một mình, thì em đã không phải làm việc cật lực để bớt thương nhớ anh, thì em đã không thành công, thì con đường của chúng ta đã không phải càng lúc càng xa như thế.” Nước hồn nhiên tuôn khỏi đôi mắt cô, thấm ướt một mảnh áo anh. “Tại sao anh ích kỷ như vậy?”

Davis không nghe được những lời của Ren bên tai mình. Anh đã theo một giấc mơ trở về hai mươi năm trước, mùa Noel 1994. Cuối tháng Mười hai thời tiết phố cảng luôn âm đạm, ban sáng mà da trời cứ nhờ nhờ một cách chán chường. Nhưng, bình minh hôm ấy thật lạ thường. Mặt trời sáng bóng, thức dậy khỏe khoắn trên mặt vịnh. Anh đã cống cô bước trên đại lộ Ngôi Sao, thích thú đếm những dấu tay và chữ ký của các minh tinh. Trên lưng anh, cô đã nói bằng giọng đầy quyết tâm, mô tả về ngôi sao tương lai mang dấu ấn của chính mình...

“Em đổ anh, đêm Noel thì nàng tiên cá sẽ đi đâu?”

“Có liên quan sao?”

“Anh trả lời đi!” Ren nài nỉ.

“Anh không biết. Em thông minh như thế, trí não anh độ không lại. Cho anh biết đi, đêm Noel thì nàng tiên cá sẽ đi đâu?”

“Đêm Noel nàng tiên cá được cống đi chơi.” Vòng tay Ren ôm siết chặt quanh cổ Davis. “Nàng tiên cá không thêm hoàng tử. Nàng tiên cá chẳng cần hy sinh đuôi cá, vì đã tìm được ý trung nhân yêu giọng hát mình!”

Davis bật cười, không đo được với tính khí trẻ con của Ren. “Nàng tiên cá nặng lắm. Nàng tiên cá có biết không?”

“Hứ!” Ren dùng hết sức lực đánh mạnh vào vai Davis. Rồi cô bỗng phẩn khích chỉ tay lên không trung vào ánh mặt trời rạng rỡ. “Ah, mây tan rồi, mặt trời sáng rồi. Anh thấy không, ngày hôm nay mặt trời đã mọc vì em!”

Davis dừng bước giữa đại lộ Ngôi Sao, ngẩng mặt lên nhìn những tia sáng mịn màng của buổi mùa đông. Từ thời khắc đó, không hiểu sao lòng anh luôn ghi nhớ câu nói ấy của cô, “Mặt trời mọc vì em!”

Nick D

Kẻ cắp Giáng Sinh

“Merry Christmas.” Bee soạn cái tin nhắn đơn giản và bấm nút gửi đi.

Năm phút sau, cô thấy thông báo hiện ra tin nhắn đã được đọc. Nhưng sau năm phút nữa cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời.

Một ngày sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

Một tuần sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

Một tháng sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

* * *

“Merry Christmassssssss hù hù!” Tú lao vào văn phòng như một cơn lốc và vui vẻ gào toáng lên. Khiến Bee nhăn mặt. Vì rất nhiều lí do.

Thứ nhất, tại sao một con người lại có thể luôn vui vẻ và hớn hỏ đến phát ón như vậy chứ? Chẳng lẽ cuộc sống của hắn không có cái gì đáng để lo lắng, ưu phiền? Cuộc đời về cơ bản là buồn, đó là điều mà Bee đã học được sau hai mươi tám năm tồn tại, và vì thế vui vẻ đáng ra nên là một cảm giác hiếm hoi và đáng được trân trọng hơn là lúc nào cũng phè phỡn tràn trề như sữa của một con bò cái thế kia chứ.

Thứ hai, bây giờ mới là mười giờ sáng thứ Hai, và vì thế có thể bớt làm ồn cho tôi làm việc được không?

Thứ ba, tệ hơn nữa, bây giờ mới là đầu tháng Mười một, và sẽ còn rất rất rất lâu nữa mới tới cái lúc để người ta có thể thoải mái gào lên cái câu chúc mừng Giáng Sinh đó, thế nên hãy im đi mẹ!

Và thứ tư, chính là Giáng Sinh. Haizzzz, Bee lén thở dài. Làm ơn đừng có ai nhắc cho tôi nhớ tới cái ngày lễ đáng ghét nhất trần đời đó nữa được không. “Tôi ghét Giáng Sinh! TÔI GHÉT GIÁNG SINH!” Bee nghe thấy trong đầu mình những lời kêu than ai oán đó. Đã từ vài năm nay, cứ đến khoảng thời gian này, Bee lại nghe thấy những tiếng kêu đó trong đầu mình, đến mức cô đã bắt đầu thực sự tin rằng mình đúng là rất ghét Giáng Sinh.

Nhưng nếu đúng là như thế thật thì hình như Bee hoàn toàn lạc lõng trong cái văn phòng này. Nhìn mà xem, sau cái câu chúc mừng ngớ ngẩn của thằng Tú, thì giờ cả lũ chúng nó tùm năm tùm ba lại bàn tán rôm rả với nhau. Về Giáng Sinh, đương nhiên!

Hình như con Bưởi rú lên khe khẽ, “Trời ơi, tao không thể chờ được ý!”

Con Châu đang đeo tai nghe dựng tin cũng hóng hót, “Tao định may nguyên một bộ đồ màu đỏ để đi chơi Noel năm nay.” Xong nó quay qua thằng Jason, “Jason ơi, chỉ cho tao chỗ nhà may của mày hay may đồ nhè, chỗ đó may đẹp!”

Thằng Jason nghe xong lăn ra cười, “Bớt đi má! Mập lù như con heo mà mày đòi mặc một cây màu đỏ nữa! Mày đừng có phá Noel của người khác được không!” Rồi cả lũ lăn ra cười rôm rả.

Đến đây thì quả thật quá sức chịu đựng của Bee. Bee tháo tai nghe ra, đứng lên, định bỏ ra ngoài, nhưng không biết là vì sao mà cái tiếng nói trong đầu bỗng dung thoát ra đằng miệng. “Tao ghét Giáng Sinh!”

Dù tiếng Bee nhỏ xíu, mà rõ ràng chúng nó đã nghe thấy. Có tiếng thằng Jason nói với theo lưng Bee, “Bee ơi, bọn tao biết là cuộc đời mày rất buồn và mày là một kẻ theo chủ nghĩa ủ rũ vô cùng đáng thương rồi, nhưng đến mức mày lại có thể ghét một ngày lễ tuyệt vời như Noel nữa thì hình như là hơi buồn quá rồi đó! Không biết mày còn sống làm gì!”

“Thằng chó!” À, tất nhiên là Bee giữ lại câu nói đó trong đầu. Sau lưng Bee vang lên vài tiếng cười đầy ý chế giễu, hay ít ra là Bee cảm thấy như vậy. Cô không ngoảnh lại, tiếp tục bước ra ngoài.

Đứng ở ban công, Bee hít vào một hơi thật dài, nhưng rồi lại giật mình chứng lại. Cái không khí nóng nực của Sài Gòn ban ngày thật không có chút nào để chịu cả. Bee rút một điều thuốc, châm lửa, rít một hơi và nghĩ thầm, “Giá mà các người biết được Giáng Sinh có thể thực sự tuyệt vời tới mức độ nào!”

Tâm trí Bee lãng đãng trôi về mấy năm trước. Hà Nội lạnh co rúm cả người. Cô và mấy đứa bạn thân chơi trò hội độc thân, dắt díu nhau đi bộ ngoài đường trong đêm Noel để hóng thiên hạ vui vầy. Đi bộ một hồi mỗi chân thì cả hội rẽ vào quán cà phê quen La Place ngay bên hông Nhà Thờ Lớn, mỗi đứa một cốc sô-cô-la nóng vị đặc biệt dành riêng cho Giáng Sinh thơm lừng mùi quế, nồng ấm đến nao người. Hương vị của Noel, vì thế, phải là trời lạnh mới có thể cảm nhận hết được!

Nhưng nếu thế, thì Noel tuyệt nhất phải là Noel của cái năm cuối cùng Bee học ở London. Trời lạnh đến tê tái. Đi bộ ngoài đường với bạn là cứ phải túm chặt lấy nhau cho đỡ lạnh. Đường Oxford Street trang hoàng đẹp long lanh. Nhạc Noel tràn ngập trong không gian. Lúc nào trên tay cũng chực sẵn một cốc cà phê Eggnog Latte của Starbucks, vừa để sưởi ấm, vừa để hít hà. Năm đó, vì để chia tay Bee chuẩn bị rời London, nên đêm Giáng Sinh, mấy đứa bạn thân nhất kéo đến nhà Bee tổ chức tiệc đồ ngủ, mỗi đứa mang theo một chai champagne của Moët. Thế là suốt hai ngày sau đó, cả lũ chỉ chui trong chăn ấm, ngủ dậy là uống champagne, ăn mì gói và chụp những bức ảnh điên khùng, đến bao giờ say lại lăn ra ngủ. Đúng sáng ngày Hai mươi sáu thì tuyết rơi, cả lũ gào rú như lũ điên chạy ra ngoài nghịch tuyết trong cơn hangover.

Nghĩ đến đây thôi, mắt Bee đã lại hơi ươn ướt.

Thế nhưng, lũ bạn bị điên, mùi quế nồng ấm, và tất cả những thứ Bee bỏ lại sau lưng cái ngày Bee chuyển vào cái xứ nóng nực quanh năm này để sinh sống không phải là lí do Bee bắt đầu ghét Noel.

Bee thực ra, còn rất thích Noel là đằng khác. Kể từ khi Bee được xem bộ phim Home Alone hồi bé tí, thì Noel đã luôn là ngày lễ tuyệt vời nhất, trên cả tuyệt vời, tuyệt vời hơn ông mặt trời đối với cô. Noel đẹp lung linh và rực rỡ, đến mức huyền ảo. Noel ấm áp bởi rất nhiều yêu thương. Đối với Bee, Noel tuyệt vời đến mức như thể nó còn có phép lạ. Nhất là sau khi Bee được xem bộ phim While You Were Sleeping của Sandra Bullock, đúng vào năm Bee bước vào lứa tuổi mộng mơ. Nhân vật của Sandra đã tìm thấy tình yêu của cuộc đời mình vào đúng mùa Giáng Sinh năm đó, và câu chuyện cổ tích của cô gái trong phim đã khiến Bee thực sự tin vào phép lạ, sự màu nhiệm của mùa Noel.

Thế nhưng, đã hai mươi tám năm, và cái phép lạ đó vẫn chưa xảy ra với Bee. Đã bao nhiêu mùa Noel Bee kỉ niệm cùng lũ bạn độc thân, Bee chẳng nhớ nổi nữa? Mà cái lũ độc thân đó đến giờ cũng chẳng còn đứa nào độc thân, trừ Bee. Cứ như thế, Bee càng tin vào cái phép lạ đó bao nhiêu, thì nó càng trốn Bee kĩ hơn.

Thế là Bee bắt đầu ghét Giáng Sinh. Năm nào cũng là một sự hồi hộp mong chờ, và kết thúc bằng một nỗi thất vọng chán chường.

“Cuộc đời về cơ bản là buồn!” Tiếng nói trong đầu Bee lại vang lên. Bee chép miệng. Đúng là thế! Có cái gì đáng để mong chờ chứ. Lại là tháng Mười một rồi. Và đã ba tháng nay Bee không có nổi một buổi hẹn hò. Với cường độ làm việc thế này, và với cái tâm trạng này, thì Bee cũng chẳng thiết tha. Noel năm nay, xem ra, cũng lại chẳng có gì đáng để mong chờ rồi.

Bee dập điều thuốc, quay trở về phòng làm việc.

* * *

Tám rưỡi tối. Bee giật mình ngẩng lên. Đã muộn như thế này rồi cơ à. Không ngờ hôm nay mình làm việc chăm chỉ đến mức độ này, Bee chép miệng. Cô đưa tay lên vươn vai, thấy toàn

thân mỗi rũ rượi vì ngồi một tư thế suốt mấy tiếng.

“Làm gì bây giờ?” Mới nghĩ đến đây thì Bee đã nghe thấy bụng mình réo ọc ạch. Rồi lại nghĩ đến cái cảnh bây giờ lếch xác đi về một mình, đi ăn một mình, rồi về nhà một mình. Thật sự là uể oải. Mà giờ này cũng chẳng còn đứa bạn nào chưa ăn tối để rủ nữa. Mà ăn gì bây giờ. Mà chán đi ăn một mình lắm rồi. Mà chán... Thôi chả nghĩ nữa, sao nghĩ đến cái gì cũng thấy chán. Bee thở hắt ra một hơi, tự nhiên chẳng muốn đứng lên nữa.

Bee nghe thấy tiếng tin nhắn trên điện thoại. Là S. Bee ngạc nhiên đến độ ngay lập tức quên bém hoàn toàn vở bi kịch cuộc đời bản thân mình vừa tự dựng lên.

“Hey con báo tuyết kia? How are you? What are you doing?”

Bee bật cười. (Oh, mà hình như là nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, Bee nhủ thầm.) Cái nickname ngớ ngẩn. Tất cả chỉ vì một lần Bee mặc một cái áo phong trắng có in hình con hổ. CON HỔ. Và thế là S nhất định gọi là Bee là con báo tuyết.

“Nothing. B mới làm việc xong.” Bee nhắn tin trả lời.

“Same here! Thế đi ăn tối?” S nhắn lại rất nhanh.

“Okay. Ăn gì?”

“Phở!”

Cái tin nhắn rất ngắn gọn mà lại khiến Bee mỉm cười. Ngày đầu tiên gặp nhau, khi biết Bee là người Hà Nội, S đã nói là S rất thích ăn phở của miền Bắc. Bee trả lời là Bee nghiện phở. Và thế là bây giờ thì hẳn rủ đi ăn phở.

“Hẹn bốn mươi lăm phút nữa nhé.” S nhắn.

Làm gì mà lâu thế, Bee nghĩ thầm. Nhưng cô cũng chỉ nhắn lại một chữ “Okay” rồi cuối cùng cũng uể oải đứng dậy gói ghém đồ đạc để đi về. Văn phòng đã vắng tanh, chỉ còn lại một mình Bee.

* * *

S lúc nào cũng vậy, vui vẻ, nhưng là cái kiểu vui vẻ lạc quan chứ không hớn hỏ lạnh chanh như cái thằng Tú, nói chuyện rôm rả, và chuyện gì cũng nói được. Ngay cả khi S đang than vãn về công việc và “cái lũ nhân viên không làm được cái việc gì ra hồn” thì vẫn là một cái thái độ vui vẻ nhẹ nhàng, nửa nghiêm túc, lại nửa đùa giỡn. Nói chuyện với S, vì thế, cũng cảm thấy thoải mái và mặc dù là nói rất nhiều, nhưng lại chẳng thấy căng thẳng hay mệt mỏi. Bee phải thầm công nhận là S có kĩ năng giao tiếp rất tuyệt vời, chắc hẳn là giúp hẳn rất nhiều trong công việc.

Trong lúc đang ngồi ăn phở ở một quán phở Bắc bình dân trên đường Võ Văn Tần và lắng nghe S thao thao bất tuyệt về đủ các loại thứ chuyện trên đời, Bee đã nghĩ, kể ra có một người bạn như S trên đời thì chắc là cũng thú vị đấy nhỉ. Thế nhưng, ngay lập tức, Bee phải dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi, vì cô biết chắc chắn rằng chính cô không có năng lực làm bạn và chỉ là bạn mà thôi với S. Vì sao ư? Chẳng phải chính cô, từ nãy đến giờ, dù chỉ dám len lén, nhưng đã nhìn vào đôi môi của hẳn rất nhiều lần sao!

Tất cả chỉ vì lần gặp đầu tiên.

S và Bee chắc chắn là có một trong những cuộc gặp gỡ đầu tiên kì cục nhất!

Hôm đó mới cách đây chưa đầy hai tháng. Và là sinh nhật của Bee. Cô và một vài người bạn thân đã tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ tại một quán bar, và đến khoảng mười một giờ thì Bee đã say mềm rồi. Và đó cũng chính là lí do mà sau đó Bee đã tự hứa sẽ phải cai rượu hoàn toàn, bởi vì lúc say rượu là Bee biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn: vui vẻ nhí nhảnh thấy ghét, và đáng sợ nhất là, lả lơi một cách bất thường! À thế đó, chính vào lúc Bee đã say mềm và đang đi ra từ trong toilet của quán thì va phải một người, chính là S. À thì đáng ra lúc đó cả hai

chỉ cần cúi đầu lịch sự rồi quay lưng bỏ đi thì mãi mãi đã không thành câu chuyện, đằng này, chả hiểu trời xui đất khiến thế nào mà lại mọc ra cái ông Bobby, quản lý của quán bar, và là một người bạn mà Bee rất mến.

“Ôi, BEEEEEE. Bee gặp S chưa? S ời, đây là BEEEEEE!” Bobby vừa nhìn thấy hai người bọn họ đang đứng gần nhau thì đã ré lên từ đằng xa với cái giọng the thé đặc trưng.

“Oh. Hi Bee.” S đứng khựng lại và ngay lập tức chìa tay ra.

“Hi.” Bee cũng luống cuống phản ứng lại với tình huống bất ngờ.

Lúc này thì Bobby đã đến bên cạnh Bee. Quàng một tay qua vai Bee, Bobby quay sang S cười hớn hở một cách kì lạ. “S, hôm nay là sinh nhật Bee đó.

Bee đang tổ chức tiệc với bạn bè ở đây nè!”

“Oh, is it? Chúc mừng sinh nhật Bee! Have a good one!” S lịch sự mỉm cười rất tươi với Bee.

Nụ cười. NỤ CƯỜI! Bee nghe thấy tim mình rút luôn một nhịp ngay lúc đó. Và đó cũng là lần đầu tiên Bee nhìn thấy đôi môi ấy. Vậy là trong lúc Bee đang ngượng nghịu cúi đầu cảm ơn thì toàn bộ số rượu Bee đã uống trong buổi tối ngày hôm ấy đang dồn hết lên não cô và mách bảo những điều rất bậy bạ. BẬY BẬ!

Chẳng hạn như, ngay lúc đấy, sau đúng một giây rất ngắn ngượng nghịu theo thói quen (lúc tỉnh), Bee đã lập tức lấy lại bình tĩnh, đứng thẳng lưng lại, miệng nở một nụ cười mà theo Bee là quyến rũ nhất có thể của mình, mắt nheo lại liếc nhìn S, và nói, “Thật ra nếu bạn muốn chúc mừng sinh nhật mình thật lòng, thì sinh nhật mình luôn có một truyền thống riêng. Đó là mỗi người tham dự sẽ phải hôn mình một cái thay cho quà và lời chúc mừng...” Rượu nói, chứ rõ là không phải Bee nói, nên Bee còn không đủ tỉnh táo để kết thúc câu nói cho trọn vẹn.

S hơi sững lại một chút nhìn Bee, rồi nhoẻn cười. NỤ CƯỜI. Và ghé luôn mặt vào sát mặt Bee, và đặt lên má cô một nụ hôn. BẮNG MÔI. ĐÔI MÔI.

“Lên môi cơ.” Bee đã không thể dừng lại, dấu mỏ lên thách thức, trong ngực trống đập đùng đùng đùng.

Vẫn giữ nguyên tư thế hai mặt rất sát nhau, nhưng Bee có thể cảm nhận được nụ cười của S. Và cứ thế, hắn đặt lên môi cô một nụ hôn. Và là một nụ hôn dàng hoàng, cẩn thận hẩn hoi, chứ không phải chỉ là một cái chạm môi!

ĐÔI MÔI. ĐÔI MÔI. ĐÔI MÔI!!!

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Bee cảm thấy như mình đã tỉnh táo lại hoàn toàn, giống như toàn bộ rượu trong đầu đã biến mất sạch. Rồi ngay lập tức, lại bị kéo về trạng thái say muốn bất tỉnh luôn, nhưng là say... vì đôi môi ấy. Cô thấy hai đầu gối mình nhũn ra và toàn thân như bị rút hết cả sức lực.

Đó có lẽ là đôi môi mọng nhất, mềm mại nhất, thậm chí, ướt át nhất, mà lại cuồng nhiệt nhất, Bee từng được chạm (môi) vào.

Thế đấy! Thế thì thử hỏi làm sao mà Bee lại có thể làm bạn với một kẻ có sở hữu một thứ vũ khí nguy hiểm đáng sợ tới như vậy?!

Thế nhưng sau cuộc gặp gỡ đó, Bee đã không thể ngừng nghĩ về đôi môi, và tên chủ nhân đáng ghét của chúng (đáng ghét quá đi ý chứ vì tại sao chỉ trên là phải hôn mà lại đi hôn thật để bây giờ người ta bị khó chịu vì cứ không thể ngừng nghĩ về người!!!), cuối cùng đã đi làm một việc vô cùng đáng xấu hổ mà chính Bee chưa từng nghĩ mình sẽ làm: Tìm ra Facebook của hắn và add friend. Hắn nhận lời mời kết bạn ngay lập tức, và thế là hai người thi thoảng chit chat qua lại, nhưng lúc nào cũng chỉ nói được có vài câu là hoặc hẩn lại bạn hoặc Bee lại bạn.

Thế rồi hai người phát hiện ra là có cùng chung một người bạn khá thân. Thế là bỗng nhiên người bạn đó trở thành cái cớ để hai đứa gặp nhau. Hoặc ít ra là Bee nghĩ thế. Vì cứ thi thoảng

lại thấy S rủ Bee đi ăn chung với hắn và người bạn đó. Rồi lại đi ngồi uống ở Bui Viện, rồi la cà linh tinh cả.

Và vì thế, hôm nay, chính Bee cũng rất ngạc nhiên khi S rủ đi ăn mà không hề nhắc tới người bạn chung, và thực tế là bây giờ đang chỉ có hai đứa ngồi trước mặt nhau. Liếc mắt lên nhìn đôi môi đáng ghét kia, Bee thầm nghĩ, có nên coi hôm nay chính là buổi hẹn hò đầu tiên của hai đứa không nhỉ. Xong cô lại chếp miệng, Bee ơi, bớt mơ mộng! Có ai đi hẹn hò mà đi ăn phở không chứ. Chẳng có một chút xíu lãng mạn hay cố gắng nào cả. Rồi Bee lại khẽ thở dài một hơi thật nhẹ. Ba tháng rồi chưa có nổi một buổi hẹn hò.

“Phở ở đây ăn được không báo? Tớ cũng hay ăn ở đây.” S đang thao thao bất tuyệt chuyện văn phòng với công sở bỗng quay qua hỏi.

Thú vị! Một chàng trai cảm tưởng như có quá nhiều điều để nói về bản thân nhưng không hề quên chú ý đến cảm nhận của người đối diện. Kỹ năng giao tiếp!

Bee mỉm cười. “Được. Không thể so với Hà Nội, nhưng không hề tệ đối với phở Hà Nội ở Sài Gòn.”

Câu chuyện thế là được thể tiếp tục ngút ngàn. S cứ nói, Bee cứ cười, rồi Bee nói, S cười. Cảm tưởng như cả thế gian chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bee không muốn cuộc nói chuyện này dừng lại, dù vì bất cứ lí do gì.

S cũng nhất định không dừng.

Nhưng cửa hàng phải đóng cửa.

Hai đứa trả tiền xong ra dắt xe chuẩn bị đi về. Bee cố tình làm cái gì cũng thật chậm, ngần ngừ như chờ đợi một điều gì đó từ S. Bất cứ điều gì...

Và S đã không làm Bee thất vọng. Nấn ná ngồi trên xe, S quay sang hỏi. “Muốn đi uống gì đó không?” Rồi như lại ngại Bee cảm thấy mình quá nhiệt tình, S nói thêm. “Mai tớ phải đi làm sớm, nên ngồi thêm chút thôi.”

Bee thì chỉ mong có thế. Vậy là S cũng chưa muốn cuộc nói chuyện này dừng lại. Có một hành tinh nho nhỏ trong đầu Bee nổ tung, bay ra toàn hoa với lá, làm cho không gian tràn ngập mùa xuân. Nhưng Bee vẫn giữ cho gương mặt mình thật là thản nhiên. “Sure. I don’t mind.”

Nhưng đi đâu bây giờ nhỉ. Hai đứa cùng quay qua hỏi nhau. Uhm...

Cái tiếng nói trong đầu Bee lại vang lên. Ôi cái tiếng nói trong đầu. Nhưng Bee không tìm nó lại kịp nữa rồi. “Thật ra... ở nhà tớ đang có một chai vodka rất ngon. Được không?” Trời ơi, hôm nay Bee đã uống ngụm rượu nào đâu mà lại hư hỏng bậy bạ thế này!

Bee nói xong mà thậm chí còn không biết mình nên chờ đợi một câu trả lời như thế nào nữa.

Tiếc thay, S lại là chàng trai luôn có câu trả lời đúng. Bắt đầu bằng một nụ cười rất tươi, và tiếp theo là một nói rất đơn giản, “Nghe được đấy!”, nhưng nghe chẳng khác gì sấm nổ bên tai đối với Bee.

Thế là cả quãng đường về, Bee chỉ nhủ thầm trong đầu một câu duy nhất, “No sex on first date, no sex on first date, no sex on first date.” Mà thậm chí đây có phải là một buổi hẹn hò đâu! Chỉ là một bát phở! Trời ơi, tôi đã làm gì cuộc đời tôi thế này! Bee ước gì có thể tự cắn lưỡi.

Thế nhưng, lưỡi thì chưa cắn được, mà chừng một tiếng sau, chai vodka từng được Bee nhắc đến đã vơi mất một nửa, và hai đứa Bee và S thì đều đã ngà ngà, ngả ngốn trên cái sofa đặt giữa phòng khách trong căn hộ của Bee, không biết là tâm sự những chuyện gì nữa mà chỉ thấy cả hai đều cười nói rất là rôm rả, khoái trá, thi thoảng còn thấy đập tay vỗ đùi chan chát.

Bee lúc này vẫn còn nửa phần tỉnh táo, thi thoảng lại đảo mắt theo dõi chai rượu. Tại sao nó có thể vơi nhanh đến như thế được nhỉ? Rõ ràng là hai người uống rượu chay, không pha với

nước ngọt. Bee thì gần như không uống, mà đã hết mất nửa chai rồi. Trời ơi, không phải là tôi đã bắt được một con sâu rượu về nhà đấy chứ?!

S thì vẫn đều đặn đưa từng cốc rượu lên nốc. Bee rót ra bao nhiêu là hắt đổ vào miệng bấy nhiêu, tiếng cười ngày càng sáng khoái. Đến lúc chai rượu còn khoảng 1/3 thì Bee đã bắt đầu run rẩy thật sự. Chết rồi, nó thực sự xảy ra rồi. Cô âm thầm niệm chú trong đầu hai chữ “Chống cự”.

Đúng lúc này thì S quay sang nhìn Bee, đôi mắt đã hiện lên vằn đỏ, nhưng lại mở to tròn với vẻ ngây thơ giả bộ. “Chết rồi Bee ơi, mãi nói chuyện mà quên mất mai tớ phải đi làm sớm. Làm sao mà đi làm cho nổi với ngần này rượu trong đầu?”

“Urgh.” Bee cũng chẳng biết trả lời thế nào, đành lấp liếm. “I know right. Nhưng mà hôm nay rất vui, chúng ta cần phải hang out như thế này nhiều hơn.”

“Nhất định rồi. Và rượu thì quá ngon.” Nói xong S lại với tay lấy chai rượu rót ra ly một ngụm thật to, rồi cầm ly dốc tuột vào họng.

Tôi tiêu rồi, Bee nghĩ thầm. Không, nhất quyết phải chống cự, Bee nghĩ tiếp.

Thấy Bee im lặng hơi lâu, S ngưng nói, quay sang nhìn Bee.

“Urgh.” Bee cũng chẳng biết trả lời thế nào, đành lấp liếm. “I know right. Nhưng mà hôm nay rất vui, chúng ta cần phải hang out như thế này nhiều hơn.”

“Nhất định rồi. Và rượu thì quá ngon.” Nói xong S lại với tay lấy chai rượu rót ra ly một ngụm thật to, rồi cầm ly dốc tuột vào họng.

Tôi tiêu rồi, Bee nghĩ thầm. Không, nhất quyết phải chống cự, Bee nghĩ tiếp.

Thấy Bee im lặng hơi lâu, S ngưng nói, quay sang nhìn Bee.

“Con báo tuyết xéo xắc, sao im lặng vậy?” Mặt S lúc này đã hơi ửng hồng, hai con mắt đỏ quạch, mắt cũng không mở lớn được nữa, chỉ có thể nheo nheo mắt nhìn Bee. Nhìn thoáng qua chỉ thấy một vẻ say sưa mệt mỏi, nhưng nhìn kĩ hơn một giây, chẳng hiểu sao Bee lại thấy mặt S có cái vẻ ám muội đầy mê hoặc. Không cưỡng lại được, Bee cũng trợn ngược mắt lên nhìn lại S.

Thế mà chẳng hiểu từ lúc nào, và như thế nào, mà Bee đã cảm thấy bàn tay của S sau gáy mình. Và Bee chưa kịp định thần lại, thì bằng một cái kéo tay nhẹ nhàng nhưng nhuần nhuyễn, mặt Bee đã áp sát mặt S, và y hết lần gặp mặt đầu tiên, chẳng hiểu từ lúc nào, môi Bee đã chạm vào tới môi S.

“Chống... ư... ư... ư...” Não của Bee đã đầu hàng. Thật ra thì không có một miếng lý trí nào của Bee đủ sức chống cự lại sức quyến rũ của đôi môi kia. “Xong phim!” là suy nghĩ tỉnh táo cuối cùng của Bee trước khi chìm vào một bể kích thích của những ngôn ngữ cơ thể.

Những cái chạm tay.

Những cái chạm của đôi bàn tay người con trai trên cơ thể người con gái.

Hai bàn tay nắm lấy nhau, kéo nhau, kéo theo đôi chân bước vội vào phòng ngủ.

Cái hôn không rời.

Hai cánh tay mạnh mẽ của người con trai ôm ghì lấy cơ thể đang run lên của người con gái.

Chiếc áo khoác lụa chậm rãi tuột xuống khỏi bờ vai.

Phần còn lại của câu chuyện... Thôi xong, Bee đã kịp đưa chân đẩy cánh cửa phòng ngủ đóng lại mất rồi.

* * *

Có cái cảm giác gì là lạ, nhồn nhột ở cổ khiến Bee chấp chờn thức giấc. Nhưng vừa hé hé mở mắt là Bee đã phải nhắm tịt mắt lại vì một tia nắng chói chang lọt qua khe cửa vô tình chiếu thẳng vào mặt cô. Cựa quậy thân mình định quay mặt lại phía bên kia để không bị chói, Bee mới phát hiện ra có cái gì đó rất không đúng – có cái vật gì đó đang chèn ngay sau lưng cô khiến cô không động đậy được! Cái gì mà vướng vậy trời? Từ từ, nó còn nóng hổi nữa. Và bề mặt... uhm, hình như, là da người.

Da người? NGƯỜI?

Tâm trí Bee vụt tỉnh táo. Đoạn phim ngắn ngủi của đêm qua trước khi tâm trí của Bee tắt cái bụp chợt quay trở lại.

Và đến khi Bee đã nhớ lại toàn bộ câu chuyện của đêm hôm qua, cũng như đã nhận ra cái cục thịt người nóng hổi sau lưng mình là ai, thì dù toàn thân cô đang rất ấm áp bởi những tiếp xúc trực tiếp với cái cục thịt người nóng bỏng đó, nhưng trái tim cô lại trở nên lạnh ngắt.

Không có thằng đàn ông nào sẽ có ý định nghiêm túc với một người con gái chịu lên giường với hần ngay từ cuộc hẹn đầu tiên.

Đó đã là quy luật. Hay gọi là nguyên tắc nhỉ. Uhm, một thứ luật bất thành văn? Kinh nghiệm truyền miệng?

Ôi thôi, nó là cái quái gì cũng được. Chỉ biết là chuyện của Bee và S thế là tiêu rồi. Mà Bee khá là thích S đấy chứ.

Tiếc nhỉ.

Nghĩ đến đây, Bee uể oải vươn người ngồi dậy, chán nản đến mức chẳng thèm tỏ ra dịu dàng hay quan tâm cái cục thịt người nóng nực kia nữa, thản nhiên quẳng cánh tay của hần qua một bên. Bee với tay lấy điện thoại ở đầu giường, nhìn đồng hồ.

“Thôi chết rồi S ơiiii,” Bee hơi hốt hoảng quay qua lay người chàng trai. “Chín giờ hơn rồi kìa! Dậy đi! Chẳng phải S có họp lúc chín giờ sao?”

S lúc này mới uể oải hé mắt ra. “Thế à? Urghhhhh.” Hần vươn tay với lấy điện thoại. “Shit!” Hần buột miệng chửi thề khi vừa nhìn thấy màn hình. Bee lén liếc mắt nhìn sang. Chín cuộc gọi nhờ và không đếm được số tin nhắn.

S chống tay đẩy người ngồi dậy, dằng vẽ mệt mỏi dựa vào thành giường rồi bắt đầu gọi điện thoại. Bee thấy thế cũng không nhin được cười nhĩ thầm, “Ai bảo đêm qua cũng hết mình lắm cơ. Đáng đời!”

Bee cố tình cắm cúi vào cái điện thoại của mình, tỏ vẻ không muốn nghe S nói chuyện trên điện thoại, nhưng thật ra tai vẫn dỏng lên nghe. Mấy phút sau bỗng thấy S vòng tay qua eo của Bee và kéo cô vào lòng hần. Bee giật mình chút nhẹ.

“Không đi họp đi?” Bee hỏi bằng cái giọng ra vẻ ngạc nhiên.

“Không, gọi phân công hết cho mấy đứa nhân viên rồi. Họp thì lùi xuống lát nữa.”

“Ôi trời ời, anh chàng S chăm chỉ và nghiêm khắc cực kì trong công việc thường ngày đâu rồi? Sao hôm nay lại lười biếng thế này?” Bee hơi lên giọng kiểu châm biếm, nhưng vẫn nhớ kèm theo một nụ cười nhẹ để đối phương không hiểu lầm ý đùa giỡn.

“Cho lười một hôm được không?” S cũng đáp lại bằng một nụ cười. NỤ CƯỜI. (Urgh, Bee cực ghét cái cách bản thân mình bị yếu đuối đột xuất trước bất cứ hành động thành khẩn nào xuất phát từ cái miệng của đối phương. Thật là đáng ghét quá mà!) Nói rồi S hôn lên trán Bee, (HÔN!) và dứt khoát kéo Bee dựa hần vào lồng ngực của hần, trước khi rút một điều thuốc và châm lửa.

Và hần chia sẻ điều thuốc đầu tiên của buổi sáng đó với Bee.

Thế này là thế nào? THẾ NÀY LÀ THẾ NÀO? Bee nghe thấy tiếng nói trong đầu mình gào thét.

Sao lại sai be sai bét sai toét cả thế này? Theo đúng kịch bản, thì ngay khi Bee lay hẩn dậy, hẩn phải bắt ngay lấy cái lí do công việc tuyệt vời đó để bắt dậy, mặc vội quần áo vào và bắn ra khỏi nhà của Bee nhanh nhất có thể chứ? Tất nhiên, nếu hẩn đủ dịu dàng, trước khi bỏ đi hẩn vẫn sẽ cố quay lại hôn nhẹ lên trán Bee kèm theo câu nói, “Anh nhắn em sau nhé”, mặc dù tất nhiên là cả hẩn và cô đều không thực sự quan tâm đến việc hẩn sẽ có nhắn hay không. Có ai ngần này tuổi đầu mà còn không thuộc lòng kịch bản của một cuộc tình một đêm cơ chứ?

Thế thì vì sao, tại sao, đến giờ này, hẩn vẫn còn ở đây, và lại còn tiếp tục ôm ấp cô, hút chung một điếu thuốc với cô? Tại sao hẩn lại muốn ở lại và trải qua một buổi sáng uể oải và nhếch nhác như một cặp đôi thật sự?

TẠI SAO?

“Báo tuyết?” S chột lên tiếng.

“Uh?”

“Bớt nghĩ một chút được không?”

“Sao biết đang nghĩ?”

“Lúc nào em im lặng là em đang nghĩ mà.”

Em? EM? Tôi thành EM của cậu từ khi nào vậy? Ah, thì ra cậu nghĩ rằng chỉ cần cậu dè được con nhà người ta ra thì người ta tự động trở thành EM của cậu sao? Trời ơi sao tự nhiên cái gì cũng sai bét cả thế này? Tất nhiên, Bee cũng giữ cái mớ suy nghĩ đó lại trong đầu. Và im lặng, không phủ nhận cũng không khẳng định.

S dụi điếu thuốc vào gạt tàn và hơi nhướn người lên. “Thôi anh đi tắm nhé.”

“Uhm.” Bee biết ý dựng người thẳng dậy không dựa vào người S nữa.

Nhìn theo tấm lưng trần rộng rãi của S đứng đỉnh bước vào nhà tắm, Bee thầm hiểu rằng thế này là không ổn rồi. Thời gian tới của cô chắc chắn là sẽ có rất nhiều sóng gió. Cô có thể cảm thấy rất rõ ràng trái tim của mình đập chậm hẩn lại.

* * *

Thế nhưng, trong tất cả những vở kịch điểm tình đầm nước mắt Bee viết sẵn trong đầu cho câu chuyện của Bee và S, đây là vở kịch duy nhất mà dù với trí tưởng tượng phong phú tuyệt vời của một nhà báo từ bảy năm nay, một tác giả trẻ đã có tuyển tập truyện ngắn xuất bản, và giờ hiện là biên tập viên của kênh truyền hình chuyên viết kịch bản cho các show truyền hình thực tế, Bee cũng chưa từng bao giờ nghĩ tới.

Đã ba tuần. BA TUẦN. Đã ba tuần, S không liên lạc với Bee. Đúng từ buổi sáng hôm đó, sau khi S tắm rửa xong xuôi, hút thêm một điếu thuốc, tử tốn mặc quần áo chỉnh tề, hôn tạm biệt Bee đầy dịu dàng, không hề kèm theo lời nói “Anh sẽ nhắn em sau nhé” như những kịch bản đã được viết sẵn, lúc bước ra cửa còn ngoái lại nhìn Bee một cái đầy triu mến, hẩn biến mất. Hoàn toàn. Không một tin nhắn, cuộc gọi càng không, một tin nhắn trên Facebook cũng không. Không gì cả.

Hẩn chết chưa? Tất nhiên là chưa. Và chắc chắn là chưa! Facebook của hẩn vẫn update đều đặn hàng ngày. Hôm nay đi tiếp khách say quá trời ơi, hôm sau đi ăn dimsum ngon quá, ôi hôm nay bị dị ứng gì mà da mẩn đỏ hết cả lên, mới cắt tóc mà tóc mới làm mình trông già quá, vân vân và vân vân. Ngày nào Bee chả update đều đặn bất cứ một điều gì xảy ra với cuộc đời của hẩn mà được hẩn thông báo lên mạng. Thế nhưng hẩn thì tuyệt đối nửa chữ cũng không thấy nói với Bee.

“Cái chuyện quái gở gì đang xảy ra vậy?” là câu hỏi Bee tự hỏi bản thân hàng ngày từ hơn một tuần nay. Ngồi giữa văn phòng, kéo newsfeed của Facebook và vô tình đọc được một status mới của vừa mới cập nhật cách đây vài phút, Bee không nhin nổi nữa, buột miệng buông ra một câu chửi thề thành tiếng.

“Bee làm sao vậy?” Tú bất ngờ quay ra hỏi.

Bee, vốn đã đang giận dữ từ nhiều ngày, giờ chỉ chực chờ bùng nổ như một ngọn núi lửa, trừng mắt quay sang nhìn Tú định nạt nộ nó, chợt bắt gặp khuôn mặt hiền lành và ánh mắt đầy vẻ chân thành của nó, tiếng nạt ra đến họng rồi lại khựng lại.

Bee chợt nhận ra khi nhìn thẳng vào mặt người khác với vẻ quan tâm, đôi mắt tròn xoe lúc nào cũng như đang cười của Tú lại có thể dịu dàng đến thế. Cái cách mà Tú nhìn Bee ngay lúc này, không những đã chặn đứng cơn thịnh nộ của Bee, mà thậm chí còn khiến cô dịu lại vài phần. Rồi lại nhận ra mình hình như đang cư xử hơi kì cục, cứ trợn trừng mắt nhìn Tú thế này, Bee thu lại ánh mắt và quay trở lại màn hình máy tính.

Sau bữa trưa, Bee trốn ra ngoài hành lang để hút thuốc. Thật buồn cười, giữa một văn phòng vài chục con người và không hề thiếu đàn ông này, Bee lại là người duy nhất hút thuốc, thành ra cái góc hành lang có cái gạt tàn đứng này trở thành sở hữu riêng của Bee. Rất hợp ý cô. Bee thích ở một mình khi hút thuốc, nó giúp cô suy nghĩ tốt hơn.

Trời hôm nay nóng quá. Cái nắng của Sài Gòn thì quá đổi chói chang. Cái thứ nắng nóng này quả thật không hề có một tí tí tèo teo giá trị vô về nào đối với cái thứ tâm trạng rối bời của Bee. Vốn đã đang kẹt với một cái kịch bản khó nhằn, cả tuần nay chưa xong, những suy nghĩ lộn xộn về S chỉ càng làm cho cái đầu của Bee thêm rối. Cô cần thêm thuốc lá. Bee châm lửa điều thuốc thứ ba.

Đúng lúc đang thả hồn lơ lửng theo làn khói thuốc, mong mỗi tìm kiếm một tia cảm hứng mỏng manh hồng nhĩ ra được cái gì hay ho, thì Bee nghe thấy tiếng kẹt cửa. Ai mà lại mò ra đây làm gì cơ chứ?

“Bee ơ?” Tiếng của Tú.

Bee ngạc nhiên quay lại, không trả lời, nhưng không tỏ thái độ phản đối việc Tú tiếp tục nói.

“Bee, em bảo này.” Tú đứng lại trong bóng râm ngay ngưỡng cửa, vẫn giữ cho mình cái vẻ mặt đầy chân thành lúc ban sáng. Không hiểu sao, kể từ khi phát hiện ra cái vẻ mặt này của Tú lúc sáng nay, thì cứ nhìn thấy cái vẻ mặt này là Bee lại thấy những cơn sóng trong lòng mình dịu lại một chút. Cái cảm giác dễ chịu bất ngờ và bất thường khiến Bee bật ra thành tiếng. “Ơi?”

Câu trả lời của Bee khiến Tú ngạc nhiên đến trố cả mắt. Bee hiểu thái độ của nó, cô vốn là tảng băng đơn độc trong văn phòng mà. Nhưng Tú cũng lấy lại thái độ bình thản rất nhanh.

“Chị biết không? Có nhiều lúc em và cả các bạn khác nữa, bọn em muốn quan tâm chị một chút. Chẳng có gì đâu, cũng không phải là hy vọng bước vào cuộc đời chị mà quây phá trong đó. Nhưng dù sao thì chúng ta cũng là đồng nghiệp từ hơn một năm nay, mỗi ngày đều gặp nhau cả tám đến mười tiếng, còn nhiều hơn cả thời gian dành cho gia đình, thậm chí, có lẽ hơn bất cứ ai khác trong cuộc đời. Chẳng phải là như thế cũng nên quan tâm nhau hơn một chút sao?” Tú nói liền một mạch, mắt vẫn nhìn Bee thẳng thắn và, đương nhiên, dịu dàng.

Bee tự nhiên vì cái ánh nhìn dịu dàng của Tú mà không biết nên phản ứng thế nào với những lời cậu bé vừa nói. Tâm trạng vốn đã đang rối bời, những lời nói vừa rồi của Tú, thường ngày chắc chắn sẽ bị Bee bỏ ra ngoài tai, hôm nay lại tìm được kẽ hở mà chui vào trong suy nghĩ của Bee, khiến cô có một chút bối rối.

Thấy Bee không tỏ thái độ phản đối, Tú lại nói tiếp một hơi. “Chị biết không, có nhiều lúc bọn em muốn quan tâm tới chị, nhưng chị giống như một cánh cửa đóng kín. Bước tới rồi, gõ cửa một hồi, không ai mở ra, lại đành phải quay lưng bỏ đi. Em hy vọng chị không đóng mình kín bưng như thế với tất cả mọi người đấy chứ?”

Bee vẫn tiếp tục im lặng. Nhưng cô cảm thấy rất rõ sự thay đổi về thái độ của bản thân. Cô không tự nhìn thấy, nhưng biết là mình đang nhìn Tú với một ánh mắt dịu dàng khác thường, khác hẳn thái độ tảng băng thường ngày của cô. Đó cũng là một trong những cách nói chuyện của Bee với người khác.

Và cậu bé dường như đủ thông minh và tinh tế để bắt được cái ánh mắt đó. Tú chợt nhoẻn miệng cười, nụ cười mà hôm nay lại trông rất đáng yêu trong mắt Bee. “Vây thì thoảng mở ra chút nhé. Nhớ đấy!” Nói rồi, cũng mặc kệ Bee thế nào, Tú quay lưng bỏ vào trong, để lại Bee vẫn đứng lại một mình hoàn toàn im lặng.

Có một điều Tú không biết, những điều cậu vừa nói với Bee, nghe thì đơn giản, nhưng giờ đang đánh ong ong như tiếng chuông chùa trong đầu Bee. “Đóng cửa, mở cửa.” “Đóng cửa, mở cửa?” Bee nhẩm đi nhẩm lại mấy chữ đó trong đầu. Phải rồi, tại sao chứ? Tại sao lại cứ phải lạnh lùng, tại sao lại cứ phải cứng nhắc như vậy? Bee cũng thích S cơ mà, đêm hôm đó Bee cũng rất vui về cơ mà. Tại sao lại cứ phải chờ S nhắn tin. Ai nhắn chả được. Thích thì mở mồm ra nói một câu được không? Thời buổi nào rồi mà cứ chờ người ta cứ phải chạy đến phá cửa mới được vậy?

Nghĩ đến đây, Bee bèn rút điện thoại ra, căn môi nghĩ, cuối cùng nhắn cho S một câu cụt lủn. “S, anh còn sống không đó?”

Năm phút.

Mười phút.

Ba mươi phút sau, tin nhắn vẫn chưa được đọc, nói gì đến chuyện S nhắn lại.

Khốn kiếp. Buổi chiều hôm đó của Bee thế là đi tong trong một cơn giận dữ mới.

* * *

Sáu rưỡi tối. Bee thở phào nhấc hai cánh tay đã mỏi rã rời ra khỏi bàn phím. Kì diệu thay, giữa cơn giận dữ của buổi chiều, Bee chợt có ý tưởng cho toàn bộ cái kịch bản cô mắc kẹt cả tuần nay. Thế là xong! Bee làm động tác phui phui hai tay như vừa hoàn thành một cuộc bế vác rất nặng nhọc.

“Báo tuyết ơi.” Facebook chat của Bee có tiếng báo tin nhắn mới. Bee mở ra. Là S. Bee chợt nín thở.

“Báo ơi, sorry

Anh hạp suốt cả buổi chiều

Thấy có tin nhắn của em mà không có lúc nào rảnh tay ra để trả lời nữa.”

Bee tìm thấy mình len lén thở phào.

“Oh, ra là anh còn sống.”

“Con báo, bớt xéo xác được không?

Ừ, mấy tuần vừa rồi anh bận khủng khiếp

Chưa từng bao giờ bận như vậy luôn.”

Xin lỗi, anh đi uống bao nhiêu rượu, ăn bao nhiêu dimsum, chơi bao nhiêu chỗ, chẳng phải chỉ mình tôi mà cả cái Facebook của anh biết. Nhưng Bee nuốt ngược những suy nghĩ đó vào trong.

“Oh, vậy thì phải mừng anh còn sống.”

“Con báo tuyết miền Bắc thật là đánh đá quá mà.

Anh bảo

Anh lại phải chạy rồi

Lúc nào đi ăn tối nhé.”

Rồi Bee chưa kịp trả lời thì đã thấy S đăng xuất ra khỏi Facebook.

Yeah, sao cũng được.

Bee tự cảm thấy mình phức tạp. Một phần, cô cảm thấy giận dữ vì sự nhạt nhẽo thấy rõ trong câu chuyện của S. Hẳn thậm chí còn không thêm nghĩ ra một cái lí do tử tế hơn cho việc không liên lạc với cô trong suốt ba tuần qua. Lí do công việc là cái thứ lí do ngu ngốc và rẻ rúng nhất một thằng đàn ông có thể sử dụng đối với một người con gái. Không có ai trên đời này là quá bận cả! Xin lỗi chứ anh không phải đang giải cứu thế giới!

Nhưng một phần, cô lại cảm thấy nhẹ nhõm, vì cuối cùng, S đã lại nói chuyện. Cái cục đá cô đeo từ ba tuần nay đã tan ra thành bột biển. Vậy là S vẫn nói chuyện. Cái ba tuần vừa rồi có là gì đi chăng nữa, thì S đã nói chuyện trở lại.

Nghĩ đến đây, Bee không nhịn được, lén mỉm cười một cái.

“Bee.” Bee giật mình bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ riêng tư vì tiếng gọi giật của Tú.

“Bee chuẩn bị về chưa? Có hẹn ăn tối chưa?”

Bee im lặng nghĩ ngợi. Nên? Không nên? Cuối cùng cô quyết định là nên. Bee lắc đầu.

“Bee đi ăn tối với bọn em không?”

“Ăn gì?” Hai tiếng đơn giản vừa thoát ra khỏi miệng Bee mà có cảm tưởng như là tiếng sấm giữa văn phòng. Tất thấy các bạn trẻ đều ngẩng lên hoặc quay đầu lại nhìn Bee với đôi mắt tròn tròn như nhìn sinh vật lạ. Bee còn cảm thấy như toàn bộ không khí trong văn phòng như ngưng đọng và tất cả mọi người đều nín thở.

Tú mỉm cười toe toét. “Chị thích ăn gì? Hôm nay chiều chị.”

“Cơm tấm bãi rác quận 4 nhé? Chị nghiện cơm tấm ở đó.”

“Oh, chị cũng biết chỗ đó cơ hả? Ghê thật! Okay. Đi liền nha?” Tú vừa nói, vừa đứng lên dọn dẹp đồ đạc.

Bee cảm thấy như cả văn phòng vừa thở hắt ra, mà vẫn im phăng phắc, như thể đang chứng kiến một nghi lễ kì lạ nhất trần đời vậy.

Bee tự nhiên thấy vui vui.

* * *

“Con lạy mẹ Châu! Con xin mẹ!”

Bee vừa bước vào văn phòng là đã nghe thấy tiếng thằng Tú. “Vụ gì đấy?”

Tú quay ra nhìn Bee, mặt làm ra vẻ thiếu não. “Chị ơi, chị khuyên con Châu giúp em một câu với. Nó nhất định đòi em đưa nó đi may một bộ đồ màu đỏ để mặc Noel. Con này điên rồi!”

Bee phì cười. “Ơ, kệ nó chứ, nó muốn mặc gì là việc của nó, sao mà phải can thiệp!”

Tiếng con Châu the thé chen ngang. “Đúng rồi. Thấy chưa, thấy Bee nói chưa. Kệ tao! Xã hội tự do, mà bớt quá đáng nha!”

“Ơ cái chị này. Chị nhìn nó xem. Nó như cái xe lu như thế này mà mặc nguyên một cây đỏ trông sẽ ra cái giống gì? Trời ơi là trời cả năm mà phá hoại đôi mắt của bọn tao với cái thứ thời trang Cái Bang của mà còn chưa đủ hả?”

Con Châu còn đang định gân cổ lên cãi thì có tiếng con Bưởi từ ngoài cửa. “Ồi xời có gì đâu. Bự như con Châu mà muốn mặc cả cây đỏ chứ gì? Châu Châu ơi tao bảo, mà mặc công đi may đồ làm gì, ra ngoài kia mua cái bộ đồ ông già Noel bán sẵn ý, chuẩn size mà luôn mà tha hồ đỏ nhé!”

Con Bưởi chưa nói xong thì thằng Tú đã lăn ra đất cười như phải gió. Bee không nhịn được cũng bật cười thành tiếng. Con Châu là nạn nhân mà cuối cùng không nhịn được cũng phải cười

ha hả.

Cười dứt cơn, thằng Tú quay qua nói với con Châu. “Chêu ơi, tao thay mặt toàn thể giới bê-đê Sài thành tuyên bố, nếu Chêu Chêu mặc cả cây đồ đi chơi Noel, bê-đê không chơi với Chêu nữa đâu! Tao cũng không chơi với Chêu nữa. Tù Chêu đấy!”

Con Châu nghe thấy thế lập tức lao ra bám vào tay thằng Tú. “Không, Tú phải chơi với Chêu cơ!”

“Thế Chêu có nghe lời Tú không nào?” Thằng Tú làm mặt nghiêm nghị.

“Chêu nghe. Tú không được nghỉ chơi với Chêu nghe chưa?” Con Chêu vừa nói dài giọng, vừa lay lay tay thằng Tú ra vẻ oan ức lắm.

“Hai con đũa điên xin hãy bớt diễn cải lương!” Con Bưởi nhăn nhó. “Bớt làm tao mắc ói được không?”

Bee cũng bật cười thầm trước màn diễn trò của hai đứa nhỏ.

Tất cả đều là nhờ công của Tú. Sau một bữa ăn tối với nó, hai chị em đúng là đã thoải mái nói chuyện với nhau hơn hẳn, rồi từ đó giờ là nó ra sức lôi kéo Bee vào những câu chuyện của cả lũ trong văn phòng. Lúc đầu Bee còn ngượng ngịu, mà mọi người cũng ngượng ngịu. Nhưng dù gì cũng là một lũ biên tập với nhau, gì chứ nghĩ ra mấy trò chơi chữ chọc nhau, chửi nhau, nói xéo nhau, đùa nào chả khoái. Được mấy hôm thì Bee có khi còn lăm mồm hơn cả lũ chúng nó. Đời sống văn phòng của Bee từ đó cũng đã được cải thiện đáng kể, không còn cảnh lăm lủ đến đi một mình, lạnh lùng như một tảng băng nữa.

Thật ra, mọi người trong văn phòng thì nghĩ vậy, nhưng chỉ có mình Bee biết, không phải chỉ có một mình công lao của Tú trong sự thay đổi của Bee đâu. Sau bữa chat với S, S đã giữ đúng hẹn, và hai người đã đi ăn tối với nhau thêm hai lần nữa. Nhưng cả hai lần này, Bee đều chủ động đảm bảo không có phần tiếp theo như lần trước, mà chỉ chấm dứt sau phần ăn tối mà thôi. S cũng hoàn toàn ngoan ngoãn phục tùng trước sắp xếp của Bee, và không ai trong số hai bọn họ một lần nhắc tới câu chuyện đêm hôm trước nữa. Đến mức có cảm giác như nó chưa từng xảy ra. Khiến cho Bee rất vui. Lấp lánh đâu đó trong cô là một hy vọng, giữa cô và S vẫn sẽ có một cơ hội.

“Tú!” Bee vừa viết xong một cái kịch bản, quay qua gọi Tú đúng lúc nó đang ngáp dờ.

“Ơ... ơiii?” Tú vừa ngáp vừa trả lời Bee.

“Chị cần em giúp.”

“Gì? Nói.”

“Chị muốn đi mua quà Giáng Sinh. Đi với chị.” Bee nói thì thầm như sợ ai nghe thấy.

“Hả??? Chị kêu chị ghét Giáng Sinh cơ mà?” Bee phải giơ tay làm dấu nói nhỏ thôi.

“Chứ em nghĩ trên đời này có người nào lại ghét Giáng Sinh thật hả?” Bee vẫn thì thầm.

“Há há há.” Thằng Tú cười ồm cả văn phòng lên. “Hóa ra là mẹ giả vờ làm cool girl, thật ra cũng là nguyên một con bánh bèo!”

“Mày tin tao tát cho mày mặt lặt từ đằng trước ra đằng sau ngay bây giờ không?”

“Bớt dữ. Làm được hãy nói nha mẹ.”

A thằng này bây giờ nhờn ghê. Nhưng thôi đi nhờ vả người ta nên Bee đành xuống nước. “Đi, đang sale.”

“Ờ ha.” Thằng Tú vừa nghe đến chữ sale là mắt sáng như đèn ô tô. “Liền luôn đi.”

Mười lăm phút sau hai chị em đã đang tung tăng ở Parkson. Thằng Tú rất dịu dàng khoác lấy tay Bee. Được cái nó trông cũng cao to, nếu không nhí nhánh như lúc đùa nghịch ở văn phòng

thì coi cũng manly ra phết, thành ra trông hai chị em cũng ra dáng một đôi trai gái dắt nhau đi mua sắm. Giá mà người đang khoác tay Bee là S nhĩ, Bee trộm nghĩ.

“Chị muốn mua gì, mua quà cho ai? Rủ em đi chắc là vì muốn chọn quà cho giai hả?” Thằng Tú chột lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ phản phúc Bee vừa chột nảy ra trong đầu.

“Giai gì? Giai nào! Tao mà có giai đã may!” Bee lấp liếm.

“Thôi đi Bee. Vải thừa đừng che mắt thánh Tú chứ! Đừng bảo tôi là một tảng băng to đừng như chị mà tự nhiên dạo này lại mềm nhũn ra thành nguyên một con bánh bèo mà không có tác động của giai nào! Bớt điều ngoa!”

Bee tròn tròn mắt nhìn thằng Tú. Ô hay cái thằng này lúc nào cũng tung tung như cái thăng ngốc mà hóa ra...

Tú bật cười. “Thôi, được rồi. Biết rồi. Khởi trình bày. Nào, thế giai của chị như thế nào nào để tôi chọn cho.”

Bee bị Tú bắt thóp, tự nhiên lúng túng ngượng nghịu như một em bé teen girl, nhìn nó cười bên lên.

“Để xem nào.” Thằng Tú lại tự biên tự diễn. “Giai mà lọt vào được mắt của loại bà chằn như chị thì chắc cũng không tầm thường. Mua cho hần chai nước hoa Bang! của Marc Jacobs nhé.”

“Tại sao?” Bee tuy cũng có biết chút ít về nước hoa nam nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của một thằng con trai.

“Thật ra,” Tú cười tủm tỉm. “Nếu em có người yêu, em cũng sẽ mua cho nó mùi đó. Em sẽ thích người yêu em có mùi như thế. Em thích cái mùi tiêu cay cay, nồng nồng của Bang!, vừa mạnh mẽ, vừa rất sexy, mà lại có chút gì đó bí ẩn.”

Oh, nghe hợp lí đó! Bee nghĩ thầm. Thế là nhờ sự giúp đỡ của Tú, Bee đã chọn được một món quà rất ưng ý trong vòng có ba nốt nhạc. “Gì nữa nào?” Tú hỏi trong lúc Bee vẫn còn đang hít hà miếng giấy thử mùi nước hoa thơm mùi Bang!.

“Chị muốn mua quà cho mọi người trong văn phòng nữa.”

“Oh.”

“Sao?”

Tú nhìn Bee cười. “Chị đáng yêu quá chứ sao.”

“Ừa chứ tao đáng ghét hồi nào?”

“Hồi nào tự bà biết! Nào thế muốn mua gì?” Tú ngay lập tức lại quay trở về với cái vẻ ngúng nguẩy thường trực.

Bee bật cười. Tự nhiên cô nghĩ, sao bao nhiêu năm nay mình lại có thể sống thiếu một người bạn đáng yêu như thế này được nhĩ? Bê-ê muôn năm!

“Chị muốn mua cái gì mà vừa xinh xắn, đáng yêu, thể hiện là chị quan tâm đến mọi người, nhưng lại phải rẻ thôi! Tao hết tiền rồi!”

“Sao mẹ mua nước hoa cho giai thì thấy mẹ không thèm nhìn cả giá luôn cơ mà! Đồ đại giai! Đồ mất nết!”

“Chứ tao không đại giai không lẽ tao đại mày?”

“Ờ, xin lỗi. Tôi thách chị tìm được thằng giai nào đáng yêu hơn tôi nhé!”

“Thôi được rồi. Nhanh lên còn về làm.”

“Ừ. Thế hay mua son dưỡng môi đi. Mỗi người một thỏi. Mỗi đứa một màu. Xinh, hữu dụng mà lại rẻ.”

“Oh. Hay! Thế mà chị không nghĩ ra nhỉ!”

“Bà mà nghĩ ra được thì loại tôi sống là thừa đấy!” Thăng Tú đang ngúng nguẩy lườm nguýt Bee, chợt đổi giọng nhanh cực. “Mà thế Bee tặng Tú cái gì đấy? Đừng bảo là giống mọi người đấy nhé!”

“À, riêng Tú thì Bee đã thừa riêng rồi nhé.” Bee cười thành thật, mặc dù trong đầu nháy số điên đảo. “Ừ nhỉ, thôi chết rồi, tặng Tú cái gì bây giờ???”

“Thế được rồi.” Tú tin ngay lời Bee, vui vẻ kéo tay cô vào cửa hiệu The Body Shop chọn son dưỡng môi.

Trong lúc hai chị em đang đứng thanh toán tiền cho cả lô xích xông quà vừa mua, Tú khều khều tay Bee. Bee quay ra thì thấy Tú đã quay trở lại cái dáng vẻ và khuôn mặt dịu dàng mà cô rất ưa thích. “Bee, em bảo này.”

“Ơi?”

“Làm gì thì làm, để dành cho em ít tiền nhé.”

“Có vụ gì?”

“À, bọn em đang rủ nhau đi kêu gọi mọi người quyên góp để làm từ thiện. Bọn em định đêm Noel năm nay sẽ đi mua quà tặng cho những người già lang thang cơ nhỡ ở Sài Gòn đấy.”

“Ôi, thế thì chị tham gia liền. Như thế nào bảo chị với nhé. Chị đi với.”

“Ok Bee.” Tú nhoẻn miệng cười. Vẫn là nụ cười dịu dàng và ngọt ngào thường ngày của Tú, nhưng hôm nay Bee mới để ý, trong ánh mắt của Tú lúc cười lại dường như ẩn chứa một vẻ xót xa được giấu rất kĩ. Khiến Bee tò mò.

* * *

Nếu mưa rơi vào đêm Giáng Sinh 191 Tối Hai mươi ba tháng Mười hai, văn phòng nơi Bee làm việc rộn ràng bất thường. Tám giờ tối mà cả văn phòng có mặt đông đủ. Tú quyết định là chuyển đi ra ngoài làm từ thiện này nên đi vào tối Hai mươi ba, vì tối Hai mươi tư sẽ đông người đi chơi lắm, chỉ sợ tắc đường khắp nơi, muốn giúp người cũng không nổi.

Lúc này thì cả lũ đang tất bật sắp xếp quà bánh vào từng túi riêng. Bee chậm tay lại, nhìn quanh, thấy ai cũng đang rất vui vẻ nhưng lại đều mang một vẻ mặt nghiêm túc khác thường, thậm chí vắng hẳn tiếng đùa giỡn vốn đã là đặc tính của cái văn phòng này. Cô tự nhiên thấy dâng lên trong lòng một nỗi xúc động. Sinh ra và lớn lên ở Hà Nội bao năm nay, Bee chưa từng được tham gia vào một hoạt động cộng đồng nào giống như thế này. Ngày xưa thấy bà nội mình cũng hay đi làm từ thiện cùng với các cô các bác trong phường, chẳng hiểu sao Bee luôn có ấn tượng là mấy công việc thiện nguyện này là đặc quyền của các bà các cô nội trợ rảnh rang. Chẳng ngờ, vào đến Sài Gòn, Bee mới biết, đi làm từ thiện là một việc làm rất thường xuyên của không ít các bạn trẻ nơi đây, kể cả những người không rảnh rỗi chút nào. Thì như cái văn phòng Bee hôm nay đây này, cả lũ làm việc đến gần bảy giờ tối chưa đứng lên, nháo nhào gọi được mấy tô hủ tiếu về văn phòng để ăn tối, rồi giờ lại tất bật chuẩn bị cho cả một đêm ra ngoài giúp người mà chưa thấy ai phàn nàn một câu. Có đứa còn rủ cả bạn trai, bạn gái qua đi cùng. Khung cảnh quả thật là vô cùng ấm áp và đẹp đẽ.

“Mọi người xong hết chưa?” Tú vừa buộc dây cho cái túi quà cuối cùng của mình, vừa quay qua hỏi. Trong các trò đùa giỡn hằng ngày, Tú cũng làm đầu trò, mà trong cái công việc nghiêm túc hôm nay, nó cũng lãnh đạo luôn.

Khi đã chuẩn bị xong xuôi, mọi người được chia thành từng nhóm. Mỗi nhóm lại phụ trách những khu vực khác nhau. Chẳng hạn như nhóm đi quận 4 thì phụ trách thêm quận 7 và 8. Nhóm quận 1 thì đi thêm quận 3. Một nhóm khác đi quận 5 và quận 6. Riêng nhóm của Tú và Bee thì đi qua quận Bình Thạnh và Phú Nhuận. Vì theo Tú thì khu vực này nhiều người già neo đơn lang thang ngoài đường phố lắm. Chia nhau một hồi, mỗi nhóm phụ trách hơn ba mươi

phần quà, và chịu trách nhiệm phải phát được hết trước mười hai giờ đêm. Đúng mười hai giờ, cả hội sẽ gặp lại nhau trong quận 1 để tổng kết.

Sài Gòn những ngày này cũng thật lạ. Bước vào những tuần cuối cùng của năm, ban ngày thì nắng ngọt lịm chứ không còn gắt gỏng, nhứt nhối như đợt tháng Chín, tháng Mười, mà tối nào trời cũng thổi gió lạnh co ro. Người Sài Gòn là thích cái trời này lắm, người lớn cũng như trẻ con, hớn hờ mang các thể loại đồ lạnh ra ăn diện xúng xính. Có người còn làm lố, mặc lớp trong lớp ngoài, quần trên quần dưới, làm như thể đang ở giữa một cơn gió mùa miền Bắc không bằng. Ôi nhưng đây là Bee nghĩ thế thôi, chứ ngay lúc này, trong khi đang ngồi sau xe Tú chạy ra đến khu Bình Thạnh là cái khu đường thì rộng mà lại ít cây, Bee mới thấy hóa ra gió Sài Gòn buổi đêm đúng là có thể lạnh thật. Cô phải lấy một cái khăn ra quấn cổ, cũng không quên với tay lên đằng trước khẹp hai vạt áo lại cho Tú rồi nhân tiện ôm chặt nó luôn cho cả hai đứa đỡ lạnh. Thằng bé ăn mặc rõ phong phanh mà sao chẳng thấy kêu một câu.

Trong buổi tối hôm nay, Bee đã được gặp một cụ ông hàng đêm nằm ngủ ở bến xe buýt, cả gia tài chỉ còn lại chiếc xe đạp ông khóa vào cái ghế bằng sắt ông nằm. Bee cũng gặp một chị trung niên mặc mỗi chiếc áo vải mỏng phong phanh đi nhặt rác suốt đêm để nuôi ba đứa con nhỏ ở nhà. Ở đâu đó gần Bến xe Miền Đông có hai ông bà cụ nằm ngủ ngoài vỉa hè trên một chiếc giường xếp vì đã không còn nhà để ở. Với ai, Tú cũng ân cần trao quà, còn nán lại vài phút để nghe chuyện của mỗi người. Hai người bạn đi cùng khẽ nhắc là nếu với ai cũng nán lại như vậy thì chẳng kịp phát hết quà trước mười hai giờ đêm mất, Tú chỉ cười nói, “Người ta có quý, người ta mới níu lại để kể chuyện đó mà.”

Lúc trao quà cho bà cụ ngồi ăn xin không có cả một đôi dép nhựa để đi trên cầu Bình Triệu, Bee thấy Tú quay lưng đi và đưa tay quét nhanh qua mặt. Lúc ngồi lại lên xe, Bee hỏi nhỏ, “Tú ơi, khóc nè à?” nhưng Tú chỉ im lặng.

Đúng như lời Tú nói, khu vực Bình Thạnh quả là có rất nhiều những người già lang thang cần giúp đỡ. Thế nên, mặc dù tốc độ phát quà của cả nhóm khá chậm, nhưng lại gặp được rất nhiều người liên tục, cuối cùng chưa đến mười hai giờ cả nhóm đã quay lại tới quận 1, và là nhóm đầu tiên hoàn thành công việc. Tú dựng xe trước Nhà Hát Thành Phố, châm hai điếu thuốc và đưa cho Bee một điếu.

“Chị biết không?” Tú rút thuốc, im lặng một hồi, rồi bắt chuyện với Bee, mắt nhìn ra phía đằng xa. Bee biết là Tú đang muốn kể chuyện, nên chỉ im lặng lắng nghe.

“Em lớn lên với bà ngoại. Ba mẹ em bỏ nhau từ sớm, mẹ đi nước ngoài, bỏ em lại cho bà ngoại. Mẹ là con út, nên lúc đó ngoại già lắm rồi, nhưng ngoại thương em lắm. Đến giờ em vẫn nhớ từng đường nét cái dáng khắc khổ của ngoại, mỗi ngày lại nấu cơm cho em, tắm cho em. Năm em mười ba tuổi, ngoại đổ bệnh rồi mất. Lúc đó mẹ mới về đón em sang sống với mẹ.” Tú ngừng lại để hít một hơi thuốc.

“Em nhớ có lần bác em sang nói chuyện với ngoại, có trách mẹ em là bất hiếu. Ngoại bảo, con cái là mình đẻ ra, bản thân nó không được lựa chọn việc ra đời, mà cũng phải gánh lấy một kiếp sống. Mình thương nó không hết thì thôi, sao còn trách cứ. Ngoại em không giàu, nhưng từ bé đã đưa em đi theo giúp đỡ những người già khó khăn. Ngoại bảo, những người về già mà còn vất vả, chỉ có thể trách mình bạc phận. Nhưng vì thế họ tội nghiệp, bởi vì họ không còn cơ hội để thay đổi số phận của mình nữa rồi.”

“Chị có tin vào phép màu của đêm Noel không?” Tú đổi hướng câu chuyện.

“Chị đã từng.” Tú đột nhiên hỏi đúng vào nỗi trăn trở của Bee, khiến cô trầm ngâm. “Chị luôn rất thích Noel, vì cảm thấy nó rất là kì diệu. Nhưng vì mãi mãi chẳng tìm thấy cái phép màu đó, nên lại cảm thấy việc mình cứ tin vào nó, thì cứ trẻ con và ngốc nghếch thế nào ấy.”

Tú bật cười giòn tan. “Thế thì chị mới là ngốc thật đấy! Ngày xưa, ngoại dạy em là, phép màu của đêm Noel chính là, nếu như không có phép màu nào xảy ra với mình, thì cũng đừng bao giờ quên rằng, mình hoàn toàn có thể trở thành phép màu của một người khác, và mình cũng chính là người có năng lực khiến cho một phép màu xảy ra.”

Câu nói ấy khiến Bee bần thần hết cả người. Ừ nhỉ... Sao bao nhiêu năm nay mà Bee lại không nghĩ ra điều đó nhỉ! Tại sao lại cứ quá trông chờ vào việc một phép màu của một người khác mang lại cho mình, mà lại không phải là chính mình mang lại cho một người khác? Tại sao lại cứ bị động, cứ ỉ lại, cứ lười biếng, cứ tự ti như vậy?

“Như việc mình làm tối nay thôi, đối với rất nhiều người đã nhận quà, chúng ta rất có thể đã làm một phép màu nho nhỏ đó chứ.” Tú mỉm cười nhìn Bee.

Câu nói khiến Bee muốn bật khóc.

* * *

Tối Hai mươi tư tháng Mười hai, Bee nhốt mình ở nhà. Giáng Sinh năm nay như thế là đủ rồi. Sau một buổi tối, mà với Bee, có lẽ là có ý nghĩa nhất từ trước đến giờ trong cuộc đời mình, Bee cảm thấy Noel năm nay của mình như vậy là đã đủ ấm áp, đủ ngọt ngào, đủ sâu sắc. Noel năm nay của cô, theo như lời của Tú, thế là cũng có cả phép màu rồi. Đủ hết rồi. Cô không muốn làm thêm bất cứ một việc gì nữa, chỉ e là làm thêm việc gì mà không được như ý, lại đánh mất cái tâm trạng bình an mà Bee đang có. Thế nên, kể cả đi chơi, ra ngoài, Bee cũng không muốn làm nữa.

Tú nhắn tin. “Bee ơi, đi chơi với em và tụi bạn không?”

Bee liếc mắt nhìn gói quà ở trong có chai nước hoa để trên giá sách, trong lòng biết thừa mình còn muốn làm gì, nhưng lại trả lời dứt khoát. “Không. Chị bận rồi.”

Một lúc sau, Tú lại nhắn tin. “Chị thì bận cái gì được cơ chứ?”

Bee chả biết nên trả lời thế nào. “Bận... làm thơ. Kệ tao!”

Tú nhắn lại. “Con điên. Bớt điên giùm. Lát tôi qua đón.”

Bee không nhắn lại. Vậy mà tầm mười một giờ đêm, Tú qua thật. Bee gạ gẫm. “Nhà tao có rượu vang ngon cực, vào đây nhâm nhi với chị một lát rồi đi chơi với bạn đi. Chị không đi đâu.” Tú cũng ừ.

Thế là hai chị em ngồi nhâm nhi rượu vang đỏ trên ban công nhà Bee. Gió mát, rượu cay, có thêm ngọt ngào của cái bánh cupcake vị Red Velvet Bee mua hồi chiều cho đủ truyền thống, Bee lại thấy Noel của mình có thêm phần dịu dàng.

Bee không ngờ là Bee bị Tú cho vào tròng. Uống được hai ly rượu là Bee bắt đầu đổi tính, nói cười luyên thuyên cả, thế là Tú lại gạ gẫm nhẹ thêm một câu, Bee bèn thay đồ đẹp chịu đi club với nó liền.

“TAO BIẾT NGAY MÀ!” Bee hét lên vào tai Tú, phần vì Bee giận quá cũng muốn hét lên thật to cho hả giận, mà phần vì nhạc trong club cũng quá to đi, nói bình thường sẽ chẳng thể nghe thấy.

“LÀM SAO?” Tú cũng hét lại mà có phần ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Kia kìa,” Bee vừa nói, vừa chỉ tay vào một góc. Ở đó có người quen của Bee, là S. Có hai cánh tay đang đu vào cổ S, là của một cô gái Bee không quen biết.

Tú hiểu chuyện rất nhanh. “Anh chàng Bang! của chị đấy à?”

“Ừ.” Bee nói mà lúng búng trong miệng. Tâm trạng không biết đã tuột dốc đi tận đâu.

“Để tôi.” Tú rướn người, định đi về phía S.

“Đừng.” Bee hốt hoảng giật tay Tú lại. Nhưng không kịp nữa rồi. Từ đằng này, Bee thấy Tú chào hỏi S rất thân thiện và vui vẻ, rồi chỉ tay về phía Bee. Và anh nhìn thấy cô. Gần như ngay lập tức, S thay đổi hoàn toàn thái độ. Từ vẻ mặt bình thản, anh nở một nụ cười rất tươi và tiến về phía Bee.

“Hey.” Anh chào cô.

“Hey. Giáng Sinh vui vẻ.” Bee gượng cười đáp lại, trong đầu vẫn lớn vồn hình ảnh đôi cánh tay lạ lẫm vòng qua cổ anh.

S không đáp lại ngay, mà đưa tay kéo Bee vào lòng mình, rồi mới thì thầm vào tai cô, “Giáng Sinh vui vẻ.”

Bee bủn rủn. Cô quả thật là vô phương chống cự trước sức quyến rũ của S. Cô bắt đầu thả lỏng mình trong vòng tay của S, và đứng đưa thân mình nhảy theo điệu nhạc cùng với anh.

Kể từ đó trong suốt buổi đêm, cứ năm phút một lần, S lại quay lại với Bee, chỉ để nhảy nhót, và ôm nhau. Và hôn nhau nữa. Trước mặt toàn bộ bạn bè của anh ở đằng kia, kể cả người con gái lạ mặt. Và trước mặt Tú.

Còn Bee, ôi, Bee đã bay mất từ lâu rồi. Thân xác cô thì vẫn ở đây, nhưng tâm hồn thì đã lên tận chín tầng mây từ bao giờ, ngay khi S đặt lên môi cô nụ hôn đầu tiên của buổi tối. Trời ơi, đây chẳng phải là đêm Noel trong mơ của cô hay sao. Và tất cả những gì S đang làm, chẳng phải là cái thứ phép màu cô vẫn hằng ao ước hay sao!

Ngay lúc đó, Bee đã cảm thấy mình chưa từng bao giờ hạnh phúc đến thế này.

Thấy chưa, đêm Noel chắc chắn là chứa trong mình những điều kì diệu!

S lại buông tay khỏi Bee để trở về với bạn bè. Tú xáp lại gần. “Sao, giờ chị còn muốn chửi mắng tôi vì đã lôi chị đi chơi không?”

Bee mỉm cười bẽn lẽn nhìn Tú, mồm mấp má, “Cảm ơn.”

Tú nhoẻn miệng cười, ghé vào thơm lên má Bee, thì thầm mấy tiếng, “Chúc Giáng Sinh vui vẻ nhé.”

Bee bỗng giật mình. Lý trí của cô vừa kịp quay trở lại trong khoảnh khắc và đã ngay lập tức thắc mắc. “Ừa, nếu như vậy, thì là S, hay là Tú, mới chính là phép lạ đã xảy ra trong đêm Giáng Sinh này đối với mình nhỉ?”

Nhưng Bee chưa kịp tìm thấy câu trả lời thì S đã quay lại, vòng tay qua ôm cô và đuổi luôn lí trí của cô đi chỗ khác chơi. Anh ghé vào tai cô thì thầm. “Con báo tuyết miền Bắc kia, đã chán chạy hoang trên núi chưa?”

Bee ngạc nhiên nhìn S.

Anh mỉm cười, cái nụ cười ngọt tới muốn sâu răng. “Có thể nào, cho người miền Nam này... thử thuần hóa con báo hoang đã được không?”

Bee nghe có tiếng bom nổ trong đầu mình. Đánh bùm một cái. Thật sao? Thực sự là đêm Noel này có thể tuyệt vời hơn cả thế này nữa được sao? Có thật là S đang tỏ tình với cô không vậy? Bee, một cách thành thực, bị sốc tới mức không nói nên lời nữa. Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn S. Anh cũng chỉ im lặng nhìn cô.

Mãi một lúc sau, Bee mới lấy lại được phần nào bình tĩnh, ghé vào tai S nói được một câu, “Để xem anh làm thế nào!”

Phần còn lại của đêm hôm đó đối với Bee là một bản nhạc dài không dứt, một bộ phim mà tất cả mọi hình ảnh của nó đều nhòe nhoẹt hết cả, chỉ còn mỗi hình hài của S là rõ nét mà thôi. Sau khi chia tay S và ra về cùng với Tú, kèm theo lời hẹn là sẽ sớm gặp lại, Bee nhảy múa hát hò tung bừng ngoài đường phố, mà theo lời kể lại của Tú ngày hôm sau là “Như một con điên”. Kệ chứ, điên thì sao, đâu phải là ngày nào người ta cũng có thể có được đêm Noel ngọt ngào nhất trong cuộc đời đâu!

Đêm hôm trước về muộn, nên đến tận gần trưa hôm sau Bee mới thức dậy. Và việc đầu tiên

cô làm là cầm điện thoại lên, bởi vì điều đầu tiên cô muốn làm là nhắn tin cho S.

“Merry Christmas!” Bee soạn cái tin nhắn đơn giản và bấm nút gửi đi.

Năm phút sau, cô thấy thông báo hiện ra tin nhắn đã được đọc. Nhưng sau năm phút nữa cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời.

Một ngày sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

Một tuần sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

Một tháng sau vẫn không có tin nhắn trả lời.

* * *

“Tại sao? Chị chỉ muốn biết tại sao thôi? Tại sao lại có thể mang tình cảm, và cả một đêm Noel của người ta ra để đùa bỡn như vậy?” Tròn một tháng sau, và Bee đang nức nở với Tú trong lúc hai đứa đứng hút thuốc ngoài hành lang.

“Rất đơn giản, vì hắn muốn đùa bỡn. Mà đã là thích chơi trò chơi, thì cái gì người ta chả có thể mang ra chơi được.”

“Nhưng tại sao? Hắn đã có cơ hội để mang tao ra làm trò cười suốt cả một tháng trước đó. Tại sao lại phải là đêm Noel?”

“Oh khác chứ. Nếu hắn chỉ đơn giản là đùa giỡn tình cảm của chị, thì có lâu cũng chỉ vài tháng là chị quên đi.” Tú dừng lại để rút một hơi thuốc, càng khiến Bee thêm hồi hộp trước lí luận của cậu. “Nhưng nếu hắn làm vậy vào đêm Noel, thì chính là vì muốn ăn cắp mất đêm Noel của chị, trọn đời. Giờ thì kể cả chị có vượt qua hay quên đi tình cảm với hắn, chắc chắn là mỗi năm, vào đúng đêm Noel, chị sẽ lại nhớ lại cái đêm Noel năm đó với hắn. Chị sẽ nhớ nó, mãi mãi.”

“Trời ơiiiiiii. Tại sao lại làm như vậy với tôi?” Bee rên lên, trong giọng có nỗi xót xa thực sự. Cứ tưởng tượng ra cái viễn cảnh, đêm Noel thiêng liêng của mình như vậy là đã bị phá hỏng mãi mãi, Bee lại càng thêm cảm phần cái trò chơi độc ác của S.

“Thôi quên nó đi.” Tú nói giọng cảm khái, choàng một tay qua vai Bee. “Bây giờ chị có thương em thì chị chuẩn bị tinh thần đi quây quần tiền cho đợt từ thiện Tết Âm lịch đi này. Lần này còn phải làm sớm hơn để về nhà nghỉ Tết đó.”

Bee ngược lên nhìn Tú. Dưới ánh nắng, đôi mắt Tú lấp lánh ánh cười đầy ấm áp và dịu dàng. Nó nhắc cô nhớ lại nụ cười móm mém của bà cụ ngồi ăn xin bên cầu, hay của ông già ngủ ở bến xe buýt lúc nhận được món quà từ tay Tú. Nó nhắc cô nhớ lại về cái gọi là phép màu. Tự nhiên Bee nghĩ ra, giờ thì cô đã có thể khẳng định, phép màu mùa Noel năm nay của cô không phải là S, mà chính là Tú. Bee rướn người lên thơm vào má Tú một cái.

“Chị nghĩ rồi em ạ. Giai mú chỉ là nhất thời, bê-đê mới là vĩnh cửu. Cảm ơn em yêu của chị.”

Tú phá lên cười. “Giờ thì đã hiểu rồi hả? Em đã bảo chị rồi mà không tin, bê-đê chính là đáng cứu thế của bánh bèo vô dụng mà.”

Ừ, Bee nghĩ thầm, bởi vì cuối cùng, Giáng Sinh cũng đâu phải là mùa yêu đương, mà là mùa của yêu thương và hạnh phúc cơ mà. Thế mà bao nhiêu năm nay, chỉ vì cái bộ phim While You Were Sleeping mà cô đã mãi mê mơ một giấc mơ thật là sai bét về mùa Giáng Sinh, để rồi vô tình bỏ lỡ biết bao nhiêu điều ngọt ngào mỗi ngày cô đều nhận được.

“Mà này, thế chai nước hoa thì làm thế nào?” Tú chợt hỏi.

Bee cười. “Chị đã gửi tặng cho hắn rồi.”

“Oh, tại sao?”

“Thì từ giờ trở đi, kể cả hắn không có tình cảm với chị thật lòng, cũng không thể tránh được việc nhớ đến chị mỗi khi xịt lên người mùi nước hoa đó, chứ sao nữa.”

“Oh, vậy ra là chị đã tính đến điều đó từ lúc mua chai nước hoa?”

Bee gật đầu.

“Chị cũng ít có ác đó nha! Cũng đâu có kém gì hấn đâu! Học ở đâu ra vậy?”

“Thì bài Perfume của Britney Spears đó!” Bee nói rồi phá lên cười. Tú cũng phá lên cười.

Nắng ban ngày của Sài Gòn vẫn chói chang và nóng nực. Gió ban đêm của Sài Gòn thì vẫn mát mẻ vô cùng. Còn những con người cô đơn ở Sài Gòn thì phải ráng mà tìm thấy nhau, để được cười, và được sưởi ấm.

Bởi vì tuyết không rơi trong đêm Noel

Đặt chân xuống tới sân bay Heathrow, Nick mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Thế là một chuyến đi công tác vô cùng đen đủi và căng thẳng cuối cùng cũng đã kết thúc. Nghĩ lại cái chuyến đi ba ngày vừa rồi mà Nick còn thấy rùng mình. Chỉ là chuyến bay ngắn ngủn sang gặp khách hàng ở Berlin, mà nào thì chuyến bay bị delay, rồi hành lý ký gửi của Nick bị thất lạc, rồi thì bị tắc đường trên đường về Berlin, suýt chút nữa thì Nick đã không thể ký cái hợp đồng này chỉ vì đến muộn ba tiếng. Cũng may mà nhờ cái miệng dẻo như kẹo kéo của Nick, khách hàng mới lại chịu sắp xếp một buổi họp mới, và cuối cùng anh cũng ký được hợp đồng. Vậy mà trên đường quay ngược trở lại London, xe taxi chở anh gặp tai nạn. Tuy anh không bị làm sao, nhưng thế là lại bị trễ máy bay, cuối cùng lang thang ở sân bay gần một ngày trời mới lên được máy bay để trở về.

Đang kéo vali ra ngoài sảnh thì Nick nghe thấy tiếng nhạc Giáng Sinh vang lên, khiến anh thở dài. Tất cả cũng chỉ vì cái mùa lễ quý quái này mà chuyến đi của anh mới vất vả như vậy. Mùa nghỉ lễ cuối năm lúc nào cũng khiến cho mọi thứ giao thông đảo lộn, hàng không thì quá tải, và tất cả mọi người chuyển động với một chu kỳ rối loạn.

Cũng mất gần gấp đôi thời gian so với ngày thường Nick mới bắt được taxi. Ngồi trên xe, nhìn đồng hồ, mới hai giờ chiều. Nick quyết định rẽ qua văn phòng trước khi về nhà. Dù gì thì anh cũng đã bị về muộn một ngày so với dự định, giờ nếu không chịu khó làm nốt chút việc thì cuối tuần này lại bù đầu thôi. Làm agency quảng cáo, mùa này chính là mùa vất vả đến thương tâm nhất, việc cứ ngập lên đến tận mũi. Nhưng Nick yêu thích công việc này, và vì thế anh không bao giờ có ý định cảm rằm, hay thậm chí chỉ là thờ dài, về nó. Lựa chọn là của mình, có kêu ca cũng đâu có ai thương đâu cơ chứ, Nick luôn nghĩ như vậy.

Welcome home! Nick vừa bước chân vào cửa tòa nhà của văn phòng đã nghe thấy tiếng Kat, cô bé tiếp tân đáng yêu. Nick mỉm cười với Kat, Thank you!

Văn phòng của công ty Nick đang làm việc thật ra là một ngôi nhà ba tầng nằm ngay trong khu Covent Garden, giữa trung tâm London. Nhìn từ ngoài vào thì đó chỉ là một ngôi nhà gạch rất giản dị với phong cách như được xây trong thời gian Thế chiến thứ II. Nhưng bên trong của nó đã được cải tạo lại hoàn toàn theo phong cách công nghiệp tối giản với hai gam màu chủ đạo là trắng và xám, tận dụng tối đa không gian mở cho thoáng. Nhưng cũng vì thế mà tiếng của Kat vang lên tận tầng trên. Hanchin, cô bé thiết kế đồ họa người Hàn lập tức thò đầu qua lan can tầng hai và kêu lên, Nick về rồi kìa! Thế là khi Nick lên đến tầng hai thì cả team của anh đã có mặt ngay đầu cầu thang để chào đón anh.

Em đã nghe tin vui, Kim, cô bé trợ lý của Nick bước lên phía trước và chìa tay ra đỡ giúp anh chiếc túi du lịch. Chúc mừng anh!

Chúc mừng chúng ta chứ, Nick cười. Đây chính là, không, họ chính là điều ấm áp nhất trong cuộc sống của anh tại London từ hai năm nay – team Sáng tạo và Nội dung do anh đứng đầu. Đó cũng chính là lí do lớn nhất Nick luôn chọn quay trở về văn phòng chứ không phải về nhà sau mỗi chuyến đi. Ngôi nhà này mới là nhà của anh, và những gương mặt thân quen đang mỉm cười kia mới là gia đình của anh.

Khi Nick vừa ngồi vào bàn làm việc của mình thì Kim đã mang đến một ly cà phê nóng hổi theo đúng sở thích của Nick. Cả văn phòng chỉ có hai anh em là người Việt, tuy Kim cũng chỉ là người gốc Việt sinh ra tại London, nhưng vì thế mà hai đứa ngay từ lúc mới gặp nhau đã có một sự gắn bó đặc biệt, bởi vậy Nick mới đòi Kim làm trợ lý riêng cho mình.

Cảm ơn Kim, Nick vẫn giữ thói quen lịch sự.

Không có gì, Kim nhoen cười. Rồi theo đúng tác phong, Kim không phí phạm thêm chút thời gian nào. Trong này có biên bản một vài cuộc họp khi anh đang đi vắng, Kim chỉ vào cuốn sổ bìa da nâu của Nick. Em đã ghi chú lại một vài việc gấp bên Marketing đang đòi chúng ta, tuy nhiên em cũng đã chiến đấu với Marketing về một vài cái deadline không hợp lí. Nói xong Kim

cười khúc khích. Làm phòng Sáng tạo lúc nào cũng bị các phòng khác chèn ép về deadline, thật khổ. Còn bên này, Kim nói tiếp, có mấy cái brief bên Sales đưa sang cho chúng ta xem trước, không gấp lắm, sau Giáng Sinh mới phải bắt đầu.

Còn nữa, Kim không để cho Nick kịp phản ứng, nói liền một mạch. Đây là quà của chị Lipi, Kim cầm lên một cái túi mua hàng của hãng Superdry. Hôm nọ Lipi đi mua sắm trong Covent Garden, tiện ghé qua tặng anh cái áo này mà anh không có nhà. Lipi cũng nhắn là năm nay Lipi sẽ về nhà nghỉ Giáng Sinh sớm, nên anh liệu mà sắp xếp thời gian đi chơi với Lipi nhé. Nick cười toét miệng, có văn phòng giữa một trong những khu trung tâm mua sắm sầm uất nhất London là sướng thế này đây, cứ thi thoảng lại được bạn bè tặng quà vì “tiện đi ngang qua”. Còn Lipi, thì đương nhiên, chính là Lipi một trong những cô bạn thân nhất của Nick, cô bạn thời đi học còn tự xưng là “soul mate” của Nick, hai đứa dính với nhau như sam. Đạo gần đây, đúng là vì bận quá mà hai đứa ít gặp nhau hẳn. Nick với tay lấy cái áo trong túi ra xem, một cái áo nỉ có mũ màu xanh. Lipi đúng là quá hiểu Nick, anh nghiện áo nỉ có mũ của Superdry, và anh bị cuồng màu xanh nữa.

Cool! Nick kêu lên.

Kim cũng mỉm cười theo tâm trạng thoải mái của Nick.

Còn nữa. Kim lại bắt đầu nói, nhưng dừng lại giữa chừng.

Có gì thú vị chẳng mà ra cái vẻ bí mật, Nick nghĩ thầm. Anh quá hiểu cái kiểu nói chuyện câu khách của Kim.

Hot guy alert! Kim không bắt Nick phải chờ lâu.

Oh, có ai mới tới à? Nick thành thật tò mò. Phải để Kim dùng đến câu cảnh báo có trai đẹp thì nhân vật này chắc chắn là không tầm thường rồi. Đâu? Nick hỏi.

Uhm, mà thôi. Từ từ đi. Kim tự nhiên như nghĩ ra cái gì đó, thay đổi thái độ. Tốt nhất là anh không nên thấy vội. Em nghĩ vụ này nguy hiểm đó. Anh cần nghỉ ngơi.

Trời ơi cái con bé này thật là biết câu khách quá đi! Nick cười thầm. Nó biết thừa là nó nói như thế rõ ràng còn khiến Nick tò mò hơn cả mức bình thường rồi. Nhưng không, ta không tự mình chui vào cái rọ của nhà người đâu. Nick mỉm cười. Okay, để sau đi.

Mặt Kim hiện rõ vẻ chưng hửng. Okay, nói xong Kim quay lưng bỏ đi luôn.

Ah, đi được hai bước Kim quay đầu lại. Còn có Alex gửi bưu thiếp đó. Ngay trước mặt anh ý.

Oh. Đến lượt Nick chưng hửng. Anh nhìn lại xuống bàn, đúng là thấy có một cái bưu thiếp lạ đang nằm trên đó. Cái bưu thiếp rất đơn giản, chỉ hai màu đen trắng, và là một bức ảnh chụp một bãi tuyết trắng mênh mông. Lạnh lẽo quá. Nick cầm lên và lật ra mặt sau. “*Giáng Sinh ấm áp nhé. Love, Alex*” là tất cả những gì được viết trên đó.

Chúc người ta ấm áp, mà lại gửi cho người ta cả một đồi tuyết lạnh căm thế này sao? Anh thật cũng biết đùa người quá mà Alex. Nick nghĩ thầm, rồi ném cái bưu thiếp vào sọt rác dưới chân.

Đúng là không nên làm bạn với người yêu cũ.

Tám giờ tối. Nick vừa trả lời xong cái email mới nhất anh nhận được. Ngẩng lên nhìn, thấy cả team vẫn đang cắm cúi làm việc. Từ giờ đến lúc nghỉ Noel, team của anh vẫn còn ba cái campaign phải hoàn thành cho tháng đầu năm mới. Với khối lượng công việc này thì chỉ e ngày nào cũng làm đến đêm mất thôi.

Sao anh mới đi về mà không về nghỉ một chút đi? Có tiếng của Kim léo nhéo bên cạnh.

Anh không mệt. Đi có một tí mà có gì đâu. Nick ngẩng lên nhìn Kim mỉm cười.

Anh không về thì làm sao có đứa nào dám về chứ? Anh không thấy là vì anh mà chúng tôi ế

sung ế xĩa hết cả lên rồi đây sao? Kim dẫu môi lên.

Nick bật cười. Anh cũng ế mà, kệ bọn em.

Cơm Hàn hay cơm Trung Quốc để em gọi? Tốc độ đổi chủ đề của Kim quả là chóng mặt.

Cơm Hàn đi. Cảm ơn em.

Kim chột nhìn sang phía xa xa bên phải. Oh, mới vô mà cũng chăm chỉ ghê ha!

Nick rướn người nhìn theo hướng Kim đang nhìn. Thì ra đó chính là hot guy alert của em đó hả?

Uhm. Kim ậm ừ. Tốt nhất là anh không nên nhìn!

Nhưng Nick đã nhìn thấy mất rồi. Ở phía đó, đang đứng trước máy photocopy là một chàng trai trẻ, người Châu Á, chắc mới chỉ ngoài hai mươi một chút. Chàng trai cao lớn, tầm 1m85, dáng vóc khỏe mạnh, dù đang mặc quần áo kín đáo nhưng bằng kinh nghiệm của mình, Nick vẫn có thể nhìn thấy một cơ thể khỏe khoắn có sự can thiệp của việc tập tành chăm chỉ. Lại nói đến quần áo, chàng trai trẻ có gu ăn mặc ra phết. Một chiếc skinny jeans đen tuyền bó chặt vào đôi chân dài và cặp đùi rắn chắc, kết hợp với áo sơ-mi trắng kẻ sọc đen, và khoác bên ngoài là một chiếc áo len cardigan nhiều màu sắc và họa tiết.

Quay mặt lại xem nào, Nick nghĩ thầm.

Đúng lúc đó thì cả Nick và Kim giật mình vì nghe thấy tiếng Hanchin gọi rất to. “Justin!”

Chàng trai quay lại, nhìn về phía Hanchin và mỉm cười.

Sao mà lại giống hệt Alex thế. Nick nghệt cả mặt ra nghĩ thầm. Kim nhìn sang Nick, thấy cái vẻ mặt của anh, bèn chếp miệng. Em đã bảo mà. Thôi, chúc anh may mắn.

Nick à, được không anh? Cả Nick và Kim lại giật mình, hóa ra Hanchin đã đến bên cạnh cả hai lúc nào không biết. Cô bé đang mỉm cười đầy ngụ ý, nhìn Nick nháy mắt, rồi quay ra vẫy nhân vật nam tên Justin ở đằng kia. Justin, ra đây chị bảo.

Nick, Kim, đây là Justin, em họ em, mới vào thực tập ở bên Marketing của mình. Justin, chào anh Nick và chị Kim đi. Nick là giám đốc sáng tạo, còn chị Kim là...

Là con ôsin của Nick! Kim cắt ngang lời Hanchin, mỉm cười rất tươi và chìa một tay ra để bắt tay Justin.

Nick cũng lịch sự chìa tay ra bắt, nhưng cố tình không nhìn thẳng Justin, dù biết như thế thật là không lịch sự.

Hôm nay em phải ở lại làm muộn thế? Hanchin quay qua nói chuyện với Justin. Ăn cơm tối cùng bọn chị luôn không?

Justin vẫn giữ nguyên nụ cười hiền lành trên miệng. Vâng, thế chị gọi giùm em, em ăn gì cũng được.

Cơm Hàn luôn nhé. Kim chen vào. Để chị gọi. Nói rồi cô quay lưng bỏ đi về phía bàn của mình. Nick cũng muốn quay lại công việc, gật đầu cười nhẹ với Justin. Chào mừng em đến văn phòng.

Em cảm ơn. Justin cũng cười lại. Nói rồi đi theo Hanchin về bàn làm việc của cô gái.

Nick ngồi xuống, nhưng cảm thấy mình không còn năng lực để tập trung lại vào công việc. Nghĩ thế nào, Nick cúi xuống, nhặt cái bưu thiếp của Alex anh mới vứt đi hồi chiều và đặt trở lại lên bàn.

Tôi đang rất bận, tôi đang rất bận. Nick nhắm mắt lại và niệm chú.

* * *

Quá trẻ! Xin đừng! Lipi vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy. Nick, mày đã từng thử, và mày đã từng thất bại. Đừng lặp lại lỗi lầm của chính mình chứ!

Nick cúi đầu. Ừ, tao biết mà. Nhưng... mày cũng biết nó là như thế nào rồi đấy.

Lúc này, Nick đang ngồi trong quán bar Velvet ngay gần văn phòng cùng với Lipi. Cuối cùng hai người cũng tìm được thời gian để gặp nhau, một ngày trước khi Lipi trở về Manchester để đoàn tụ với gia đình cho ngày Giáng Sinh. Ngay lập tức, Nick phải cập nhật cho Lipi về những rắc rối trong văn phòng của anh gần đây.

Cái rắc rối đó, đương nhiên là cái rắc rối cao 1m85, có nụ cười hiền như một con nai, chuyên mặc áo len cardigan nhiều màu sắc và tên là Justin chứ còn gì nữa.

Tao không thể ngừng nghĩ về nó mày ạ. Nick đã mở đầu câu chuyện như thế.

Mà đúng như thế thật. Kể từ ngày đầu tiên nhìn thấy cái dáng vẻ đó, và nụ cười đó, chúng đã như thế ngay lập tức in vào đầu Nick. Tới mức anh nhìn đâu cũng ra cái dáng vẻ đó và nụ cười đó. Mỗi ngày tới văn phòng, Nick lại ngơ ngẩn mong chờ cái dáng vẻ đó đến bên máy photocopy in tài liệu, để anh có thể lén lút ngắm nhìn nó trọn vẹn nhất. Rồi anh lại mong chờ tới bữa tối ăn cơm hộp tại văn phòng để có thể lén lút ngắm nhìn nụ cười của người ta. Hôm nào Justin không ở lại ăn tối là Nick cứ như người thất thần, ăn vào cũng không thấy ngon nữa. Nhưng anh tuyệt đối không đến gần, cũng không mấy khi chủ động bắt chuyện với Justin. Có hai lí do.

Một là, một tuần sau cái lần gặp đầu tiên hôm trước, Hanchin ngưng nghịu tiến lại gần bàn làm việc của Nick. Nick ơi, em xin lỗi nhé. Làm sao hả Chin, Nick hỏi. Tại vì, uhm... em vốn là định giới thiệu Justin cho anh, nhưng bây giờ em mới biết là nó đã có bồ rồi, đang du học bên Mỹ. Cái thằng này, em ghét nó ghê cơ. Nick bật cười, Chin ơi, sao lại phải xin lỗi chứ, anh cũng đã bảo là anh sẽ lao vào ăn thịt em họ của em lúc nào đâu mà lo. Hanchin bật cười.

Nhưng đó cũng chính là lí do thứ hai. Justin còn quá trẻ. Cậu bé chính là đang ở cái lứa tuổi yêu đương mơ mộng, lãng mạn, có thể ở cách xa nhau hàng nghìn cây số, ngày ngày nhìn ngắm nhau qua cửa sổ Skype rồi mơ mộng về một tương lai, em là công chúa, anh là hoàng tử, là đã có thể thỏa mãn. Còn Nick đã ngoài ba mươi, cuộc sống cái gì cũng thực tế đến trần trụi. Đi muộn vài phút là hỏng một cái hợp đồng vài chục nghìn bảng. Yêu đương nồng nàn thế nào cũng phải biết đặt cơm áo gạo tiền, công việc, quan hệ xã hội và hàng nghìn thứ không tên khác vào đúng chỗ của nó. Và vì thế Nick không cho phép mình xông vào và đập vỡ cái bong bóng mơ mộng của mấy đứa trẻ.

Chuyện này chính Nick đã từng tâm sự với Lipi, và hứa sẽ không bao giờ dính vào chuyện yêu đương với người trẻ hơn mình quá nhiều tuổi nữa, nên bây giờ Lipi mới có thái độ phản đối thế kia.

Mà này, Lipi lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Nick. Hôm nọ tao gặp Alex, Alex bảo là nhớ mày đấy.

Thế mà mày cũng nghe được à? Giọng Nick đột ngột trở nên gắt gỏng. Chẳng phải chính nó đã bỏ tao để đi theo người khác, giờ lại dám nói nhớ tao?

Chính mày cũng nhận là trong chuyện đó có cả lỗi của mày mà? Là mày quá mải mê công việc mà? Lipi cũng không chịu thua, vặc lại. Chứ tao hỏi mày, ai là người đã bỏ ra cả ba năm đại học để theo đuổi nó, yêu nó tha thiết, rồi đến khi có được nó rồi thì lại cắm đầu vào việc đến nỗi mặc kệ nó thế nào cũng được. Chẳng phải là tao chứng kiến hết từ đầu đến cuối sao?

Tao xin lỗi, Lipi vẫn chưa dừng lại. Tao là bạn mày thật, nhưng nếu là mày sai, thì tao cũng không muốn bênh mày đâu!

Lipi? Nick hơi bất ngờ trước thái độ kì lạ của cô bạn thân ngày hôm nay.

Tao xin lỗi, Lipi bất ngờ quay sang vòng một tay lên vai Nick. Thiệt tình tao cũng không muốn gắt gỏng với mày đâu, nhưng cứ nhìn mày cô đơn bao nhiêu năm thế này, tao cũng

không dễ chịu chút nào. Mà định hành hạ bản thân mà như thế này đến bao giờ chứ?

Hành hạ gì chứ? Tao vẫn đang vui vẻ mà.

Mày! Lipi trừng mắt nhìn Nick.

Uhm... Thôi kệ tao đi. Nick quay đi chỗ khác, không muốn tiếp tục chủ đề chẳng vui vẻ gì này.

* * *

Thế là xong. Nick thể hiện thái độ vui sướng của mình bằng cách gấp mạnh cái máy laptop lại. Thế là đã xong hết mọi việc, sớm hơn anh dự định. Bây giờ cả anh và team của anh có thể thoải mái nghỉ ngơi mùa Noel và Năm mới rồi.

Nick bước ra ngoài văn phòng, châm một điếu thuốc. Chỉ còn hai ngày nữa là Noel rồi, khu Covent Garden đông đến phát khiếp. Từ cả tháng nay, ngay giữa ngã năm trung tâm của khu mua sắm sầm uất này, người ta dựng lên một cây thông màu trắng tinh to thật to. Vì London rất ít khi có tuyết, nhất là dịp Noel, nên người ta đặc biệt ưa chuộng trang trí Noel bằng màu trắng, coi như là tăng thêm không khí cho mùa tuyết rơi mà tuyết lại chẳng rơi. Nick há miệng, thối ra một hơi vừa lẫn khói thuốc, vừa lẫn hơi ẩm, cười mỉm. Trời năm nay rất lạnh, nhưng Noel của anh năm nay thế là không lạnh rồi. Hôm nay, Kim mới tuyên bố là năm nay sẽ không về nhà ăn Noel nữa mà sẽ ở lại London chơi với Nick. Làm sao có thể để anh trải qua cả một mùa Noel và Năm mới một mình như thế được, tội nghiệp lắm, Kim đã nói như vậy. Cùng lúc đó, Hanchin cũng mới bị huỷ kế hoạch đi ăn Noel ở Hongkong cùng gia đình, còn Justin thì cãi nhau với bạn trai nên cũng huỷ kế hoạch sang Mỹ thăm nom, cuối cùng cả hai kết luận là sẽ đến ăn Noel cùng với Nick và Kim. Bây giờ lại xong việc rồi, nên Nick chỉ còn phải lo mỗi một việc là mua sắm thật nhiều đồ ăn ngon để đãi mấy đứa thôi. Mà nấu ăn thì lại là nghề của chàng, khỏi phải lo.

Nhìn sang cửa hàng Superdry bên kia đường, Nick chợt nghĩ ra một chuyện. Anh đập điếu thuốc, bước vào cửa hàng, chọn lấy một cái áo nỉ có mũ mà mình thích nhất. Anh cao 1m75 nên mặc size S, vậy người ta cao 1m85 chắc mặc size L thôi nhỉ. Nick mua chiếc áo, cười tủm tỉm một mình.

Ngày Hai mươi tư tháng Mười hai, mấy đứa nhóc kéo đến nhà Nick nấu nướng xì xụp từ trưa. Justin hóa ra còn khéo tay hơn cả hai đứa con gái nên giúp được Nick rất nhiều việc trong bếp. Bốn đứa đánh chén hết nguyên một con gà tây nướng to dùng cho bữa trưa, rồi ăn quá trời quá đất bánh ngọt nữa. Đến tầm năm giờ chiều thì cả lũ đã say ngà ngà vì uống quá nhiều mulled wine⁽¹⁾, Hanchin đề nghị chơi Truth or Dare.

Tới lượt Nick. Kim hô lên. Nói thật hay Thách đố nào?

Nói thật. Nick chọn.

Hanchin nhanh nhẩu hỏi liền. Lần cuối cùng anh ngủ với giai là khi nào?

Nick cũng không ngượng ngùng với những câu hỏi kiểu này. Vài tuần trước.

Ồi giờ ời. Kim hét lên the thé. Cái loại như anh mà nhịn vài tuần chắc cũng ngang thảm họa đó nhỉ. Không thể tin nổi!

Thôi tới lượt Justin, Truth hay Dare? Hanchin hỏi.

Truth ạ. Justin trả lời dè dàng.

Em có thích Nick không? Kim nháy ngay vào cuộc.

Justin ngó người. Nick cũng bật cười. Có ai lại đi hỏi vô duyên như cái bà chằn này không cơ chứ? Ngắc ngứ một lúc, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ tự tin vốn có, Justin từ tốn trả lời. Nick đáng yêu mà, em nghĩ là có rất nhiều người thích Nick.

Còn em? Kim tỏ ra nóng ruột không thể nhịn nổi nữa rồi.

Không ngoại lệ. Justin cười.

Nick thấy tim mình đập thiếu luôn một nhịp. Thật sao?

Hanchin phá lên cười ha hả. Chị thách em hôn Nick đấy!

Ừa vừa lượt của em rồi mà, bây giờ đến chị chứ. Justin chống chế.

Kệ em! Chị là chị cơ mà! Bây giờ chị thách em đấy, coi như vòng sau cho em bỏ lượt.

Nhưng mà...

Hanchin lại phá lên cười. Yên tâm, Nick dễ dãi lắm, ai hôn cũng được.

Kim phá lên cười, Nick cũng phải phá lên cười theo. Mấy cái con bé này!

Đúng lúc đó thì Nick thấy có hơi ấm phả vào mặt mình. Quay sang, mặt Justin đã kề vào gần sát mặt Nick. Em bị thách, cho em nhờ nhé. Justin nở một nụ cười tinh ranh.

Nick còn chưa kịp trả lời, thì đôi môi của Justin đã đè lên đôi môi của Nick. Một nụ hôn nóng bỏng và đầy nhiệt thành tuổi trẻ.

Đến tận khi môi Justin đã rời khỏi, Nick vẫn còn chưa tìm lại được nhịp thở của mình.

Cả căn phòng im phăng phắc. Mãi một lúc sau mới nghe thấy tiếng của Kim thì thầm. That was hot!

Ừ, nóng bỏng thật. Tiếng Hanchin phụ hoạ.

Justin im lặng. Nick cũng im lặng.

Justin, Hanchin đột ngột gọi giật giọng. Thích hông?

Justin chần chừ, rồi ngượng nghịu gật đầu.

Nick thích hông nè? Kim hỏi.

Nick chỉ cười.

Hôn đi, hôn đi, hôn nữa đi. Hai đứa con gái đột nhiên gõ chiêng gõ trống hô hoán ầm ĩ.

Nick bật cười. Nghĩ thế nào, anh quay sang nhìn Justin, rồi với tay kéo luôn Justin vào lòng và đặt lên môi cậu nụ hôn. Justin cũng không chờ nhiều hơn một giây để nồng nhiệt đáp lại.

Hai đôi môi mềm, hai đôi môi ấm nóng, cứ quấn lấy nhau. Trời đất quay cuồng. Nụ hôn tưởng như không bao giờ dứt.

Mà không dứt ra được thật. Nick cảm thấy hụt hơi, nên muốn buông ra để thở, nhưng hình như môi anh đã dính chặt vào miệng Justin. Nick giằng ra, nhưng không thể giằng ra được. Cùng lúc đó, anh cảm thấy như toàn bộ oxy trong cơ thể đang bị Justin hút hết qua đường miệng. Cơ thể Justin cũng bắt đầu trương phồng lên, hai con mắt lồi to ra, và gương mặt cậu biến dạng. Nick bắt đầu thấy tức ngực, mồ hôi túa ra. Anh muốn hét lên, nhưng miệng anh vẫn dính chặt, chỉ có thể ứ ứ.

Trong đầu anh hét lên, Cứu tôi vớiiiii, trước khi anh bất tỉnh hoàn toàn.

* * *

Nick giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa. Ngay lúc này, anh vẫn có thể cảm thấy cơn tức ngực khiến cho anh khó thở. Anh sờ tay lên ngực, thì ra là cái điện thoại khẩn cấp rơi trên ngực anh lúc nào, phá hỏng cả giấc mơ đẹp đẽ của anh.

Nằm hít thở một hơi thật dài để lấy lại bình tĩnh rồi Nick mới bật dậy khỏi giường. Anh nhìn đồng hồ, bảy giờ sáng ngày Hai mươi tư tháng Mười hai. Thôi dậy đi nào, anh nghĩ thầm, dậy còn chuẩn bị nấu nướng các thứ, trưa nay là ba đứa nhỏ hẹn đến rồi. Còn phải ướp bao nhiêu là thứ đồ ăn, phải ướp lâu thì nướng lên mới ngon và mềm được.

Nick bước vào phòng tắm, vốc một vốc nước lạnh lên mặt. Lúc chạm phải môi mình, Nick chợt nhớ lại giấc mơ. Liệu môi của Justin ngoài đời có mềm và ấm như trong mơ không nhỉ. Nick bật cười, tự thấy mình thật ngốc nghếch. Từng này tuổi đầu rồi mà còn có thể có những giấc mơ tự kỉ kiểu đó hay sao chứ!

Một lúc sau đã thấy Nick lúi húi ngoài bếp, cắt cắt thái thái. Hôm qua đi chợ mua được con gà tây ngon quá, Nick tự nhủ nhất định hôm nay phải làm ra được món gà tây nướng ngon nhất thế gian.

Khoảng mười giờ sáng thì Nick nghe thấy tiếng chuông cửa. Kim đã đến, mang theo rất nhiều hoa quả để làm fruit punch và mulled wine. Một lúc sau thì Hanchin và Justin cũng đến. Lúc này mùi gà nướng đã thơm lừng cả căn phòng. Ở ngoài cửa sổ nắng sáng lấp lánh, trong này ấm nồng mùi đồ ăn, mùi rượu mulled đang được đun trên bếp, cả căn hộ ngập trong tiếng cười, tiếng nhạc Giáng Sinh. Nick lôi trong tủ lạnh ra một hộp bánh quy hương quế, cho vào lò nhỏ nướng nóng lên. Thế là mùi quế thơm xộc lên. Đủ rồi! Nick nhủ thầm. Giáng Sinh của anh thế này đã là quá đủ rồi, không thể mơ ước gì hơn thế này nữa.

Ăn trưa xong, Justin giúp Nick rửa bát. Vô tình hay cố ý, tay của hai người chạm nhau rất nhiều lần. Dọn dẹp xong xuôi, vì no quá, nên cả bốn đứa quyết định ra ngoài đi bộ và uống café. Vậy là chúng ta đã không say rượu mulled và chơi trò Truth or Dare ngu ngốc nhưng đáng yêu giống như trong giấc mơ của anh đêm qua, Nick nghĩ thầm. Nhưng một ly cà phê Toffee Nut Latte vào lúc này không hề là một ý tưởng tệ chút nào.

Bốn đứa chọn một cái bàn ngoài trời để có thể vừa sưởi nắng, vừa hút thuốc. Vô tình hay cố ý, Kim và Hanchin cứ dính lấy nhau, nên Nick và Justin thành ra ngồi cạnh nhau.

Eh, hai người trông đẹp đôi thiệt nha. Hanchin tự nhiên quay qua nói với Nick và Justin.

Nick nhìn lại, thấy cũng hay hay. Hôm nay anh mặc một bộ đồ màu xanh nước biển đậm, kết hợp với quần màu xanh lá cây và giày màu nâu. Justin thì lại mặc áo len màu xanh lá cây với quần jeans xanh đậm. Cũng ra dáng đồ đôi đó nha!

Đẹp đôi không? Là Justin hỏi, kèm theo một nụ cười.

Đẹp! Cả Kim và Hanchin cùng đồng thanh.

Đột nhiên, Justin đưa tay sang nắm lấy tay Nick. Anh Nick thấy sao?

Nick sửng người, chẳng ngờ Justin lại có thể có hành động mạnh mẽ bất ngờ thế này.

Thấy Nick im lặng, Justin lại cười một nụ cười rất tươi. Hôm nay là Noel mà anh Nick chưa tặng quà em! Hay anh tặng luôn anh cho em đi? Anh thấy được không?

Cũng được. Nick đã lấy lại được bình tĩnh. Nhưng chỉ với điều kiện là em cũng tặng em cho anh cơ. Nick đáp lại nụ cười của Justin bằng một nụ cười.

Trời oiiiiiii, vậy là họ chịu nhau rồiiiiiiiiiii. Kim rú lên, Hanchin cũng rú rít theo. Rồi hai đứa con gái bật dậy khỏi ghế ngồi và nhảy múa hú hét tung bừng, khiến cho những người đi đường phải nhìn vào thắc mắc.

Justin quay sang nhìn Nick cười, rồi bất ngờ với người sang đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng. Nick với tay đặt vào sau gáy Justin, và kéo cậu bé vào một nụ hôn say đắm và cuồng nhiệt.

Anh muốn Justin biết trong nụ hôn của anh rằng, anh đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Hai con quỷ con kia nhìn thấy thế thì lại càng hú hét tợn.

Đúng lúc này thì trên loa ngoài trời của quán café vang lên nhạc bài All I Want For Christmas Is You của Mariah Carey. Justin bèn rời môi khỏi Nick, kéo anh ra khỏi chỗ ngồi để đứng lên và nhảy múa cùng với Kim và Hanchin. Thế là cả bốn đứa cứ đứng giữa đường nhảy nhót và hát theo ca khúc tình yêu ngọt ngào nhất của mùa Noel, tay Justin nắm chặt tay Nick.

Trong lòng Nick trào lên một nỗi xúc động và phấn khích lớn lao. Có lẽ suốt hơn ba mươi năm cuộc đời của anh, hôm nay chính là ngày ngọt ngào và đáng yêu nhất anh từng trải qua.

Đúng lúc này thì tuyết bắt đầu rơi. Ngay khi phát hiện ra điều này, Kim là đứa đầu tiên hét lên sung sướng. Nick cũng không kiềm chế được cảm xúc, hét lên theo Kim. Ở London đã gần mười năm, đây là lần đầu tiên Nick chứng kiến tuyết rơi vào đúng ngày Giáng Sinh.

Thế nhưng, tuyết vừa bắt đầu rơi, nhưng lại rơi rất nặng và rất mau. Dần dần xuất hiện cả những bông tuyết to bằng bàn tay, rồi to bằng đầu người. Nick hốt hoảng, cơn mưa tuyết này không bình thường chút nào. Anh kéo tay Justin và Kim, hét lên, "Hãy cẩn thận", rồi muốn kéo tất cả mọi người vào trong nhà. Nhưng đúng lúc này thì một quả bóng tuyết lớn gần bằng cái nhà rơi ụp xuống, nhấn chìm cả Justin và Hanchin. Nick gào lên lạc cả giọng, lao vào đồng tuyết đào bới bằng hai bàn tay trần. Một quả bóng tuyết khác rơi xuống đúng chỗ của anh, và nhấn chìm nốt cả Nick, khiến anh ngất lịm. Trước khi ngất đi, anh chỉ còn một cảm giác duy nhất là lạnh buốt khắp toàn thân, tới mức tê tái.

* * *

Nick ú ớ hét lên và bật dậy. Toàn thân anh ướt đầm mồ hôi.

Thì ra chỉ là một giấc mơ khủng khiếp. Một giấc mơ rất đẹp, mà lại có cái kết cục quá khủng khiếp. Nick vội vàng chạy vào buồng tắm, vốc nước lên mặt cho tỉnh táo trở lại.

Khoan đã, hành động này sao quen quen? Lúc này, trong giấc mơ khủng khiếp vừa rồi, hình như anh cũng đã có một hành động vốc nước lên mặt như thế này, sau khi... uhm, cũng thức giấc từ một giấc mơ khủng khiếp khác. Ôi, là sao? Là mơ ở trong mơ sao? Thế thì liệu đây đã là thực chưa, hay vẫn là một giấc mơ khác? Nick véo thật mạnh vào tay mình. Ôi, đau. Vậy thì đây là thật rồi. Nick bật cười, cảm giác như mình chính là nhân vật của Leonardo di Caprio trong bộ phim Inception. Giờ trình độ tự kỉ của mình đã lên đến mức lại có thể mơ ở trong mơ nữa, thật là kì cục quá rồi.

Nick trở lại phòng ngủ, nhìn đồng hồ. Thôi chết, đã chín giờ sáng ngày Hai mươi tư rồi. Trưa nay Kim và Hanchin hẹn đến ăn với anh mà anh chưa chuẩn bị gì cả. Kim đã rất đáng yêu, đòi ở lại London để mừng Giáng Sinh với anh vì sợ anh cô đơn. Còn Hanchin cũng đã lỡ chuyến đi ăn Noel ở Hongkong với gia đình nên ở lại London, thành ra gia nhập nhóm những người ăn Noel cô đơn ở London với anh và Kim luôn. Nick cuống cuống thay quần áo rồi mò ra bếp. Đúng lúc này thì điện thoại của anh báo có tin nhắn mới.

Là của Kim. Nick ơiiiiii, em xin lỗi nhé. Em không ở lại London với anh được rồi. Hôm qua em gọi cho mẹ bảo không về, bà khóc quá trời quá đất, em chịu không nổi, nên sáng nay đã lại phải lên tàu từ sớm rồi. Xin lỗi baby nhé. Em chúc anh Giáng Sinh vui vẻ.

Nick tắc lưỡi, cũng phải thôi. Kim có cả một gia đình đang chờ mong, đáng ra ngay từ đầu anh đã không nên vì ích kỉ mà giữ cô lại như thế. Đáng ra anh còn phải khuyên cô là cứ về nhà đi chứ. Chẳng ra đáng sắp gì cả.

Nick nhún vai. Đương nhiên rồi, em nên về nhà không bố mẹ mong. Cho anh gửi lời chúc cả gia đình Giáng Sinh vui vẻ nhé. Hôn lên má mẹ giùm anh.

Em cảm ơn. À, Nick ơ, Hanchin nhắn anh check mail đó. Kim nhắn lại.

Lại gì đây, Nick nhún vai mở hòm mail.

Nick ơ, em Chin Chin đâyyyyyy. Giáng Sinh vui vẻ baby ơiiiiii. Lúc em viết mail này cho anh em đang ở sân bay. Hôm nay Justin bay qua Mỹ, và nó đã rất khốn kiếp dụ dỗ em bằng một cái vé máy bay miễn phí để đi cùng nó. Làm sao em có thể từ chối đâyyyyy. Trời ơ. Thế là bây giờ em đang chuẩn bị lên máy bay với nó đây. Em sẽ về với baby sớm nhất có thể nhé. Em xin lỗi vì đã lỗi hẹn với anh. Nhưng sẽ có quà cực hoành tráng từ Mĩ khi trở về cho anh nhé. Hôn baby.

Nick bật cười. Trời ơ, thì ra là một lũ giở mặt có kế hoạch. Thôi cũng đành, vui cho bọn nó vậy.

Nick uể oải ra bếp, vớt con gà tây vào lò nướng. Rồi lại ngồi ăn một mình, kì cách mãi mới hết được một cái đùi gà to đùng. Đến chiều, ngồi nhà mãi chẳng biết làm gì, Nick cũng lếch ra đường uống một cốc cà phê. Toffee Nut Latte hôm nay hơi nhạt.

Chín giờ tối, Nick đang ngồi một mình trong căn hộ của mình. Anh đang xem chương trình mừng Giáng Sinh trên tivi, và đã uống hết ba ly rượu mulled wine nóng hổi. Nick bật cười thầm bản thân, cảm thấy mình sao giống hệt một ông già bảy mươi tuổi, sống một cuộc sống quá là buồn bã. Cũng chỉ quá mải mê công việc mà anh không thêm lên kế hoạch đi du lịch mùa Giáng Sinh. Anh cũng ghét phải chen chúc tại tất cả các sân bay trên thế giới vào những ngày này nữa. Thì đây là cái giá của nó đây.

Tuyết chẳng bao giờ rơi vào ngày Noel ở London, và mùa Giáng Sinh cũng không có bất cứ một điều kì diệu nào cả. Đã làm người lớn, thì phải chấp nhận cô đơn. Và những giấc mơ, thì mãi mãi chỉ là những giấc mơ mà thôi.

Nick đứng dậy, rót cho mình một ly mulled wine thật đầy.

Đúng lúc đó thì có tiếng chuông cửa.

Hả? Nick nghe thấy tiếng mình tự hỏi thành tiếng luôn vì quá ngạc nhiên. Ai có thể bấm chuông nhà anh giờ này chứ.

Đứng trước cửa là Alex. Nick hoàn toàn sửng sốt.

Chào em. Alex mỉm cười, cái nụ cười hiền lành đã từng in sâu trong tâm trí Nick.

Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy? Nick hỏi, nhưng trong giọng nói không hề có ý gay gắt.

Đến để chúc em Giáng Sinh vui vẻ đây. Alex giơ tay lên, trong tay anh là một chai rượu vang và một bọc giấy. Cho anh vào được chứ.

Nick ngần ngừ bên ngưỡng cửa, rồi cũng đứng tránh sang một bên.

Anh mang theo rượu, tất nhiên là em không thiếu rượu. Nhưng đây là Pinot Noir của Argentina, loại em thích nhất đấy. Alex hồ hởi tiến thẳng vào bếp.

Còn đây, đây là bánh quy vị gừng và quế, cũng là loại em thích luôn. Còn nóng hổi đây này.

Alex, tại sao?

Alex quay lại nhìn Nick.

Lúc này anh đang ngồi ở nhà bố mẹ, chuẩn bị ăn tối thì thấy trời bắt đầu có tuyết rơi. Mà tuyết rơi ở chỗ nhà anh, thì chắc chắn sẽ rơi ở London. Chưa bao giờ tuyết rơi vào đêm Noel ở London cả. Và em thì đã luôn mong ước có một đêm Noel tuyết rơi. Và anh thì quá ích kỉ, không thể để em ăn mừng đêm Noel có tuyết rơi một mình được.

Alex vừa thao thao bất tuyệt, vừa nhanh tay mở gói bánh ra đặt lên đĩa. Thấy Nick im lặng, anh mới quay lại.

Nick đã khóc.

Alex lao tới ôm chầm lấy Nick. Anh xin lỗi.

Nick không nói được gì, chỉ khóc nức nở.

Ngoài cửa sổ, đúng là đã có những bông tuyết đầu tiên rơi xuống.

* * *

Sau khi Nick đã bình tĩnh lại và vào phòng khách ngồi, Alex tranh thủ lúc vào bếp lấy rượu và bánh một mình, đã lấy điện thoại ra nhắn một cái tin. Kim ơi, cảm ơn em.

Trong một ngôi nhà nhỏ ở đâu đó ở Brighton, có một cô gái gốc Việt vừa nhận được tin nhắn thì đã hét lên đầy vui sướng. Mẹ ơi, hôm nay con được đóng vai cô tiên ban phép màu cơ đấy!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>